

การเสวนาประชาพิจารณ์

เรื่อง

ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์

โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา

(ฉบับที่...) พ.ศ.

(เรื่องเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา)

วันที่ 23 เมษายน 2546

ห้องราชเทวี โรงแรมเอเชีย

จัดโดย

สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก

เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการและผู้สูงอายุ

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

การเสวนาประชาพิจารณ์

เรื่อง

ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์

โดยเฉพะหญิงและเด็ก พ.ศ.

ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา

(ฉบับที่...) พ.ศ.

(เรื่องเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา)

วันที่ 23 เมษายน 2546

ห้องราชเทวี โรงแรมเอเชีย

จัดโดย

สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก

เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการและผู้สูงอายุ

กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์



ชื่อโครงการ

การเสวนาประชาพิจารณ์เรื่อง “ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ.” และ “ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ.” (เรื่องเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา)

หน่วยงานรับผิดชอบ

สำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการและผู้สูงอายุ องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ (UNICEF)

ผู้อำนวยการโครงการ

ประธานคณะกรรมการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับเด็กตามมาตรฐานของรัฐธรรมนูญและอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก (นางสายสุรี จุติกุล)

1. หลักการและเหตุผล

ด้วยคณะกรรมการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับเด็กตามมาตรฐานของรัฐธรรมนูญและอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก โดย นางสายสุรี จุติกุล เป็นประธาน ซึ่งมีหน้าที่ปรับปรุงและร่างกฎหมาย ระเบียบ กฎเกณฑ์ให้เป็นไปตามรัฐธรรมนูญและอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก โดยเฉพาะในส่วนที่เกี่ยวกับการพัฒนาเด็ก การสงเคราะห์ การปกป้องคุ้มครอง การแก้ไขปัญหาเด็กและการฟื้นฟูเด็ก เห็นว่าควรปรับปรุงแก้ไขกฎหมายที่เกี่ยวกับเด็ก ดังนี้

1. พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 ซึ่งมีผลใช้บังคับมาระยะเวลาหนึ่งแล้ว แต่บทบัญญัติบางประการยังไม่สามารถคุ้มครองหญิงและเด็กที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ โดยเฉพาะในเรื่องการดำเนินคดีกับผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ ที่ควรได้รับการปฏิบัติในฐานะเป็นผู้เสียหายมากกว่าที่จะต้องถูกดำเนินคดีในฐานะเป็นผู้ต้องหา ตลอดจนกระบวนการในการส่งผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ที่เป็นคนต่างด้าวกลับประเทศต้นทาง และการรับตัวผู้ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ที่เป็นคนไทยหรือมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยมาก่อนกลับประเทศไทย ซึ่งหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิง ได้ร่วมกันจัดทำบันทึกข้อตกลง เรื่อง แนวทางปฏิบัติร่วมกันระหว่างหน่วยงานที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการกรณีการค้าเด็กและหญิงที่ตกเป็นเหยื่อของการค้ามนุษย์ พ.ศ. 2542 คณะอนุกรรมการฯ จึงได้พิจารณาศึกษาโดยนำแนวปฏิบัติตามบันทึกข้อตกลงฯ ดังกล่าวประกอบกับหลักการตามพิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก และพิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทะเล และอากาศ ซึ่งเป็นพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่ประเทศไทยได้ร่วมลงนามเป็นภาคี พิธีสารเลือกรับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่อง การค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกเกี่ยวกับเด็ก รวมถึงแนวคิดใหม่ๆ เกี่ยวกับการคุ้มครองเด็กและหญิง เช่น กระบวนการคุ้มครองผู้เสียหายในการให้ความช่วยเหลือเรื่องอาหาร ที่พัก การบำบัดฟื้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจ การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย รวมทั้งการดำเนินคดีเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายให้ผู้เสียหาย กระบวนการให้ได้มาซึ่งพยานหลักฐาน และกระบวนการคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นพยาน ซึ่งสมควรนำมาบัญญัติไว้เพื่อเพิ่มประสิทธิภาพของการบังคับใช้พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 จึงเห็นควรต้องตราเป็นกฎหมายใหม่ เรียกว่า “ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ.” ฉบับนี้ ขึ้น

2. บทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวกับเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา ซึ่งได้กำหนดเกณฑ์อายุขั้นต่ำของเด็กในการรับผิดทางอาญาไว้ที่อายุกว่า 7 ปีขึ้นไป แต่ตามสภาพความเป็นจริง เด็กที่มีอายุระหว่าง 7- 12 ปี ยังมีพัฒนาการที่ไม่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา และประสบการณ์ ทำให้การควบคุมอารมณ์ของเด็กที่มีอายุกว่า 7 ปีแต่ไม่เกิน 12 ปี ยังขาดความรู้ สึกผิดชอบชั่วดีและไม่สามารถคาดการณ์ผลที่จะเกิดจากการกระทำของตนได้ อีกทั้งตามรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 มาตรา 43 กำหนดให้รัฐต้องจัดให้เด็กได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ซึ่งเด็กในวัยดังกล่าวควรจะได้รับการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพและได้รับการคุ้มครอง สวัสดิภาพเด็กตามกฎหมายว่าด้วยการคุ้มครองสวัสดิภาพเด็กมากกว่าที่จะต้องมารับโทษทางอาญา สำหรับ เกณฑ์อายุขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญาซึ่งตามกฎหมายอาญาปัจจุบันได้กำหนดไว้ที่ 17 ปีบริบูรณ์นั้น ยังไม่เป็นการสอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิของพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1966 ของสหประชาชาติที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคี และตามพระราชบัญญัติ จัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ดังนั้น เพื่อเป็นการปกป้องและคุ้มครองเด็กให้ได้รับประโยชน์สูงสุดในทุกด้าน จึงจำเป็นต้องร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (เรื่องเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา) นี้ขึ้น

2. วัตถุประสงค์

2.1 เพื่อนำเสนอ ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิง และเด็ก พ.ศ. ที่ดำเนินการยกร่างโดยคณะทำงานพิจารณาแก้ไขเพิ่มเติมพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก ในคณะอนุกรรมการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับเด็กตามมาตรฐานของรัฐ ธรรมนูญและอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และเพื่อรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับ ร่างพระราชบัญญัติ ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ. จากผู้เกี่ยวข้องและผู้ปฏิบัติงานตาม กฎหมาย

2.2 เพื่อนำเสนอร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (เรื่องเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา) ที่ดำเนินการยกร่างโดยคณะอนุกรรมการเฉพาะกิจ เพื่อปรับปรุงประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวกับเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญาโดยผ่าน ความเห็นชอบคณะอนุกรรมการปรับปรุงกฎหมายเกี่ยวกับเด็กตามมาตรฐานของรัฐธรรมนูญและอนุสัญญาว่าด้วย สิทธิเด็ก และเพื่อรับฟังความคิดเห็นและข้อเสนอแนะเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย อาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (เรื่องเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา) จากผู้เกี่ยวข้องและ ผู้ปฏิบัติงานตามกฎหมาย

3. วิธีดำเนินการ

ดำเนินการเสวนาประชาพิจารณ์ เรื่อง “ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ.” และ “ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ.” (เรื่องเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา)

Call No. : KPT 4224-Ab7 17528 2548

Accession No. : #6133

Dated : 15 มิ.ย. 56

Price : 290.-

4. ผู้เข้าร่วมการเสวนาประชาพิจารณ์

ประกอบด้วย ผู้แทนจากสำนักงานศาลยุติธรรม สำนักงานอัยการสูงสุด สำนักงานตำรวจแห่งชาติ กระทรวงแรงงาน กระทรวงยุติธรรม กระทรวงมหาดไทย กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ สำนักงานคณะกรรมการป้องกันและปราบปรามการฟอกเงิน สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชน กรมการกิจการเยาวชน สตรีและผู้สูงอายุของสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา กรมการกิจการยุติธรรมและสิทธิมนุษยชนสภาผู้แทนราษฎรและวุฒิสภา นักวิชาการและผู้ทำงานด้านเด็กและเยาวชนทั้งภาครัฐและเอกชน จำนวน 140 คน

5. เวลาและสถานที่

วันพุธที่ 23 เมษายน 2546 ณ โรงแรมเอเชีย กรุงเทพฯ

6. งบประมาณ

ได้รับการสนับสนุนจากองค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ และสำนักงานส่งเสริมสวัสดิภาพและพิทักษ์เด็ก เยาวชน ผู้ด้อยโอกาส คนพิการและผู้สูงอายุ

7. ผลที่คาดว่าจะได้รับ

7.1 ได้รับข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเกี่ยวกับ “ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ.” จากผู้ปฏิบัติงานตามกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่ในปัจจุบันเพื่อนำไปปรับแก้ร่างกฎหมายจะที่แก้ไขเพิ่มเติมใหม่ให้ครอบคลุมและสามารถให้ความคุ้มครองเด็กและหญิงที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ สอดคล้องและเป็นไปตามมาตรฐานของรัฐธรรมนุญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก พิธีสารเลือกรับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่อง การค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกเกี่ยวกับเด็ก และพิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก และพิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทะเล และอากาศ อันเป็นพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

7.2 ได้รับข้อเสนอแนะและความคิดเห็นเกี่ยวกับร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ. (เรื่องเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา) จากผู้ที่เกี่ยวข้องเพื่อนำไปปรับแก้ร่างกฎหมายจะที่แก้ไขเพิ่มเติมใหม่ให้ครอบคลุมและสามารถให้ความคุ้มครองเด็กได้อย่างเต็มประสิทธิภาพ สอดคล้องและเป็นไปตามมาตรฐานของรัฐธรรมนุญแห่งราชอาณาจักรไทย พ.ศ. 2540 และอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

บันทึกหลักการและเหตุผล
ประกอบร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

.....
หลักการ

ยกเลิกความในมาตรา 41วรรคสาม มาตรา 46 วรรคสาม มาตรา 73 วรรคหนึ่งของมาตรา 74 มาตรา 75
มาตรา 76 มาตรา 94 แห่งประมวลกฎหมายอาญาและให้ใช้ความใหม่แทน

เหตุผล

บทบัญญัติประมวลกฎหมายอาญาที่เกี่ยวกับเกณฑ์อายุของเด็กในการรับผิดทางอาญา ได้กำหนด
เกณฑ์อายุขั้นต่ำของเด็กในการรับผิดทางอาญาไว้ที่อายุกว่า 7 ปีขึ้นไป แต่ตามสภาพความเป็นจริง เด็กที่มี
อายุกว่า 7- 12 ปี ยังมีพัฒนาการที่ไม่สมบูรณ์ทั้งทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา และประสบ
การณ์ ทำให้การควบคุมอารมณ์ของเด็กที่มีอายุกว่า 7 ปีแต่ไม่เกิน 12 ปี ยังขาดความรู้สึกลึกซึ้งชอบชั่วดีและ
ไม่สามารถคาดการณ์ผลที่จะเกิดจากการกระทำของตนได้ อีกทั้ง ตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2540 มาตรา 43
กำหนดให้รัฐต้องจัดให้เด็กได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปี ซึ่งเด็กในวัยดังกล่าวควรที่ควรที่
ได้รับการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพมากกว่าที่จะต้องมารับโทษทางอาญา สำหรับเกณฑ์อายุขั้นสูงของเด็กใน
การรับผิดทางอาญาซึ่งตามกฎหมายอาญาปัจจุบันได้กำหนดไว้ที่ 17 ปีบริบูรณ์นั้น ยังไม่เป็นการสอดคล้อง
กับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก ค.ศ. 1989 และกติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิของพลเมืองและสิทธิทาง
การเมือง ค.ศ. 1966 ของสหประชาชาติที่ประเทศไทยได้เข้าเป็นภาคี และตามพระราชบัญญัติจัดตั้งศาล
เยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534

ดังนั้น เพื่อเป็นการปกป้องและคุ้มครองเด็กให้ได้รับประโยชน์สูงสุดในทุกด้าน จึงจำเป็นต้องตรา
พระราชบัญญัตินี้

ร่าง

พระราชบัญญัติ

แก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..)

พ.ศ.

.....

.....

.....

.....

.....

.....

โดยเป็นการสมควรแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา

.....

.....

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “ พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย
(ฉบับที่ ..) พ.ศ. ”

มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา
เป็นต้นไป

มาตรา 3 ให้ยกเลิกความใน วรรคสามของมาตรา 41 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.
2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ ความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่มิได้อยู่ยังไม่เกินสิบแปดปีนั้น มิให้ถือเป็นความ
ผิดที่จะนำมาพิจารณากักกัน ตามมาตรานี้ ”

มาตรา 4 ให้ยกเลิกความใน วรรคสามของมาตรา 46 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ การกระทำของเด็กที่มีอายุไม่เกินสิบแปดปีมิให้อยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติมาตรานี้ ”

มาตรา 5 ให้ยกเลิกความในมาตรา 73 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา 73 เด็กอายุยังไม่เกินสิบสองปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิดเด็กนั้น ไม่ต้องรับโทษ ”

มาตรา 6 ให้ยกเลิกความใน วรรคหนึ่งของมาตรา 74 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา 74 เด็กอายุเกินกว่าสิบสองปีแต่ยังไม่เกินสิบสี่ปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษแต่ให้ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้

(1) ว่ากล่าวตักเตือนเด็กนั้นแล้วปล่อยตัวไป และถ้าศาลเห็นสมควรจะเรียกบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาดักเตือนด้วยก็ได้

(2) ถ้าศาลเห็นว่าบิดามารดา หรือผู้ปกครองสามารถดูแลเด็กนั้นได้ ศาลจะมีคำสั่งมอบตัวเด็กนั้นให้แก่บิดามารดา หรือผู้ปกครองไปโดยวางข้อกำหนดให้บิดามารดาหรือผู้ปกครองระงับเด็กนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามปี และกำหนดจำนวนเงินตามที่เห็นสมควร ซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต้องชำระต่อศาลไม่เกินครั้งละหนึ่งพันในเมื่อเด็กนั้นก่อเหตุร้ายขึ้น

ถ้าเด็กนั้นอาศัยอยู่กับบุคคลอื่น นอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองและศาลเห็นว่าไม่ควรเรียกบิดามารดา หรือผู้ปกครองมาวางข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น ศาลจะเรียกบุคคลที่เด็กอาศัยอยู่ สอบถามว่าจะยอมรับข้อกำหนดที่บัญญัติไว้สำหรับบิดามารดา หรือผู้ปกครองดังกล่าวมาข้างต้นหรือไม่ก็ได้ ถ้าบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ยอมรับข้อกำหนดเช่นนั้น ก็ให้ศาลมีคำสั่งมอบตัวเด็กให้แก่บุคคลนั้นไปโดยวางข้อกำหนดดังกล่าว

(3) ในกรณีที่ศาลมอบตัวเด็กให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ตาม (2) ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองความประพฤติเด็กนั้น เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 56 ด้วยก็ได้ ในกรณีเช่นนี้ ให้ศาลแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติ หรือพนักงานอื่นใดเพื่อคุ้มครองความประพฤติเด็กนั้น

(4) ถ้าเด็กนั้นไม่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้ หรือถ้าเด็กอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และบุคคลนั้นไม่ยอมรับข้อกำหนดดังกล่าวใน (2) ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กให้อยู่กับบุคคล หรือองค์การที่ศาลเห็นสมควรเพื่อดูแล อบรมและสั่งสอนตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ ในเมื่อบุคคลหรือองค์การนั้นยินยอมในกรณีเช่นว่านี้ให้บุคคลหรือองค์การนั้นมีอำนาจเช่นผู้ปกครอง เฉพาะเพื่อดูแลอบรมและสั่งสอนรวมตลอดถึงการกำหนดที่อยู่ และการจัดให้เด็กมีงานทำตามสมควร หรือ

(5) ส่งตัวเด็กนั้นไปยังโรงเรียน หรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานที่ซึ่งจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็ก ตลอดระยะเวลาที่ศาลกำหนดแต่อย่าให้เกินกว่าที่เด็กนั้นจะมีอายุครบสิบแปดปี ”

มาตรา 7 ให้ยกเลิกความใน มาตรา 75 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา 75 ผู้ใดอายุกว่าสิบสี่ปีแต่ยังไม่เกินสิบแปดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ให้ศาลพิจารณาถึงความรู้ผิดชอบ และสิ่งอื่นที่พึงเกี่ยวกับผู้นั้น ในอันที่จะควรวินิจฉัยว่าสมควรพิพากษาลงโทษผู้นั้นหรือไม่ ถ้าศาลเห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้จัดการตาม มาตรา 74 หรือถ้าศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษ ก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้ สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง ”

มาตรา 8 ให้ยกเลิกความใน มาตรา 76 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา 76 ผู้ใดอายุกว่าสิบแปดปีแต่ยังไม่เกินยี่สิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสาม หรือกึ่งหนึ่งก็ได้ ”

มาตรา 9 ให้ยกเลิกความใน มาตรา 94 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน

“ มาตรา 94 ความผิดอันได้กระทำโดยประมาท ความผิดลหุโทษ และความผิดซึ่งผู้กระทำ ได้กระทำในขณะที่มีอายุยังไม่เกินสิบแปดปีนั้น ไม่ว่าจะได้กระทำในครั้งก่อนหรือครั้งหลัง ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อการเพิ่มโทษตามความในหมวดนี้ ”

ผู้สนองรับพระบรมราชโองการ

.....

นายกรัชมุนตรี

ตารางเปรียบเทียบประมวลกฎหมายอาญากับร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ.

ประมวลกฎหมายอาญาเดิม	ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่ ..) พ.ศ.	สาระสำคัญ	เหตุผล
<p>ความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำให้มีอายุไม่เกินสิบเจ็ดปีนั้น มิให้ถือเป็นความผิดที่จะนำมาพิจารณาอีกกันตามมาตรานี้”</p>	<p>มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมาย (ฉบับที่ ..) พ.ศ.”</p> <p>มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับนับแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป</p>		<p>- เนื่องจากประมวลกฎหมายอาญาที่บังคับใช้ในปัจจุบัน บทบัญญัติในส่วนเกี่ยวกับข้อกำหนดเกณฑ์อายุขั้นต่ำและชั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญาอาจไม่เหมาะสมต่อสถานการณ์ปัจจุบัน ทั้งไม่สอดคล้องกับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กที่ประเทศไทยเป็นภาคีและพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีครอบครัวและเยาวชน พ.ศ.2534 ดังนั้น จึงจำเป็นต้องแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา เพื่อให้มีความเหมาะสมยิ่งขึ้น</p>
<p>ความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำให้มีอายุไม่เกินสิบเจ็ดปีนั้น มิให้ถือเป็นความผิดที่จะนำมาพิจารณาอีกกันตามมาตรานี้”</p>	<p>มาตรา 3 ให้ยกเลิกความในมาตรา 41 วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“ ความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำให้มีอายุไม่เกินสิบแปดปีนั้น มิให้ถือเป็นความผิดที่จะนำมาพิจารณาอีกกัน ตามมาตรานี้ ”</p>	<p>- ทำให้ความผิดซึ่งเด็กได้กระทำให้ระหว่างอายุสิบเจ็ดปีถึงสิบแปดปี ไม่ถือเป็นความผิดที่จะนำมาเป็นเหตุพิจารณาอีกกันได้ด้วย</p>	<p>- เนื่องด้วยเหตุที่สมควรให้มีการแก้ไขเกณฑ์อายุชั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 และมาตรา 76 ดังนั้น จึงควรที่จะต้องปรับเกณฑ์อายุของผู้กระทำได้กระทำให้ความผิดในช่วงอายุที่ศาลสามารถนำมาเป็นเหตุพิจารณาอีกกัน ตามมาตรา 41 และ</p>

<p>“การกระทำของเด็กที่มีอายุไม่เกินสิบเจ็ดปี มีให้อยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติมาตรานี้”</p>	<p>มาตรา 4 ให้อยกเลิกความในมาตรา 46 วรรคสาม แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“ การกระทำของเด็กที่มีอายุไม่เกินสิบแปด ปีมีให้อยู่ในบังคับแห่งบทบัญญัติมาตรานี้ ”</p>	<p>- ทำให้ความผิดซึ่งเด็กซึ่งได้กระทำในระหว่างอายุสิบเจ็ดปีถึงสิบแปดปี ไม่ถือเป็นความผิดที่จะนำมาเป็นเหตุพิจารณาเรียกประกันทัณฑ์บนได้</p>	<p>พิจารณาเรียกประกันทัณฑ์บน ตาม มาตรา 46 ได้ จากที่มีอายุไม่เกิน 17 ปี เป็นอายุไม่เกิน 18 ปี เพื่อให้สอดคล้องเป็นแนวทางการเดียวกันกับการแก้ไขเกณฑ์อายุชั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา ตามมาตรา 75 และ มาตรา 76 ด้วย</p>
<p>“มาตรา 73 เด็กอายุยังไม่เกินสิบเจ็ดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ ”</p>	<p>มาตรา 5 ให้อยกเลิกความในมาตรา 73 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และให้ใช้ข้อความต่อไปนี้แทน</p> <p>“มาตรา 73 เด็กอายุยังไม่เกินสิบสองปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ”</p>	<p>- เป็นการขยายเกณฑ์อายุชั้นต่ำในการรับผิดทางอาญาของเด็ก ให้เด็กที่มีอายุไม่เกินสิบสองปียังไม่ต้องรับผิดทางอาญาซึ่งเดิมกำหนดว่าอายุชั้นต่ำในการรับผิดทางอาญาไว้ที่ 7 ปี</p>	<p>- ประมวลกฎหมายอาญากำหนด เกณฑ์อายุชั้นต่ำของเด็กที่มีความสามารถรับผิดทางอาญาไว้ที่อายุ 7 ปี บริบูรณ์ขึ้นไป แต่จากสภาพความเป็นจริงปรากฏว่าเด็กที่มีอายุ 7-12 ปี ยังอ่อนด้อยในด้านพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ อารมณ์ สังคม สติปัญญา และ ประสบการณ์ ทำให้การควบคุม</p>

<p>“ มาตรา 74 เด็กอายุกว่าเจ็ดปีแต่ยังไม่ เกินสิบสี่ปีกระทำการอันกฎหมายบัญญัติ เป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษ แต่ให้</p>	<p>มาตรา 6 ให้ยกเลิกความในวรรคหนึ่งของ มาตรา 74 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“ มาตรา 74 เด็กอายุกว่าสิบสองปีแต่ยังไม่ เกินสิบสี่ปีกระทำการอันกฎหมายบัญญัติ เป็นความผิด เด็กนั้นไม่ต้องรับโทษแต่ให้ศาล</p>	<p>- เพื่อให้เป็นการสอดคล้อง กับการแก้ไข เกณฑ์อายุขั้นต่ำในการรับผิดทางอาญา ของเด็กจึงสมควรแก้ไขเกณฑ์อายุขั้นต่ำใน การพิจารณาเพื่อใช้วิธีการสำหรับเด็ก และเยาวชน</p>	<p>อารมณ์ยังไม่ดี ขาดความรู้สึกผิดชอบชั่ว ดี ไม่สามารถคาดการณ์ผลร้ายของการ กระทำของตนได้ อีกทั้งตามรัฐธรรมนูญ พ.ศ.2540 มาตรา 43 กำหนดให้รัฐ ต้องจัดให้เด็กได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐาน ไม่น้อยกว่า 12 ปี ดังนั้น จึงสม ควรกำหนดเกณฑ์อายุขั้นต่ำของเด็ก ที่สามารถรับผิดชอบทางอาญาให้สูงขึ้น เป็น 12 ปี จะเหมาะสมกับสภาพการณ์ ปัจจุบัน โดยเด็กในวัยดังกล่าวควรที่จะ รับการศึกษาเพื่อพัฒนาศักยภาพมาก กว่าที่จะต้องมารับโทษทางอาญา ทั้งยังปรากฏว่าสถิติการกระทำผิด ของเด็กที่อยู่ในช่วงอายุ 7-12 ปีที่ ผ่านมามีจำนวนน้อยมาก</p>
---	---	--	--

KPT
4004
.A67
7528
2548




ศูนย์สารสนเทศสิทธิมนุษยชน
สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

<p>ศาลมีอำนาจที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้</p> <p>(1) ว่ากล่าวตักเตือนเด็กนั้นแล้วปล่อยตัวไป และถ้าศาลเห็นสมควรจะเรียกบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มา ตักเตือนด้วยก็ได้</p> <p>(2) ถ้าศาลเห็นว่าบิดามารดาหรือผู้ปกครอง สามารถดูแลเด็กนั้นได้ ศาลจะมีคำสั่งมอบตัวเด็กนั้นให้แก่บิดามารดา หรือผู้ปกครองไปโดยวางข้อกำหนดให้บิดามารดา หรือผู้ปกครองระวังระวังเด็กนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามปี และกำหนดจำนวนเงินตามที่จำนวนเงินตามที่เห็นสมควรซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต่อผู้ปกครองจะต้องชำระต่อศาลไม่เกินครั้งละหนึ่งพันบาท ในเมื่อพ้นบาท ในเมื่อเด็กนั้นก่อเหตุร้ายขึ้น</p>	<p>มีอำนาจที่จะดำเนินการดังต่อไปนี้</p> <p>(1) ว่ากล่าวตักเตือนเด็กนั้นแล้วปล่อยตัวไป และถ้าศาลเห็นสมควรจะเรียกบิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มา ตักเตือนด้วยก็ได้</p> <p>(2) ถ้าศาลเห็นว่าบิดามารดา หรือผู้ปกครอง สามารถดูแลเด็กนั้นได้ ศาลจะมีคำสั่งมอบตัวเด็กนั้นให้แก่บิดามารดา หรือผู้ปกครองไปโดยวางข้อกำหนดให้บิดามารดา หรือผู้ปกครองระวังเด็กนั้นไม่ให้ก่อเหตุร้ายตลอดเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่เกินสามปี และกำหนดจำนวนเงินตามที่เห็นสมควรซึ่งบิดามารดาหรือผู้ปกครองจะต่อชำระต่อศาลไม่เกินครั้งละหนึ่งพันบาท ในเมื่อเด็กนั้นก่อเหตุร้ายขึ้น</p>	
<p>ถ้าเด็กนั้นอาศัยอยู่กับบุคคลอื่น นอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองและศาลเห็นว่าไม่ควรเรียกบิดามารดา หรือผู้ปกครองมาวางข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น ศาลจะเรียกบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาสอบถามว่าจะยอมรับข้อกำหนดทำนองที่บัญญัติไว้สำหรับบิดามารดา หรือผู้ปกครองดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ก็ได้ ถ้าบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ยอมรับข้อกำหนด</p>	<p>ถ้าเด็กนั้นอาศัยอยู่กับบุคคลอื่น นอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครองและศาลเห็นว่าไม่ควรเรียกบิดามารดา หรือผู้ปกครองมาวางข้อกำหนดดังกล่าวข้างต้น ศาลจะเรียกบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่มาสอบถามว่าจะยอมรับข้อกำหนดทำนองที่บัญญัติไว้สำหรับบิดามารดา หรือผู้ปกครองดังกล่าวข้างต้นหรือไม่ก็ได้ ถ้าบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ยอมรับข้อกำหนด</p>	

#6133

<p>เช่นว่านั้น ก็ให้ศาลมีคำสั่งมอบตัวเด็กให้แก่บุคคลนั้นไปโดยวางข้อกำหนดดังกล่าว</p> <p>(2) ในกรณีศาลมอบตัวเด็กให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอยู่ตาม (2) ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติดังนั้น เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 56 ด้วยก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ให้ศาลแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติหรือพนักงานงานอื่นใด เพื่อคุ้มครองประพฤติดังนั้น</p> <p>(4) ถ้าเด็กนั้นไม่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้ หรือถ้าเด็กอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และบุคคลนั้นไม่ยอมรับข้อกำหนดดังกล่าวใน (2) ศาลจะมีคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นอยู่กับบุคคลหรือองค์การที่ศาลเห็นสมควรเพื่อดูแลอบรมและสั่งสอนตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ ในเมื่อบุคคลหรือองค์การนั้นยินยอม ในกรณีเช่นว่านี้ ให้บุคคลหรือองค์การนั้นมีอำนาจเช่นผู้ปกครอง เฉพาะเพื่อดูแลอบรมและสั่งสอน รวมตลอดถึงการกำหนดที่อยู่ และการจัดให้เด็กนั้นมีงานทำตามสมควร หรือ</p>	<p>เช่นว่านั้น ก็ให้ศาลมีคำสั่งมอบตัวเด็กให้แก่บุคคลนั้นไปโดยวางข้อกำหนดดังกล่าว</p> <p>(3) ในกรณีศาลมอบตัวเด็กให้แก่บิดามารดา ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ตาม (2) ศาลจะกำหนดเงื่อนไขเพื่อคุ้มครองประพฤติดังนั้น เช่นเดียวกับที่บัญญัติไว้ในมาตรา 56 ด้วยก็ได้ ในกรณีเช่นว่านี้ให้ศาลแต่งตั้งพนักงานคุมประพฤติหรือพนักงานอื่นใด เพื่อคุ้มครองประพฤติดังนั้น</p> <p>(4) ถ้าเด็กนั้นไม่มีบิดามารดาหรือผู้ปกครอง หรือมีแต่ศาลเห็นว่าไม่สามารถดูแลเด็กนั้นได้ หรือถ้าเด็กอาศัยอยู่กับบุคคลอื่นนอกจากบิดามารดาหรือผู้ปกครอง และบุคคลนั้นไม่ยอมรับข้อกำหนดดังกล่าวใน (2) ศาลจะคำสั่งให้มอบตัวเด็กนั้นอยู่กับบุคคลหรือองค์การที่ศาลเห็นสมควรเพื่อดูแล อบรมและสั่งสอนตามระยะเวลาที่ศาลกำหนดก็ได้ ในเมื่อบุคคลหรือองค์การนั้นยินยอม ในกรณีเช่นว่านี้ ให้บุคคลหรือองค์การนั้นมีอำนาจเช่นผู้ปกครอง เฉพาะเพื่อดูแลอบรมและสั่งสอน รวมตลอดถึงการกำหนดที่อยู่ และการจัดให้เด็กนั้นมีงานทำตามสมควร หรือ</p>	
---	--	--

<p>(5) ส่งตัวเด็กนั้นไปยังโรงเรียน หรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานที่ตั้งจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็ก ตลอดระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่อย่าให้เกินกว่าที่เด็กนั้นจะมีอายุครบสิบแปดปี ”</p> <p>คำสั่งของศาลดังกล่าวใน (2) (3) (4) และ (5) นั้น ถ้าขณะใดภายในระยะเวลาที่ศาลกำหนดไว้ ความปรากฏแก่ศาลโดยศาลรู้เอง หรือตามคำเสนอของผู้มีส่วนได้เสีย พนักงานอัยการ หรือบุคคลหรือองค์การที่ศาลมอบตัวเด็กเพื่อดูแล อบรม และสั่งสอน หรือเจ้าพนักงานว่าพฤติการณ์เกี่ยวกับคำสั่งนั้นได้เปลี่ยนแปลงไป ก็ให้ศาลมีอำนาจเปลี่ยนแปลงแก้ไขคำสั่งนั้น หรือมีคำสั่งใหม่ตามอำนาจในมาตรานี้ ”</p>	<p>(5) ส่งตัวเด็กนั้นไปยังโรงเรียน หรือสถานฝึกและอบรม หรือสถานที่ตั้งจัดตั้งขึ้นเพื่อฝึกและอบรมเด็ก ตลอดระยะเวลาที่ศาลกำหนด แต่อย่าให้เกินกว่าที่เด็กนั้นจะมีอายุครบสิบแปดปี ”</p>	<p>r</p>	
<p>มาตรา 75 ผู้โดยอายุกว่าสิบสี่แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ให้ศาลพิจารณาคดีความผิดของผู้นั้น ในอันที่จะ</p>	<p>มาตรา 7 ให้ยกเลิกความใน มาตรา 75 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ. 2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“ มาตรา 75 ผู้โดยอายุกว่าสิบสี่แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ให้ศาลพิจารณาคดีความผิดของผู้นั้น ในอันที่จะ</p>	<p>เพิ่มอายุขุ่นสูงในการรับผิดทางอาญาของบุคคลเป็นสิบแปดปี</p>	<p>- โดยที่ประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 กำหนดว่า บุคคลอายุกว่า 14 ปีแต่ยังไม่เกิน 17 ปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ถ้าศาลเห็นว่ามีสมควรลงโทษให้ศาลสั่งให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชน แต่ถ้าศาลเห็นสมควรลงโทษก็ให้ลดมาตราส่วนโทษ</p>

ACC NO. 1866
 DATE RECEIVED 25/7
 CALL NO. 845.025 6417

<p>อันที่จะควรวินิจฉัยว่าสมควรพิพากษาลงโทษผู้หนึ่งหรือไม่ ถ้าศาลเห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษก็ให้จัดการตามมาตรา 74 หรือถ้าศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษก็ให้จัดการตามมาตรา 74 หรือถ้าศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง ”</p>	<p>ควรวินิจฉัยว่าสมควรพิพากษาลงโทษผู้หนึ่งหรือไม่ ถ้าศาลเห็นว่าไม่สมควรพิพากษาลงโทษก็ให้จัดการตามมาตรา 74 หรือถ้าศาลเห็นว่าสมควรพิพากษาลงโทษก็ให้ลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้ สำหรับความผิดลงกึ่งหนึ่ง ”</p>	<p>ลงกึ่งหนึ่งสำหรับความผิดนั้น และมาตรา 76 ศาลจะสั่งให้ใช้วิธีการสำหรับเด็กและเยาวชนไม่ได้ แต่ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษลงหนึ่งในสามหรือกึ่งหนึ่งก็ได้</p> <p>จากบทบัญญัติดังกล่าวถ้าศาลเห็นไม่สมควรจะพิพากษาโดยลดมาตราส่วนโทษลงเลยก็ได้ ดังนั้น จึงอาจมีกรณีที่ศาลพิพากษาลงโทษจำคุกตลอดชีวิตหรือประหารชีวิตเด็กอายุต่ำกว่าสิบแปดปีบริบูรณ์ได้ อันเป็นการขัดต่ออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กซึ่งประเทศไทยเป็นภาคีที่กำหนดว่า เด็กคือบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และข้อ 37 (ก) ที่ว่าจะไม่มีการลงโทษประหารชีวิตหรือจำคุกตลอดชีวิตสำหรับความผิดที่กระทำโดยบุคคลที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี และพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 ที่บัญญัติไว้ว่า เยาวชน คือบุคคลที่มีอายุเกิน 14 ปีบริบูรณ์แต่ไม่</p>
---	---	---

			<p>เกิน 18 ปีบริบูรณ์ เพื่อให้สอดคล้องและเป็นการหลีกเลี่ยงให้เกิดเหตุการณ์ดังกล่าวได้จึงสมควรกำหนดเกณฑ์อายุชั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา ตามมาตรา 75 จากอายุไม่เกิน 17 ปีเป็นอายุไม่เกิน 18 ปี และมาตรา 76 เป็นอายุกว่า 18 ปีแต่ไม่เกิน 20 ปี</p>
<p>“ มาตรา 76 ผู้ใดอายุกว่าสิบเจ็ดปีแต่ยังไม่เกินยี่สิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสาม หรือกึ่งหนึ่งก็ได้”</p>	<p>มาตรา 8 ให้ยกเลิกความใน มาตรา 76 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“ มาตรา 76 ผู้ใดอายุกว่าสิบแปดปีแต่ยังไม่เกินยี่สิบปี กระทำการอันกฎหมายบัญญัติเป็นความผิด ถ้าศาลเห็นสมควรจะลดมาตราส่วนโทษที่กำหนดไว้สำหรับความผิดนั้นลงหนึ่งในสาม หรือกึ่งหนึ่งก็ได้ ”</p>	<p>- เพิ่มอายุชั้นสูงในการรับผิดทางอาญาของบุคคลเป็นสิบแปดปี</p>	<p>- เหตุผลเดียวกับ มาตรา 7</p>
<p>“ มาตรา 94 ความผิดอันได้กระทำโดย</p>	<p>มาตรา 9 ให้ยกเลิกความใน มาตรา 94 แห่งประมวลกฎหมายอาญา พ.ศ.2499 และให้ใช้ความต่อไปนี้แทน</p> <p>“ มาตรา 94 ความผิดอันได้กระทำโดย</p>	<p>- ทำให้ความผิดซึ่งเด็กได้กระทำในระหว่างอายุสิบเจ็ดปีถึงสิบแปดปี ไม่ถือเป็นความผิดที่จะนำมาเป็นเหตุพิจารณาเพิ่มโทษได้ด้วย</p>	<p>- เนื่องด้วยเหตุที่สมควรแก้ไขเกณฑ์อายุชั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 75 และมาตรา 76 ดังนั้นจึงควรที่จะต้องปรับเกณฑ์อายุของผู้</p>

<p>ประมาณ ความผิดพลาดโทษ และความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่มีอายุยังไม่เกินสิบเจ็ดปี นั้น ไม่ได้กระทำในครั้งก่อนหรือครั้งหลัง ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อโทษตามความในหมวดนี้ ”</p>	<p>ประมาณ ความผิดพลาดโทษ และความผิดซึ่งผู้กระทำได้กระทำในขณะที่มีอายุยังไม่เกินสิบแปดปีนั้น ไม่ได้กระทำในครั้งก่อนหรือครั้งหลัง ไม่ถือว่าเป็นความผิดเพื่อโทษตามความในหมวดนี้ ”</p>	<p>กระทำซึ่งได้กระทำความผิดในช่วงอายุที่ศาลสามารถนำมาเป็นเหตุเพิ่มโทษได้ จากที่มีอายุยังไม่เกิน 17 ปี เป็นมีอายุยังไม่เกิน 18 ปี เพื่อให้สอดคล้องเป็นแนวทางเดียวกันกับการแก้ไขเกณฑ์อายุชั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา ตามมาตรา 75 และมาตรา 76 ด้วย</p>
--	--	--

ร่าง

พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก

พ.ศ.

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.

ให้ไว้ ณ วันที่เดือน.....พ.ศ.

เป็นปีที่.....ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าเด็กและหญิง

พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับการจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา ๒๙ ประกอบกับมาตรา ๓๑ มาตรา ๓๔ มาตรา ๓๕ มาตรา ๓๖ มาตรา ๓๙ มาตรา ๔๔ และ มาตรา ๕๐ ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย

จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัตินี้ขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา ๑ พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ.”

มาตรา ๒ พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษา เป็นต้นไป

มาตรา ๓ ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.๒๕๔๐

มาตรา ๔ ในพระราชบัญญัตินี้

“การค้ามนุษย์” หมายความว่า การจัดหา ซื้อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วงเหนี่ยวกักขัง จัดให้อยู่อาศัย ใช้แรงงาน หรือการรับไว้ซึ่งชายหรือหญิง ด้วยวิธีการข่มขู่ หรือด้วยการใช้กำลัง ด้วยการบังคับในรูปแบบอื่นใด ด้วยการลักพาตัว ด้วยการฉ้อฉล ด้วยการหลอกลวง ด้วยการใช้อำนาจที่เหนือกว่า หรือด้วยความอ่อนด้อยประสบการณ์หรือความรู้ของบุคคล หรือโดยการให้หรือการรับเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นเพื่อให้ได้รับความยินยอมของ

บุคคลใดบุคคลหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าชายหรือหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม

ให้ถือว่าการจัดหา ชื่อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วยงานที่ยกักขัง จัดให้อยู่อาศัย ใช้แรงงาน หรือการรับไว้ซึ่งเด็ก เพื่อความมุ่งประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม เป็นการค้ำมนุษย์ แม้จะไม่ได้กระทำด้วยวิธีการข่มขู่ หรือด้วยการใช้กำลัง ด้วยการบังคับในรูปแบบอื่นใด ด้วยการลักพาตัว ด้วยการฉ้อฉล ด้วยการหลอกลวง ด้วยการใช้อำนาจที่เหนือกว่า หรือด้วยความอ่อนด้อยประสบการณ์หรือความรู้ของบุคคล หรือมีการให้หรือรับเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นเพื่อให้ได้รับความยินยอมของบุคคลใดบุคคลหนึ่ง

“การแสวงหาประโยชน์” ให้หมายความรวมถึง การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีหรือการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่นใด การใช้บังคับแรงงานหรือบริการ การเอาคนลงเป็นทาสหรือการกระทำอื่นเสมือนเอาคนลงเป็นทาส การทำให้ตกอยู่ใต้บังคับ หรือติดอวัยวะออกจากร่างกาย

“ผู้เสียหาย” หมายความว่า บุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานการค้ามนุษย์หรือจากการแสวงหาประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้

“เด็ก” หมายความว่า บุคคลผู้มีอายุไม่เกินสิบแปดปีบริบูรณ์

“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ และให้หมายความรวมถึงข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ ๓ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๕ ผู้ใดกระทำการค้ำมนุษย์ให้ถือว่าเป็นความผิดฐานการค้ามนุษย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สี่แสนบาทถึงสองล้านบาท หรือจำคุกตลอดชีวิต หรือประหารชีวิต

ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่ง วรรคสองและวรรคสาม ได้กระทำโดยร่วมกันกระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไป ผู้กระทำความผิดโทษหนักกว่าที่บัญญัติไว้ข้างหนึ่ง ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา ๖ ผู้ใดเตรียมเพื่อกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา ๕ ต้องระวางโทษเช่นเดียวกับพยายามกระทำความผิดนั้น ๆ

มาตรา ๗ ผู้ใดสมคบกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา ๕ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สองปีหกเดือนถึงสิบปีและปรับตั้งแต่ห้าหมื่นบาทถึงห้าแสนบาท

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งคนหนึ่งคนใดได้ลงมือกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกันไปแล้ว ผู้ร่วมสมคบด้วยกันทุกคนต้องระวางโทษตามที่ได้บัญญัติไว้สำหรับความผิดนั้นอีกกระทงหนึ่งด้วย

ในกรณีความผิดได้กระทำถึงขั้นลงมือกระทำความผิด แต่เนื่องจากการเข้าขัดขวางของผู้สมคบทำให้การกระทำนั้นกระทำไปไม่ตลอด หรือกระทำไปตลอดแล้วแต่การกระทำนั้นไม่บรรลุผล ผู้สมคบที่กระทำการขัดขวางนั้น คงรับโทษตามที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง

ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกลับใจให้ความจริงแก่การสมคบต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ ก่อนที่จะมีการกระทำความผิดตามที่ได้มีการสมคบกัน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้หรือศาลจะไม่ลงโทษเลยก็ได้

มาตรา ๘ ในกรณีที่นิติบุคคลกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่ากรรมการหรือผู้จัดการทุกคนของนิติบุคคลนั้นเป็นผู้ร่วมกระทำผิดกับนิติบุคคลนั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่าการกระทำของนิติบุคคลนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย

มาตรา ๙ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจตราสอดส่องดูแลตามท่าอากาศยาน ท่าเรือ สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง สถานีบริการ โรงงาน และสาธารณสถานต่าง ๆ เพื่อมิให้เกิดการกระทำความผิดกฎหมายที่ระบุในมาตรา ๕

ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่อาจขอให้บุคคลใดช่วยเหลือได้ ทั้งนี้ ตามระเบียบที่นายกรัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๑๐ เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายที่ระบุในมาตรา ๕ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้

- (๑) มีหนังสือเรียกให้บุคคลใดมาให้อภัยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือพยานหลักฐาน
- (๒) ตรวจตัวบุคคลที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่าเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา ๕ แต่ถ้าผู้เสียหายเป็นหญิงหรือเด็กหญิงจะต้องให้หญิงอื่นเป็นผู้ตรวจ
- (๓) ตรวจค้นยานพาหนะใด ๆ ที่มีเหตุอันควรสงสัยตามสมควรว่ามีผู้เสียหายอยู่ในยานพาหนะนั้น

(๔) เข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ใด ๆ เพื่อตรวจค้นเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยตามสมควรว่ามีผู้เสียหายอยู่ในเคหสถานหรือสถานที่นั้น ประกอบกับมีเหตุอันควรเชื่อว่าหากไม่ดำเนินการทันทีเนื่องจากการเนิ่นช้ากว่าจะเอาหมายค้นมาได้ผู้เสียหายนั้นอาจถูกใช้กำลังประทุษร้าย หรือผู้กระทำความผิดจะทำการโยกย้ายหรือซ่อนเร้นผู้เสียหายนั้นเสียก่อน พนักงานเจ้าหน้าที่จะทำการตรวจค้นสถานที่ในเวลากลางคืนก็ได้ แต่ต้องได้รับอนุญาตจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติหรือผู้ที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติมอบหมาย หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษหรือผู้ที่อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษมอบหมาย หรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ที่ผู้ว่าราชการจังหวัดมอบหมาย

มาตรา ๑๑ เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุใน มาตรา ๕ หรือเพื่อช่วยเหลือบุคคลซึ่งอาจจะเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าว พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจกักตัวบุคคลนั้นเพื่อให้ชี้แจงข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือพยานหลักฐาน แต่ห้ามมิให้กักตัวไว้เกินครึ่งชั่วโมง ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นต้องใช้เวลาเกินนั้น เมื่อได้จัดแจ้งการกักตัวไว้ในรายงานแล้ว ให้กักตัวบุคคลนั้นไว้ได้ไม่เกินยี่สิบสี่ชั่วโมง แต่ต้องแจ้งให้ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดทราบโดยไม่ชักช้า

ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นจะกักตัวบุคคลนั้นไว้เกินยี่สิบสี่ชั่วโมงแต่ไม่เกินสิบวันก็ได้ แต่ต้องได้รับอนุมัติจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด ก่อนแล้วแต่กรณี

การกักตัวบุคคลตามมาตรา นี้ ต้องจัดให้บุคคลนั้นอยู่ในสถานที่อันสมควรซึ่งมีใช้ห้องซังหรือสถานคุมขังการจัดให้มีรายงาน การจดแจ้งและการอนุมัติให้เป็นไปตามระเบียบที่นายกรัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

เมื่อบุคคลนั้นได้เบิกความต่อศาลตามความในมาตรา ๑๖ แล้ว ให้ถือว่าเหตุในการกักตัวบุคคลนั้นสิ้นสุดลง

มาตรา ๑๒ ในกรณีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า เอกสารหรือข้อมูลข่าวสารอื่นใดซึ่งส่งทางไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์ โทรสาร คอมพิวเตอร์ เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ในการสื่อสารสื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อทางสารสนเทศอื่นใด ถูกใช้หรืออาจถูกใช้เพื่อประโยชน์ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับอนุมัติเป็นหนังสือจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ แล้วแต่กรณี จะยื่นคำขอฝ่ายเดียวต่ออธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาเพื่อมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าวได้

การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาพิจารณาถึงผลกระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลหรือสิทธิอื่นใดประกอบกับเหตุผลและความจำเป็น ดังต่อไปนี้

(๑) มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะมีการกระทำความผิดหรือจะมีการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์

(๒) มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะได้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์จากการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารดังกล่าว

(๓) ไม้อาจใช้วิธีการอื่นใดที่เหมาะสมหรือมีประสิทธิภาพมากกว่าได้

การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาสั่งอนุญาตได้คราวละไม่เกินเก้าสิบวันโดยกำหนดเงื่อนไขใด ๆ ก็ได้ และให้ผู้เกี่ยวข้องกับข้อมูลข่าวสารในสิ่งสื่อสารตามคำสั่งดังกล่าวจะต้องให้ความร่วมมือเพื่อให้เป็นไปตามความในมาตรานี้ ภายหลังจากที่มีคำสั่งอนุญาต หากปรากฏข้อเท็จจริงว่าเหตุผลความจำเป็นไม่เป็นไปตามที่ระบุหรือพฤติกรรมเปลี่ยนแปลงไป อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาอาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งอนุญาตได้ตามที่เห็นสมควร

เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการตามที่ได้รับอนุญาตแล้ว ให้รายงานการดำเนินการให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาทราบ

บรรดาข้อมูลข่าวสารที่ได้มาตามวรรคหนึ่ง ให้เก็บรักษาและใช้ประโยชน์ในการสืบสวนและใช้เป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีเท่านั้น ทั้งนี้ ตามระเบียบที่นายกรัฐมนตรีกำหนด

มาตรา ๑๓ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา ๑๒ ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ขอให้บุคคลใดช่วยเหลือในการปฏิบัติหน้าที่ ให้บุคคลนั้นมีอำนาจและหน้าที่ช่วยปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่

หากบุคคลที่ได้รับการร้องขอให้ช่วยเหลือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่งไม่ให้ความช่วยเหลือตามที่ได้รับการร้องขอ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๔ ผู้ใดรู้ว่ามีกระทำความผิดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสาร หรือรู้ หรือได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารที่ได้มาตามมาตรา ๑๒ กระทำด้วยประการใด ๆ ให้ผู้อื่นรู้หรืออาจรู้ว่ามีกระทำความผิดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสาร หรือรู้ หรืออาจรู้ซึ่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติหน้าที่หรือตามกฎหมาย

ถ้าการกระทำตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำโดยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้กระทำความผิดต้องระวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง

มาตรา ๑๕ ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้ที่ช่วยเหลือการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา ๑๒ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๖ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ หรือบุคคลซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากอธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการพิจารณาให้ความช่วยเหลือตามความเหมาะสมแก่ผู้เสียหายจากการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา ๕ ในเรื่องอาชญากรรมที่พิกัด การบำบัดฟื้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจ การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย รวมทั้งการดำเนินคดีเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายให้ผู้เสียหายในกรณีที่อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการเห็นสมควร การให้การศึกษาและการฝึกอบรม รวมถึงการส่งกลับไปยังประเทศเดิม หรือภูมิสำเนาของผู้นั้น โดยมีให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้กระทำความผิดฐานออกไป เข้ามา หรืออยู่ในราชอาณาจักร

อาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง มีไว้หรือใช้ซึ่งเอกสารเดินทางปลอม ตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี เฉพาะที่เกี่ยวกับการติดต่อชักชวน แนะนำตัว รับรับบุคคลเพื่อค้าประเวณีและการเข้าไปมีสัมพันธ์ในสถาน การค้าประเวณีเพื่อค้าประเวณี ความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือทำงาน ผิดประเภทตามกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวและกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจของ คนต่างด้าว

ในการช่วยเหลือตามวรรคหนึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่อาจจัดให้ผู้เสียหายนั้นไปรับการดูแล ในสถานแรกรับตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี สถานแรกรับตามกฎหมายว่า ด้วยสวัสดิภาพเด็กและเยาวชนหรือสถานสงเคราะห์อื่นของรัฐหรือเอกชนก็ได้

ในกรณีที่เป็นการสมควร นายกรัฐมนตรีอาจออกระเบียบว่าด้วยการช่วยเหลือตาม มาตรานี้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาก็ได้

มาตรา ๑๗ ห้ามมิให้ผู้ใดบันทึกภาพ แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือบันทึกเสียง แพร่ เสียงของบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ หรือโฆษณาหรือเผยแพร่ข้อความ ภาพหรือ เสียงไม่ว่าโดยสื่อสารสนเทศประเภทใด ซึ่งปรากฏในทางสอบสวนของพนักงานสอบสวนหรือใน ทางพิจารณาคดีของศาลที่ทำให้บุคคลอื่นรู้จักชื่อตัว ชื่อสกุลของผู้เสียหายหรือบุคคลในครอบครัว ผู้เสียหาย หรือโฆษณาหรือเผยแพร่ข้อความ ภาพหรือเสียงไม่ว่าโดยสื่อสารสนเทศประเภทใด เปิดเผยประวัติ สถานที่อยู่ สถานที่ทำงาน หรือสถานศึกษาของบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายนั้น

ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่การกระทำเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและช่วย เหลือผู้เสียหายหรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ

ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหก หมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ

มาตรา ๑๘ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดระบบรักษาความปลอดภัยให้แก่ผู้เสียหาย ระหว่างที่อยู่ในความดูแล ไม่ว่าบุคคลนั้นจะพำนักอยู่ ณ ที่ใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างการดำเนิน คดีที่ให้การเป็นพยาน ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความปลอดภัยของครอบครัวของบุคคลนั้นด้วย

ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าผู้ต้องหาหรือจำเลย ผู้กระทำความผิดฐานค้า มนุษย์และผู้สมคบซึ่งยังไม่สามารถจับกุมตัวมาดำเนินคดีได้ อาจคุกคาม ช่มชู้ หรือก่อกวนอันตรายให้ แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นพยาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปลี่ยนแปลงเอกลักษณ์ของผู้เสียหายซึ่ง เป็นพยานตามความจำเป็นเพื่อมิให้สามารถสืบสาวถึงตัวพยานได้

ถ้าผู้เสียหายต้องเดินทางกลับประเทศถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนา หรือครอบครัวของผู้เสียหายอาศัยอยู่ในประเทศอื่น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ประสานงานกับหน่วยงานในประเทศนั้น ๆ ไม่ ว่าจะเป็นหน่วยงานภาครัฐหรือภาคเอกชน ไม่ว่าจะกระทำผ่านสถานทูตหรือสถานกงสุลของ

ประเทศนั้น ๆ หรือไม่ก็ตาม เพื่อให้มีการรักษาความปลอดภัยให้แก่ผู้เสียหายและครอบครัวอย่างต่อเนื่องในประเทศนั้นตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง

มาตรา ๑๙ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการให้มีการผ่อนผันให้ผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าวได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรได้เป็นการชั่วคราวตามสมควร ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดีกับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อการบำบัดฟื้นฟู หรือเพื่อเหตุผลทางด้านมนุษยธรรม ตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

ในระหว่างที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรได้ตามวรรคหนึ่ง ให้บุคคลดังกล่าวได้รับอนุญาตให้ประกอบอาชีพได้ตามระเบียบที่อธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการกำหนด

มาตรา ๒๐ ภายใต้บังคับของมาตรา ๑๙ การส่งตัวผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าวกลับประเทศอื่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาอื่นให้ดำเนินการโดยไม่ชักช้า ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความปลอดภัยและสวัสดิภาพของบุคคลนั้น เว้นแต่บุคคลนั้นเป็นผู้ที่มีถิ่นเป็นการถาวรอยู่ในราชอาณาจักรไทยตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง หรือเป็นผู้ที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรไทยเป็นกรณีพิเศษโดยมีทะเบียนประวัติตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร

มาตรา ๒๑ ในกรณีผู้เสียหายซึ่งมีพยานหลักฐานโดยชัดแจ้งว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีสัญชาติไทย ให้ดำเนินการตามที่จำเป็นเพื่อให้บุคคลนั้นเดินทางกลับราชอาณาจักรไทยโดยไม่ชักช้า ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความปลอดภัยและสวัสดิภาพของบุคคลนั้น

กรณีผู้เสียหายซึ่งมีพยานหลักฐานโดยชัดแจ้งว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ที่มีหรือเคยมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยติดต่อกันมาเป็นระยะเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี โดยไม่ปรากฏว่ามีหรือเคยมีถิ่นที่อยู่ถาวรในประเทศอื่นหรือมีสัญชาติอื่น หรือเป็นผู้ที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรไทยเป็นกรณีพิเศษโดยมีทะเบียนประวัติตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร ให้ดำเนินการตามที่จำเป็นเพื่อให้บุคคลนั้นเดินทางกลับราชอาณาจักรไทยโดยไม่ชักช้า ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความปลอดภัยและสวัสดิภาพของบุคคลนั้น และให้บุคคลนั้นมีถิ่นที่อยู่ในประเทศไทยต่อไปได้ เว้นแต่บุคคลนั้นไม่ประสงค์ที่จะอยู่ในประเทศไทยต่อไป

มาตรา ๒๒ เมื่อได้ความว่ามีผู้กระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา ๕ แม้จะยังไม่ได้ตัวผู้ต้องหา พนักงานอัยการโดยตนเองหรือเมื่อได้รับคำร้องขอจากพนักงานสอบสวนจะนำผู้เสียหายมายื่นคำร้องต่อศาล โดยระบุการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าได้มีการกระทำความผิดและเหตุแห่งความจำเป็นที่ต้องมีการสืบพยานไว้โดยพลันก็ได้

ในกรณีที่ผู้เสียหายจะให้การต่อศาลเอง เมื่อผู้เสียหายแจ้งแก่พนักงานอัยการแล้ว ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลทันที

ให้ศาลสืบพยานทันทีที่ได้รับคำร้องตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ในการนี้หากมีผู้มีส่วนได้เสียในคดีคนใดยื่นคำร้องต่อศาลแถลงเหตุผลและความจำเป็นขอถามคำถามค้านหรือตั้งทนายความถามค้าน เมื่อเห็นสมควรให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตได้

คำเบิกความของพยานดังกล่าวให้ศาลอ่านให้พยานฟัง

ถ้าต่อมามีการฟ้องผู้ต้องหาเป็นจำเลยในการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุไว้ในมาตรา ๕ ก็ให้รับฟังพยานดังกล่าวในการพิจารณาพิพากษาคดีได้

มาตรา ๒๓ ในกรณีที่ผู้เสียหาย หรือสามีภรรยา ญาติ หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับผู้เสียหายนั้น เห็นว่าการกักตัวบุคคลตามมาตรา ๑๑ หรือการให้การช่วยเหลือแก่ผู้เสียหายตาม มาตรา ๑๖ มาตรา ๑๙ มาตรา ๒๐ และ มาตรา ๒๑ เป็นไปโดยมิชอบบุคคลนั้น หรือสามีภรรยา ญาติ หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้องกับนั้นอาจอุทธรณ์ต่อผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี

ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ตรวจสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์โดยเร็ว แต่ถ้าผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี เห็นว่า การกักตัวผู้เสียหายนั้นถูกต้องแล้ว ให้รายงานนายกรัฐมนตรี หรือผู้ที่นายกรัฐมนตรีมอบหมาย เพื่อพิจารณาชี้ขาดต่อไป

ระยะเวลาสำหรับพิจารณาอุทธรณ์หรือรายงานหรือระยะเวลาที่ต้องรายงานนายกรัฐมนตรีพิจารณาชี้ขาด ให้เป็นไปตามที่นายกรัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา

มาตรา ๒๔ ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา

มาตรา ๒๕ ให้กระทรวงการพัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์ จัดทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับสถานการณ์ จำนวนคดี การดำเนินการของหน่วยงานต่าง ๆ ที่เกี่ยวข้อง และแนวทางการดำเนินงานในอนาคตเกี่ยวกับการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก ต่อคณะรัฐมนตรีและรัฐสภา

มาตรา ๒๖ ให้นายกรัฐมนตรีรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่กับออกกฎกระทรวงหรือระเบียบเพื่อปฏิบัติการตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงหรือระเบียบนั้น เมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ

.....
นายกรัฐมนตรี

พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540	ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ.	สาระสำคัญ	เหตุผล
<p>ให้มีผลอุทธรณ์ พ.ร. ให้ไว้ ณ วันที่ 14 พฤศจิกายน พ.ศ. 2540 เป็นปีที่ 52 ในรัชกาลปัจจุบัน</p> <p>พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า</p> <p>โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง</p> <p>จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้</p>	<p>ให้มีผลอุทธรณ์ พ.ร. ให้ไว้ ณ วันที่เดือน.....พ.ศ. เป็นปีที่.....ในรัชกาลปัจจุบัน</p> <p>พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการโปรดเกล้าฯ ให้ประกาศว่า</p> <p><u>พระราชบัญญัตินี้มีบทบัญญัติบางประการเกี่ยวกับกรจำกัดสิทธิเสรีภาพของบุคคลและเสรีภาพของบุคคล ซึ่งมาตรา 29 ประกอบกับมาตรา 31 มาตรา 34 มาตรา 35 มาตรา 36 มาตรา 39 มาตรา 48 และ มาตรา 50 ของรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย บัญญัติให้กระทำได้โดยอาศัยอำนาจตามบทบัญญัติแห่งกฎหมาย</u></p> <p>โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุงกฎหมายว่าด้วย มาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าเด็กและหญิง</p> <p>จึงทรงพระกรุณาโปรดเกล้าฯ ให้ตรา</p>		

<p>มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540”</p>	<p>พระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้</p> <p>มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ.”</p>	<p>พระราชบัญญัติขึ้นไว้โดยคำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้</p> <p>มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า “พระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์โดยเฉพาะหญิงและเด็ก พ.ศ.”</p>	<p>ปรับปรุงแก้ไขชื่อพระราชบัญญัติ</p>
<p>มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p>	<p>มาตรา 2 พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับตั้งแต่วันถัดจากวันประกาศในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป</p>	<p>คงข้อความเดิมตาม มาตรา 2 แห่งพระราชบัญญัติในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540</p>	
<p>มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พุทธศักราช 2471</p>	<p>มาตรา 3 ให้ยกเลิกพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540</p>		
<p>มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“การค้ามนุษย์” หมายความว่า การจัดหาซื้อ ขาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด หนึ่งแห่งหนึ่งยกก็ขัง จัดให้อยู่อาศัย ใช้แรงงาน หรือการรับไว้ซึ่งชายหรือหญิง ด้วยวิธีการข่มขู่ หรือด้วยการใช้กำลัง ด้วยการบังคับในรูปแบบอื่นใด ด้วยการลักพาตัว ด้วยการหลอกลวง ด้วยการหลอกลวง ด้วยการใช้อำนาจที่เหนือกว่า หรือด้วยความอ่อนต่อยศบรรณาณหรือความรู้อย่างบุคคล หรือมีการให้หรือรับเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นเพื่อให้ได้รับความยินยอมของบุคคลหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้</p>	<p>- เพิ่มเติมข้อความใหม่ โดยกำหนด คำนิยามของคำว่า “การค้ามนุษย์” และ “การแสวงประโยชน์” โดยประยุกต์ตาม ความในพิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิง และเด็กเพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติ เพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้ง ในลักษณะองค์กร และ</p>	<p>- เพื่อให้การค้าเด็กและหญิงครอบคลุมทุกประเภทของการกระทำความผิดมากขึ้น และ</p>

อื่น...ไม่ว่าชายหรือหญิงนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็

ตาม

ให้ถือว่าการจัดหา ชื่อ ขาย จำหน่าย พามา จากหรือส่งไปยังที่ใด หน่วยงานหรือองค์กร จัดให้อยู่อาศัย ใช้แรงงาน หรือการรับใช้ซึ่งเด็ก เพื่อความมุ่งประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์อันมิควร ได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม เป็นการค้ำมนุษย์แม่ จะไม่ได้กระทำด้วยวิธีการข่มขู่ หรือด้วยการใช้กำลัง ด้วยการบังคับในรูปแบบอื่นใด ด้วยการลักพาตัว ด้วยการฉ้อฉล ด้วยการหลอกลวง ด้วยการใช้อำนาจที่เหนือกว่า หรือด้วยความอ่อนต่อຍประสບการณหรือความรู้ของบุคคล หรือมีการให้หรือรับเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นเพื่อให้ได้รับความยินยอมของบุคคลหนึ่ง "การแสวงหาประโยชน์" ให้ความหมายรวมถึง การแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณี หรือการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่นใด การใช้บังคับแรงงานหรือบริการ การเอาคนลงเป็นทาสหรือการกระทำอื่นเสมือนเอาคนลงเป็นทาส การทำให้ตกอยู่ใต้บังคับ หรือตัดอวัยวะออกจากร่างกาย

"ผู้เสียหาย" หมายความว่า บุคคลผู้ได้รับความเสียหายเนื่องจากการกระทำผิดฐานการค้า

- กำหนดคำนิยามของผู้เสียหาย

- เพื่อให้ชัดเจนว่าผู้เสียหาย หมายถึงหมายถึงใคร

<p>“เด็ก” หมายความว่า บุคคลผู้มีอายุไม่เกินสิบแปดปีบริบูรณ์</p> <p>“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า ข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ 3 หรือพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติกรตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</p>	<p><u>มนุษย์หรือจากากรแสวงหาประโยชน์ตามพระราชบัญญัตินี้</u></p> <p>“เด็ก” หมายความว่า บุคคลผู้มีอายุไม่เกินสิบแปดปีบริบูรณ์</p> <p>“พนักงานเจ้าหน้าที่” หมายความว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ และให้หมายความรวมถึง ข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ 3 ซึ่งรัฐมนตรีแต่งตั้งให้ปฏิบัติราชการตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>“รัฐมนตรี” หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>- แก้ไขเพิ่มเติมประเด็นเกี่ยวกับพนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่ และข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ 3</p>	<p>- เพื่อเป็นการบ่งชี้ให้ชัดเจน มิให้เกิดความสับสนว่า พนักงานฝ่ายปกครองหรือตำรวจชั้นผู้ใหญ่เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญาไม่จำเป็นต้องให้รัฐมนตรีแต่งตั้ง แต่ข้าราชการไม่ต่ำกว่าระดับ 3 ต้องเป็นผู้ที่รัฐมนตรีแต่งตั้ง</p>
<p>มาตรา 5 ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้าหญิงหรือเด็ก ชื่อ ชาย จำหน่าย พามาจากหรือส่งไปยังที่ใด รับ นวางเหนี่ยว หรือกักขัง ซึ่งหญิงหรือเด็ก หรือจัดให้หญิงหรือเด็กกระทำการหรือยอมรับการกระทำใด เพื่อสนองความใคร่ของผู้อื่น เพื่อการอนาจาร หรือเพื่อแสวงหาประโยชน์อันมิควรได้โดยชอบสำหรับตนเองหรือผู้อื่น ไม่ว่าหญิงหรือเด็กนั้นจะยินยอมหรือไม่ก็ตาม อันเป็นความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี กฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน หรือพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดำเนินการตามพระราชบัญญัตินี้</p>	<p>มาตรา 5 ผู้ใดกระทำการค้ามนุษย์ให้ถือว่าเป็นความผิดฐานค้ามนุษย์ ต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่ห้าปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่หนึ่งแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท</p> <p>ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุเกินสิบห้าปี แต่ยังไม่เกินสิบแปดปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่เจ็ดปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท</p> <p>ถ้าการกระทำความผิดตามวรรคหนึ่งเป็นการกระทำแก่เด็กอายุไม่เกินสิบห้าปี ผู้กระทำต้องระวางโทษจำคุกตั้งแต่สิบปีถึงยี่สิบปี และปรับตั้งแต่สองแสนบาทถึงหนึ่งล้านบาท</p>	<p>แก้ไขเพิ่มเติมความในมาตรา 5 โดยกำหนดอัตราโทษของความผิดฐานค้ามนุษย์ ตามมาตรา 4</p>	<p>เพื่อกำหนดอัตราโทษของฐานความผิดค้ามนุษย์ให้ชัดเจนขึ้น และแยกกลุ่มผู้ถูกระทำ โดยเฉพาะกรณีที่ทำกับผู้ถูกค้าเป็นเด็กนั้น ผู้กระทำความผิดจะต้องได้รับโทษหนักขึ้น</p>

<p>ในวรรคหนึ่ง</p> <p>ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกลับไปให้ความจริงแห่งการสมคบต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนที่จะมีการกระทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้หรือศาลจะลงโทษเลยก็ได้</p>	<p>ในวรรคหนึ่ง</p> <p>ถ้าผู้กระทำความผิดตามวรรคหนึ่งกลับไปให้ความจริงแห่งการสมคบต่อพนักงานเจ้าหน้าที่ก่อนที่จะมีการกระทำความผิดตามที่ได้มีการสมคบกัน ศาลจะลงโทษน้อยกว่าที่กฎหมายกำหนดไว้หรือศาลจะลงโทษเลยก็ได้</p>	<p>เพิ่มเติมข้อความใหม่ โดยประยุกต์ตามความในพระราชบัญญัติลิขสิทธิ์ พ.ศ.2537 มาตรา 74</p>	<p>เพื่อเป็นการกำหนดให้นิติบุคคลที่กระทำการค้ำข่มขู่มีความผิดตามกฎหมาย</p>
<p>มาตรา 8 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ตรวจตราสอดส่องดูแลตามท่าอากาศยาน ท่าเรือ สถานีรถไฟ สถานีขนส่ง สถานีบริการ โรงงาน และสาธารณสุขสถานต่างๆ เพื่อให้เกิดการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5</p> <p>ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่อาจขอให้บุคคลใดช่วยเหลือได้ ทั้งนี้ ตามที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p>	<p>มาตรา 8 ในกรณีที่มีนิติบุคคลกระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ ให้ถือว่ากรรมการหรือผู้จัดการทุกคนของนิติบุคคลนั้นเป็นผู้ร่วมกระทำผิดกับนิติบุคคลนั้น เว้นแต่จะพิสูจน์ได้ว่ามีการกระทำของนิติบุคคลนั้นได้กระทำโดยตนมิได้รู้เห็นหรือยินยอมด้วย</p>	<p>คงข้อความเดิมใน มาตรา 8 แห่งพระราชบัญญัติในการป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์และเด็ก พ.ศ. 2540</p>	
<p>มาตรา 9 เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้</p>	<p>มาตรา 10 เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจดังต่อไปนี้</p>	<p>- แก้ไขเพิ่มเติมความในส่วนที่เกี่ยวข้องกับการค้นและการเข้าไปในทรัพย์สิน ทั้งนี้ เนื่องจากตามรัฐธรรมนูญ มาตรา</p>	<p>เพื่อเป็นการกำหนดให้อำนาจแก่นักงานเจ้าหน้าที่มีอำนาจที่จะค้นยานพาหนะ เข้าไปใน</p>

<p>(1) มีหนังสือเรียกให้บุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือพยานหลักฐาน</p> <p>(2) ตรวจตัวหญิงหรือเด็กที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า เป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดตาม กฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 แต่ถ้าผู้เสียหายเป็น หญิงหรือเด็กหญิงจะต้องให้หญิงอื่นเป็นผู้ตรวจ</p> <p>(3) ตรวจค้นสถานที่หรือยานพาหนะใด ๆ แต่ การตรวจค้นสถานที่ให้กระทำในเวลาระหว่างพระ อาทิตยขึ้นถึงพระอาทิตย์ตก ในกรณีที่มีเหตุอันควร เชื่อว่าหากไม่ดำเนินการทันทีหญิงหรือเด็กนั้นอาจ ถูกใช้กำลังประทุษร้าย หรือผู้กระทำความผิดจะทำการ โยกย้ายหรือซ่อนเร้นหญิงหรือเด็กนั้นเสียก่อน พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจค้นสถานที่ในเวลากลาง ดินก็ได้ แต่ต้องได้รับอนุญาตจากอธิบดีกรมตำรวจ หรือผู้ที่อธิบดีกรมตำรวจมอบหมายสำหรับในเขต กรุงเทพมหานคร หรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ที่ผู้ ว่าราชการจังหวัดมอบหมายสำหรับในเขตจังหวัด อื่น</p>	<p>(1) มีหนังสือเรียกให้บุคคลใดมาให้ถ้อยคำ หรือให้ส่งเอกสารหรือพยานหลักฐาน</p> <p>(2) ตรวจตัวบุคคล ที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า เป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดตาม กฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 แต่ถ้าผู้เสียหายเป็น หญิงหรือเด็กหญิงจะต้องให้หญิงอื่นเป็นผู้ตรวจ</p> <p>(3) <u>ตรวจค้นยานพาหนะใด ๆ ที่มีเหตุอันควร สงสัยตามสมควรว่ามีบุคคลที่ตกเป็นผู้เสียหายจาก การค้ามนุษย์อยู่ในยานพาหนะนั้น</u></p> <p>(4) <u>เข้าไปในเคหสถานหรือสถานที่ใด ๆ เพื่อ ตรวจค้นเมื่อมีเหตุอันควรสงสัยตามสมควรว่ามีบุคคล ที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์อยู่ในเคหสถาน หรือสถานที่นั้น ประกอบกับมีเหตุอันควรเชื่อว่าหาก ไม่ดำเนินการทันทีเนื่องจากกรณีนี้เข้ากว่าจะเอา หมายค้นมาได้บุคคลที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการ ค้ามนุษย์นั้นอาจถูกใช้กำลังประทุษร้าย หรือผู้ กระทำผิดจะทำการโยกย้ายหรือซ่อนเร้นบุคคลที่ ตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์นั้นเสียก่อน พนักงานเจ้าหน้าที่ทำการตรวจค้นสถานที่ในเวลา กลางดินก็ได้ แต่ต้องได้รับอนุญาตจากผู้บัญชาการ ตำรวจแห่งชาติหรือผู้ที่ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ มอบหมาย หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือผู้ที่อธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษมอบหมาย หรือผู้ว่าราชการจังหวัดหรือผู้ที่ผู้ว่าราชการ</u></p>	<p>238 กำหนดให้การค้นในทรัพย์สินหรือมีเหตุ มีคำสั่งหรือหมายของศาล หรือมีเหตุ ค้นได้โดยไม่ต้องมีคำสั่งหรือหมายของ ศาล ทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ ดังนั้น จึงกำหนดให้อำนาจพนักงานเจ้าหน้าที่ ในการตรวจค้น หรือเข้าไปในเคหสถาน หรือเข้าไปในสถานที่ใด ๆ ในกรณีที่มี เหตุอันควรสงสัยตามสมควรได้ และ - ปรับแก้คำว่า “อธิบดีกรมตำรวจ” เป็น “ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ”</p>	<p>เคหสถานหรือสถานที่ใดๆ ได้ หากมีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า หาก รับผิดชอบการค้นที่เนื่องมา การนั้นซึ่งว่าจะเอาหมายค้นมา ได้ บุคคลที่ตกเป็นผู้เสียหาย จากการค้ามนุษย์นั้นอาจถูกใช้ กำลังประทุษร้าย หรือผู้กระทำ ผิดจะทำการโยกย้ายหรือซ่อน เร้นบุคคลที่ตกเป็นผู้เสียหาย จากการค้ามนุษย์นั้นเสียก่อน</p>
--	--	--	---

<p>มาตรา 10 เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 หรือเพื่อช่วยเหลือหญิงหรือเด็กซึ่งอาจจะเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าว พนักงานเจ้าหน้าที่อำนาจกักตัวหญิงหรือเด็กเพื่อให้แจ้งข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือพยานหลักฐาน แต่ห้ามมิให้กักตัวไว้เกินครึ่งชั่วโมง ในกรณีมีเหตุจำเป็นจะต้องใช้เวลานั้น เมื่อได้แจ้งการกักตัวไว้ในรายงานแล้ว ให้กักตัวหญิงหรือเด็กไว้ได้ไม่เกินสี่ชั่วโมง แต่ต้องแจ้งให้อธิบดีกรมตำรวจสำหรับในเขตกรุงเทพมหานครหรือผู้ว่าราชการจังหวัดสำหรับในเขตจังหวัดอื่นทราบโดยไม่มีชักช้า</p> <p>ในกรณีที่มิเหตุจำเป็นจะกักตัวหญิงหรือเด็กไว้เกินสี่ชั่วโมงแต่ไม่เกินสิบวันก็ได้ แต่ต้องได้รับอนุมัติจากอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ว่าราชการจังหวัดก่อนแล้วแต่กรณี</p> <p>การกักตัวหญิงหรือเด็กตามกฎหมายมาตรานี้ ต้องจัดให้หญิงหรือเด็กนั้นอยู่ในสถานอันสมควรซึ่งมิใช่ห้องขังหรือสถานคุมขังหรือสถานคุมขัง</p> <p>การจัดให้มีรายงาน การจดแจ้ง และการอนุมัติให้เป็นไปตามระเบียบที่รัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>เมื่อหญิงหรือเด็กได้เบิกความต่อศาลตาม</p>	<p>จังหวัดมอญหมาย</p> <p>มาตรา 11 เพื่อประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 หรือเพื่อช่วยเหลือบุคคลซึ่งอาจจะเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าว พนักงานเจ้าหน้าที่อำนาจกักตัวบุคคลนั้น เพื่อให้แจ้งข้อเท็จจริงหรือเพื่อตรวจสอบเอกสารหรือพยานหลักฐาน แต่ห้ามมิให้กักตัวไว้เกินครึ่งชั่วโมง ในกรณีที่มีเหตุจำเป็นจะต้องใช้เวลานั้น เมื่อได้แจ้งการกักตัวไว้ในรายงานแล้ว ให้กักตัวบุคคลนั้นไว้ได้ไม่เกินสี่ชั่วโมง แต่ต้องแจ้งให้อธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ว่าราชการจังหวัดทราบโดยไม่มีชักช้า</p> <p>ในกรณีที่มิเหตุจำเป็นจะกักตัวบุคคลนั้นไว้เกินสี่ชั่วโมงแต่ไม่เกินสิบวันก็ได้ แต่ต้องได้รับอนุมัติจาก ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดพิเศษ หรือผู้ว่าราชการจังหวัดก่อนแล้วแต่กรณี</p> <p>การกักตัวบุคคลตามกฎหมายมาตรานี้ ต้องจัดให้บุคคลนั้นอยู่ในสถานอันสมควรซึ่งมิใช่ห้องขังหรือสถานคุมขัง</p> <p>การจัดให้มีรายงาน การจดแจ้ง และการอนุมัติให้เป็นไปตามระเบียบที่นายกรัฐมนตรีกำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p> <p>เมื่อบุคคลนั้นได้เบิกความต่อศาลตามความ</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการตามร่างกฎหมายฉบับนี้ และให้สอดคล้องกับปัจจุบันที่ได้มีการปรับเปลี่ยน “กรมตำรวจ” เป็น “สำนักงานตำรวจแห่งชาติ” แล้ว</p> <p>แก้ไขเพิ่มเติมโดยปรับแก้ คำว่า “หญิงหรือเด็ก” เป็น “บุคคล” และ คำว่า “อธิบดีกรมตำรวจ” เป็น “ผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ” นอกนั้นคงความเดิมตาม มาตรา 6 แห่งพระราชบัญญัติในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540</p>
---	--	--

<p>ความในมาตรา 12 แล้วให้ถือว่าเหตุในการกักตัวหญิงหรือเด็กนั้นสิ้นสุดลง</p>	
<p>ในมาตรา 16 แล้ว ให้ถือว่าเหตุในการกักตัวบุคคลนั้นสิ้นสุดลง</p>	
	<p>มาตรา 12 เมื่อคดีที่มีเหตุอันควรเชื่อได้ว่า เอกสารหรือข้อมูลข่าวสารอื่นใดซึ่งส่งทางไปรษณีย์ โทรเลข โทรศัพท์ โทรสาร คอมพิวเตอร์ เครื่องมือ หรืออุปกรณ์ในการสื่อสาร สื่ออิเล็กทรอนิกส์หรือสื่อทางสารสนเทศอื่นใด ถูกใช้หรืออาจถูกใช้เพื่อประโยชน์ในการกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์ พนักงานเจ้าหน้าที่ซึ่งได้รับอนุมัติเป็นหนังสือจากผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ แล้วแต่กรณี จะยื่นคำขอฝ่ายเดียวต่ออธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาเพื่อมีคำสั่งอนุญาตให้พนักงานเจ้าหน้าที่ได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าวได้</p> <p>การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาพิจารณาถึงผลกระทบต่อสิทธิส่วนบุคคลหรือสิทธิอื่นใดประกอบกับเหตุผลและความจำเป็น ดังต่อไปนี้</p> <p>(1) มีเหตุอันควรเชื่อว่ามีผลกระทบต่อความผิดหรือจะมีความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์</p> <p>(2) มีเหตุอันควรเชื่อว่าจะได้ข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับกระทำความผิดเกี่ยวกับการค้ามนุษย์จากการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารดังกล่าว</p>

	<p>(3) <u>ไม่อาจใช้วิธีการอื่นใดที่เหมาะสม</u> หรือมีประสิทธิภาพมากกว่าได้</p> <p>การอนุญาตตามวรรคหนึ่ง ให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาสั่งอนุญาตได้คราวละไม่เกินเก้าสิบวันโดยกำหนดเงื่อนไขก็ได้ และให้ผู้เกี่ยวข้องกับผู้ขอและผู้ขอชั่งสารในสิ่งสื่อสารตามคำสั่งดังกล่าวจะต้องให้ความร่วมมือเพื่อให้เป็นไปตามความในมาตรานี้ ภายหลังที่มีคำสั่งอนุญาตหากปรากฏข้อเท็จจริงว่าเหตุสุดวิสัยความจำเป็นไม่เป็นที่ปรากฏหรือพฤติการณ์เปลี่ยนแปลงไป อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาอาจเปลี่ยนแปลงคำสั่งอนุญาตได้ตามที่เห็นสมควร</p> <p>เมื่อพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ดำเนินการตามที่ได้รับอนุญาตแล้ว ให้รายงานการดำเนินการให้อธิบดีผู้พิพากษาศาลอาญาทราบ</p> <p>บรรดาข้อมูลข่าวสารที่ได้มาตามวรรคหนึ่ง ให้เก็บรักษาและใช้ประโยชน์ในการสืบสวนและใช้เป็นพยานหลักฐานในการดำเนินคดีเท่านั้น ทั้งนี้ ตามระเบียบที่นายกรัฐมนตรีกำหนด</p> <p>มาตรา 13 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามมาตรา 12 ถ้าพนักงานเจ้าหน้าที่ได้ขอให้บุคคลใดช่วยเหลือในการปฏิบัติหน้าที่ ให้บุคคลนั้นมีอำนาจและหน้าที่ช่วยปฏิบัติงานของพนักงานเจ้าหน้าที่</p>
--	---

	<p>หากบุคคลที่ได้รับการร้องขอให้ช่วยเหลือพนักงานเจ้าหน้าที่ในการปฏิบัติหน้าที่ตามวรรคหนึ่ง ไม่ให้ความช่วยเหลือตามที่ได้รับการร้องขอ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินสามเดือน หรือปรับไม่เกินห้าพันบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>
	<p>มาตรา 14 ผู้ใดรู้ว่ามีกระทำความผิดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสาร หรือรู้ หรือได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสารที่ได้มาตามมาตรา 12 กระทำด้วยประการใดๆ ให้ผู้อื่นรู้หรืออาจรู้ว่ามีกระทำความผิดเพื่อให้ได้มาซึ่งข้อมูลข่าวสาร หรือรู้ หรืออาจรู้ซึ่งข้อมูลข่าวสารดังกล่าว ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินห้าปี หรือปรับไม่เกินหนึ่งแสนบาท เว้นแต่เป็นการเปิดเผยในการปฏิบัติหน้าที่หรือตามกฎหมาย</p> <p>ถ้าการกระทำตามวรรคแรกเป็นการกระทำโดยผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือพนักงานเจ้าหน้าที่ ผู้กระทำความผิดจะวางโทษเป็นสามเท่าของโทษที่กำหนดไว้ในวรรคหนึ่ง</p>
	<p>มาตรา 15 ผู้ใดขัดขวางหรือไม่ให้ความสะดวกแก่พนักงานเจ้าหน้าที่หรือผู้ช่วยเหลือการปฏิบัติหน้าที่ของพนักงานเจ้าหน้าที่ตามมาตรา 12 ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือน หรือปรับไม่เกินหนึ่งหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>

<p>มาตรา 11 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่พิจารณาให้ความช่วยเหลือตามความเหมาะสมแก่หญิงหรือเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ในเรื่องอาหาร ที่พัก และการส่งกลับไปยังประเทศเดิมหรือภูมิลำเนาของผู้นั้น</p>	<p>มาตรา 16 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่หรือบุคคลซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากอธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการพิจารณาให้ความช่วยเหลือตามความเหมาะสมแก่บุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ในเรื่องอาหาร ที่พัก การบำบัดฟื้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจ การให้ความช่วยเหลือทางกฎหมาย รวมทั้งการดำเนินคดีเพื่อเรียกร้องค่าเสียหายให้ผู้เสียหายในกรณีที่อยู่ในคดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการเห็นสมควร การให้การศึกษาและการฝึกอบรม รวมถึงการส่งกลับไปยังประเทศเดิมหรือภูมิลำเนาของผู้นั้น โดยมีให้ถือว่าบุคคลนั้นเป็นผู้กระทำความผิดฐานออกไป เข้ามา หรืออยู่ในราชอาณาจักรโดยไม่ได้รับอนุญาตตามกฎหมายว่าด้วยคนเข้าเมือง มีไว้หรือใช้ซึ่งเอกสารเดินทางปลอมตามประมวลกฎหมายอาญา ความผิดตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณีเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับการติดต่อชักชวน แนะนำตัว รับบุคคลเพื่อค้าประเวณีและการเข้าไปร่วมในสถานการค้าประเวณีเพื่อค้าประเวณี ความผิดฐานเป็นคนต่างด้าวทำงานโดยไม่ได้รับอนุญาตหรือทำงานผิดประเภทตามกฎหมายว่าด้วยการทำงานของคนต่างด้าวและกฎหมายว่าด้วยการประกอบธุรกิจของคนต่างด้าว</p>	<p>แก้ไขเพิ่มเติมให้อ่านจากแก่บุคคลซึ่งได้รับการแต่งตั้งจากอธิบดีกรมพัฒนาสังคมและสวัสดิการสามารถเข้าไปดำเนินการช่วยเหลือผู้เสียหายจากการกระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ได้ และขยายขอบเขตของให้ความช่วยเหลือบุคคลผู้เสียหายให้กว้างขึ้น ทั้งนี้เพื่อประโยชน์สูงสุดของบุคคลดังกล่าว โดยเฉพาะผู้เสียหายที่เป็นคนต่างด้าวให้ได้รับการยกเว้นดำเนินคดีตามฐานความผิดที่กำหนดไว้</p>	<p>เพื่อประโยชน์สูงสุดของบุคคลที่ตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้เสียหายที่เป็นคนต่างด้าวให้ได้รับการยกเว้นดำเนินคดีตามฐานความผิดที่กำหนดไว้ ทั้งนี้ เนื่องจากให้ถือว่าบุคคลดังกล่าวเป็นผู้เสียหายมิใช่ผู้กระทำความผิด</p>
---	--	---	---

<p>ในการช่วยเหลือตามวรรคหนึ่ง พนักงานเจ้าหน้าที่ อาจจัดให้หญิงหรือเด็กไปรับการดูแลในสถานแรก รับตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี สถานแรกรับตามกฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน หรือสถานสงเคราะห์อื่นของรัฐหรือเอกชนก็ได้</p> <p>ในกรณีที่เป็นการสมควร รัฐมนตรีอาจออกระเบียบว่าด้วยการช่วยเหลือตามมาตรานี้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาก็ได้</p> <p>การส่งผู้เสียหายซึ่งมีถิ่นที่อยู่ในต่างประเทศ ให้เป็นไปตามพันธกรณีที่มีตามสนธิสัญญากับประเทศคู่สัญญาหรือเป็นไปตามอนุสัญญาซึ่งรัฐบาลไทยเป็นภาคี</p>	<p>อาจจัดให้บุคคลนั้นไปรับการดูแลในสถานแรก รับตามกฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าประเวณี สถานแรกรับตามกฎหมายว่าด้วยสวัสดิภาพเด็กและเยาวชน หรือสถานสงเคราะห์อื่นของรัฐหรือเอกชนก็ได้</p> <p>ในกรณีที่เป็นการสมควร รัฐมนตรีอาจออกระเบียบว่าด้วยการช่วยเหลือตามมาตรานี้โดยประกาศในราชกิจจานุเบกษาก็ได้</p>	<p>เพิ่มเติมข้อความใหม่โดยนำความตามมาตรา 93 ของพระราชบัญญัติจัดตั้งศาลเยาวชนและครอบครัวและวิธีพิจารณาคดีเยาวชนและครอบครัว พ.ศ.2534 มาประยุกต์</p>
<p>มาตรา 17 ห้ามมิให้ผู้ใดบันทึกภาพ แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือบันทึกเสียง แพร่เสียงของบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ หรือโฆษณาหรือเผยแพร่ข้อความ ภาพหรือเสียงไม่ว่าโดยสื่อสารสนเทศ ประเภทใด ซึ่งปรากฏในทางสอบสวนของพนักงานสอบสวนหรือในทางพิจารณาคดีของศาลที่ทำให้บุคคลอื่นรู้จักชื่อตัว ชื่อสกุลของผู้เสียหายหรือบุคคลในครอบครัวผู้เสียหาย หรือโฆษณาหรือเผยแพร่ข้อความ ภาพหรือเสียงไม่ว่าโดยสื่อสารสนเทศประเภทใดเปิดเผยแพร่ สถานที่อยู่ สถานที่ทำงาน หรือสถานศึกษาของบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายนั้น</p>	<p>เพื่อกำหนดให้บุคคลที่บันทึกภาพ แพร่ภาพ พิมพ์รูป หรือบันทึกเสียง แพร่เสียงของเด็ก หรือเยาวชนซึ่งต้องหาว่ากระทำความผิด หรือโฆษณาข้อความซึ่งปรากฏในทางสอบสวนของพนักงานสอบสวนหรือในทางพิจารณาคดีของศาลที่อาจทำให้บุคคลอื่นรู้จักชื่อตัวชื่อสกุลของเด็กหรือเยาวชนนั้น หรือโฆษณาข้อความเปิด</p>	<p>1</p>

	<p>ความในวรรคหนึ่งมิให้ใช้บังคับแก่การกระทำเพื่อประโยชน์ในการคุ้มครองและช่วยเหลือผู้เสียหายหรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ</p> <p>ผู้ใดกระทำความผิดตามมาตรานี้ ต้องระวางโทษจำคุกไม่เกินหกเดือนหรือปรับไม่เกินหกหมื่นบาท หรือทั้งจำทั้งปรับ</p>		<p>เผยแพร่วิธีการกระทำความผิดหรือสถานที่อยู่ สถานที่ทำงาน หรือสถานศึกษาของเด็กหรือเยาวชน มีความผิด เว้นแต่เป็นการกระทำเพื่อประโยชน์ทางการศึกษาโดยได้รับอนุญาตจากศาล หรือการกระทำที่จำเป็นเพื่อประโยชน์ของทางราชการ</p>
<p>มาตรา 18 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่จัดระเบียบรักษาความปลอดภัยให้แก่ผู้เสียหายระหว่างที่อยู่ในความดูแล ไม่ว่าบุคคลนั้นจะพำนักอยู่ ณ ที่ใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งระหว่างการดำเนินคดีที่ให้การเป็นพยาน ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความปลอดภัยของครอบครัวของบุคคลนั้นด้วย</p> <p>ในกรณีที่พนักงานเจ้าหน้าที่เห็นว่าผู้ต้องหาหรือจำเลย ผู้กระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์และผู้สมคบซึ่งยังไม่สามารถจับกุมตัวมาดำเนินคดีได้อาจคุกคาม ข่มขู่ หรือก่อกวนอันตรายให้แก่ผู้เสียหายซึ่งเป็นพยาน ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการเปลี่ยนแปลงเอกลักษณ์ของผู้เสียหายซึ่งเป็นพยานตามความจำเป็นเพื่อมิให้สามารถสืบสาวถึงตัวพยานได้</p> <p>ถ้าผู้เสียหายต้องเดินทางกลับประเทศถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนา หรือครอบครัวของผู้เสียหาย</p>	<p>เพิ่มเติมข้อความใหม่อันเป็นมาตรการในการคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นพยาน เพื่อให้ได้รับอันตรายจากการที่ผู้ต้องหาเป็นพยานเพื่อเอาผิดกับผู้กระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์</p>	<p>เป็นมาตรการในการคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นพยานหรือพยานมิให้ได้รับอันตรายจากการที่ผู้ต้องหาเป็นพยานในคดีความผิดฐานค้ำมนุษย์</p>	<p>เป็นมาตรการในการคุ้มครองผู้เสียหายที่เป็นพยานหรือพยานมิให้ได้รับอันตรายจากการที่ผู้ต้องหาเป็นพยานในคดีความผิดฐานค้ำมนุษย์</p>

<p>อาศัยอยู่ในประเทศอื่น ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ ประสานงานกับหน่วยงานในประเทศนั้นๆ <u>ไม่ว่า</u> <u>จะเป็นหน่วยงานภาครัฐหรือภาคเอกชน</u> <u>ไม่ว่าจะ</u> <u>กระทำผ่านสถานทูตหรือสถานกงสุลของประเทศ</u> <u>นั้นๆ หรือไม่ก็ตาม</u> เพื่อให้มีการรักษาความปลอดภัย ให้แก่ผู้เสียหายและครอบครัวอย่างต่อเนื่องใน ประเทศนั้นตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง</p>	<p>แก้ไขเพิ่มเติมความใหม่โดยกำหนดให้มี มาตรการในการผ่อนผันให้ผู้เสียหายซึ่ง เป็นต่างด้าวให้สามารถอยู่และทำงานใน ประเทศไทยได้ชั่วคราวระหว่างที่ได้รับการ ผ่อนผันให้อยู่ในประเทศไทย</p>	<p>เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี กับผู้กระทำความผิดตามพระ ราชบัญญัตินี้ การบำบัดฟื้นฟู ฝึกอาชีพ และเตรียมความ พร้อมก่อนที่จะดำเนินการส่ง กลับประเทศถิ่นที่อยู่ของผู้นั้น</p>
<p>มาตรา 19 ให้พนักงานเจ้าหน้าที่ดำเนินการให้ มีการผ่อนผันให้บุคคลที่ตกเป็นผู้เสียหายจาก การค้ามนุษย์ซึ่งเป็นคนต่างด้าวได้รับการผ่อน ผันให้อยู่ในราชอาณาจักรได้เป็นการชั่วคราว ตามสมควร ทั้งนี้เพื่อประโยชน์ในการดำเนินคดี กับผู้กระทำความผิดตามพระราชบัญญัตินี้ เพื่อ การบำบัดฟื้นฟู หรือเพื่อเหตุผลทางด้าน มนุษยธรรม</p> <p>ในระหว่างที่ได้รับการผ่อนผัน ให้อยู่ในราชอาณาจักร ได้ตามวรรคหนึ่ง ให้บุคคลดังกล่าวได้ รับอนุญาตให้ประกอบอาชีพได้ตามระเบียบที่ อธิบดีพัฒนาสังคมและสวัสดิการกำหนด</p>	<p>แก้ไขเพิ่มเติมความใหม่โดยกำหนดให้ ต้องรีบดำเนินการส่งตัวผู้เสียหายจาก การค้ามนุษย์ซึ่งเป็นคนต่างด้าวกลับ ประเทศถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนานั้น</p>	<p>เพื่อประโยชน์สูงสุดของผู้เสีย หายจากการค้ามนุษย์ให้กลับ คืนสู่ถิ่นที่อยู่หรือภูมิลำเนาได้ โดยเร็ว ทั้งนี้เป็นคนไทยและ</p>
<p>มาตรา 20 ภายใต้นับตั้งของมาตรา 19 การส่ง ตัวผู้เสียหายซึ่งเป็นคนต่างด้าวกลับประเทศถิ่น ที่อยู่หรือภูมิลำเนานั้นให้ดำเนินการโดยมิชักช้า ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงความปลอดภัยและสวัสดิภาพ</p>		

	<p>ของบุคคลนั้น เว้นแต่บุคคลนั้นเป็นผู้ที่มีถิ่นเป็น การถาวรอยู่ในราชอาณาจักรไทยตามกฎหมายว่า ด้วยคนเข้าเมือง หรือเป็นผู้ที่ได้รับการผ่อนผัน ให้อยู่ในราชอาณาจักรไทยเป็นกรณีพิเศษโดยมี ทะเบียนประวัติตามกฎหมายว่าด้วยการทะเบียน ราษฎร</p>		<p>ที่เป็นคนต่างดาว</p>
<p>๕</p>	<p>มาตรา 21 ในกรณีผู้เสียหายซึ่งมีพยานหลักฐาน โดยชัดแจ้งว่าบุคคลนั้นเป็นผู้มีสัญชาติไทย ให้ ดำเนินการตามที่จำเป็นเพื่อให้บุคคลนั้นเดินทาง กลับราชอาณาจักรไทยโดยไม่มีข้อก้ำ ทั้งนี้ ให้ ดำเนินถึงความปลอดภัยและสวัสดิภาพของ บุคคลนั้น</p> <p>ในกรณีผู้เสียหายซึ่งมีพยานหลักฐานโดย ชัดแจ้งว่าบุคคลนั้นเป็นผู้ที่มีหรือเคยมีถิ่นที่อยู่ใน ประเทศไทยติดต่อกันมาเป็นระยะเวลาไม่น้อย กว่าห้าปีโดยไม่ปรากฏว่ามีหรือเคยมีถิ่นที่อยู่ ถาวรในประเทศอื่นหรือมีสัญชาติอื่น หรือเป็นผู้ ที่ได้รับการผ่อนผันให้อยู่ในราชอาณาจักรไทย เป็นกรณีพิเศษโดยมีทะเบียนประวัติตาม กฎหมายว่าด้วยการทะเบียนราษฎร ให้ดำเนิน การตามที่จำเป็นเพื่อให้บุคคลนั้นเดินทางกลับ ราชอาณาจักรไทยโดยไม่มีข้อก้ำ ทั้งนี้ ให้คำนึงถึง ความปลอดภัยและสวัสดิภาพของบุคคลนั้น</p>	<p>รวมถึงรับผู้เสียหายที่มี หรือเคยมีถิ่นที่อยู่ ถาวรในประเทศไทยติดต่อกันมาเป็นระยะ ระยะเวลาไม่น้อยกว่าห้าปี หรือเป็นบุคคลที่อยู่ใน ชายที่อาจได้รับสัญชาติไทยกลับประเทศไทย ทั้งนี้โดยคำนึงถึงความปลอดภัยและสวัสดิภาพ ของบุคคลนั้นด้วย</p>	

<p>มาตรา 12 เมื่อได้ความว่ามีผู้กระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 แม้จะยังไม่ได้อำนาจหน้าที่ พนักงานสอบสวนจะนำหญิงหรือเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายมายื่นคำร้องต่อศาล โดยระบุการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าได้มีการกระทำความผิดและเหตุแห่งความจำเป็นที่จะต้องมีการสืบพยานไว้โดยพลันก็ได้</p> <p>ในการนี้หญิงหรือเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายจะให้การต่อศาลเอง เมื่อหญิงหรือเด็กแจ้งแก่พนักงานอัยการแล้ว ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลทันที</p> <p>ให้ศาลสืบพยานทันทีที่ศาลได้รับคำร้องตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ในกรณีที่หากผู้มีส่วนได้เสียในคดีคนใด ยื่นคำร้องต่อศาลแถลงเหตุผลและความจำเป็นขอถามค้านหรือตั้งทนายความถามค้านเมื่อเห็นสมควรก็ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตได้</p> <p>คำเบิกความของพยานดังกล่าวให้ศาลอ่านให้พยานฟัง</p> <p>ถ้าต่อมามีการฟ้องผู้ต้องหาเป็นจำเลยในการกระทำผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 ก็ให้รับฟังพยานดังกล่าวในการพิจารณาพิพากษาคดีนั้นได้</p>	<p>และให้บุคคลนั้นมိถินที่อยู่ในประเทศไทยต่อไปได้ เว้นแต่บุคคลนั้นไม่ประสงค์ที่จะอยู่ในประเทศไทยต่อไป</p> <p>มาตรา 22 เมื่อได้ความว่ามีผู้กระทำความผิดตามกฎหมายที่ระบุในมาตรา 5 แม้จะยังไม่ได้อำนาจหน้าที่ พนักงานอัยการโดยตนเองหรือเมื่อได้รับคำร้องขอจากพนักงานสอบสวนจะนำบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายมายื่นคำร้องต่อศาล โดยระบุการกระทำทั้งหลายที่อ้างว่าได้มีการกระทำความผิดและเหตุแห่งความจำเป็นที่จะต้องมีการสืบพยานไว้โดยพลันก็ได้</p> <p>ในการนี้บุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจะให้การต่อศาลเอง เมื่อบุคคลนั้นแจ้งแก่พนักงานอัยการแล้ว ให้พนักงานอัยการยื่นคำร้องต่อศาลทันที</p> <p>ให้ศาลสืบพยานทันทีที่ได้รับคำร้องตามวรรคหนึ่งหรือวรรคสอง ในกรณีที่หากผู้มีส่วนได้เสียในคดีคนใด ยื่นคำร้องต่อศาลแถลงเหตุผลและความจำเป็นขอถามค้านหรือตั้งทนายความถามค้าน เมื่อเห็นสมควรก็ให้ศาลมีคำสั่งอนุญาตได้</p> <p>คำเบิกความของพยานดังกล่าวให้ศาลอ่านให้พยานฟัง</p> <p>ถ้าต่อมามีการฟ้องผู้ต้องหาเป็นจำเลยในการกระทำผิดตามกฎหมายที่ระบุไว้ในมาตรา 5 ก็ให้รับฟังพยานดังกล่าวในการพิจารณาพิพากษาคดีได้</p>	<p>แก้ไขเพิ่มเติมโดยปรับแก้คำว่า “หญิงหรือเด็ก” เป็น “บุคคล” นอกเหนือจากความเดิมตามมาตรา 12 แห่งพระราชบัญญัติในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ. 2540</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการตามร่างกฎหมายฉบับนี้</p>
---	--	---	---

<p>มาตรา 13 ในกรณีที่ยุติหรือเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหาย หรือสามีภรรยา ญาติ หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้อกับ หญิงหรือเด็กนั้น เห็นว่าการกักตัวหญิงหรือเด็กตาม มาตรา 10 หรือการให้ความช่วยเหลือแก่หญิงหรือ เด็กตามมาตรา 11 เป็นไปโดยมิชอบหญิงหรือเด็ก หรือสามีภรรยา ญาติ หรือผู้มีประโยชน์เกี่ยวข้อกับ อาจอุทธรณ์ต่ออธิบดีกรมตำรวจสำหรับในเขต กรุงเทพมหานคร หรือผู้ว่าราชการจังหวัดสำหรับใน เขตจังหวัดอื่นได้</p> <p>ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามวรรค หนึ่ง ตรวจสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาวินิจฉัย อุทธรณ์โดยเร็ว แต่ถ้าอธิบดีกรมตำรวจหรือผู้ว่าราช การจังหวัดเห็นว่าการกักตัวหญิงหรือเด็กนั้นถูกต้อง แล้ว ให้รายงานรัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย เพื่อพิจารณาชี้ขาดต่อไป</p> <p>ระยะเวลาสำหรับพิจารณาอุทธรณ์หรือรายงาน หรือระยะเวลาที่ต้องรายงานให้รัฐมนตรีว่าการ กระทรวงมหาดไทยพิจารณาชี้ขาด ให้เป็นไปตามที่ รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทยกำหนดโดย ประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p>	<p>มาตรา 23 ในกรณีที่ยุติหรือเด็กซึ่งเป็นผู้เสียหายจาก การค้ำมนุษย์ หรือสามีภรรยา ญาติ หรือผู้มี ประโยชน์เกี่ยวข้อกับบุคคลนั้น เห็นว่าการกักตัว บุคคลตามมาตรา 11 หรือการให้การช่วยเหลือแก่ บุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายตามมาตรา 16 มาตรา 19 มาตรา 20 และมาตรา 21 เป็นไปโดยมิชอบ บุคคลนั้น หรือสามีภรรยา ญาติ หรือผู้มีประโยชน์ เกี่ยวข้องนั้นอาจอุทธรณ์ต่อผู้บัญชาการตำรวจ แห่งชาติ หรืออธิบดีกรมสอบสวนคดีพิเศษ หรือ ผู้ว่าราชการจังหวัด แล้วแต่กรณี</p> <p>ให้ผู้มีอำนาจพิจารณาอุทธรณ์ตามวรรคหนึ่ง ตรวจสอบข้อเท็จจริงและพิจารณาวินิจฉัยอุทธรณ์ โดยเร็ว แต่ถ้าผู้บัญชาการตำรวจแห่งชาติ หรือ อธิบดีกรมสืบสวนคดีพิเศษ หรือผู้ว่าราชการ จังหวัดเห็นว่าการกักตัวบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหาย จากการค้ามนุษย์นั้นถูกต้องแล้ว ให้รายงานนายกรัฐมนตรีหรือผู้ที่นายกรัฐมนตรีมอบหมายเพื่อ พิจารณาชี้ขาดต่อไป</p> <p>ระยะเวลาสำหรับพิจารณาอุทธรณ์หรือรายงาน หรือระยะเวลาที่ต้องรายงานนายกรัฐมนตรี พิจารณาชี้ขาด ให้เป็นไปตามที่นายกรัฐมนตรี กำหนดโดยประกาศในราชกิจจานุเบกษา</p>	<p>แก้ไขเพิ่มเติมโดยปรับแก้หน่วยงานที่เป็น ผู้มีอำนาจในการดูแลจัดการตามพระราช บัญญัตินี้ นอกนั้นคงความเดิมตาม มาตรา 13 แห่งพระราชบัญญัติในการ ป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและ เด็ก พ.ศ. 2540</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับหลักการ ตามร่างกฎหมายฉบับนี้ และ ให้สอดคล้องกับปัจจุบันที่ได้มี การปรับปรุงกระทรวง ทบวง กรม</p>
---	--	--	---

<p>มาตรา 14 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือ ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา</p>	<p>มาตรา 24 ในการปฏิบัติหน้าที่ตามพระราชบัญญัตินี้ ให้พนักงานเจ้าหน้าที่เป็นพนักงานฝ่ายปกครองหรือ ตำรวจชั้นผู้ใหญ่ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา</p> <p>มาตรา 25 ให้กระทรวงการพัฒนากำลังคนและความมั่นคงของมนุษย์ จัดทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับสถานการณ์ จำนวนคดี การดำเนิน การของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และแนวทางการดำเนินงานในอนาคตเกี่ยวกับ การป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิง และเด็ก ต่อคณะรัฐมนตรีและรัฐสภา</p>	<p>เพิ่มเติมข้อความใหม่อันเป็นมาตรการ กำหนดให้มีการจัดทำรายงานประจำปีเกี่ยวกับสถานการณ์ จำนวนคดี การดำเนินการของหน่วยงานต่างๆ ที่เกี่ยวข้อง และแนวทางการดำเนินงานในอนาคตเกี่ยวกับ การป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและเด็ก</p>	<p>เพื่อเป็นฐานข้อมูลเกี่ยวกับ สถานการณ์การค้ามนุษย์ การ ป้องกันและปราบปรามการค้า มนุษย์ โดยเฉพาะหญิงและ เด็กของประเทศไทย</p>
<p>มาตรา 15 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงมหาดไทย และรัฐมนตรีว่าการกระทรวงแรงงานและสวัสดิการ สังคมรักษาการตามพระราชบัญญัตินี้ และให้มี อำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่เพื่อปฏิบัติการตาม พระราชบัญญัตินี้</p>	<p>มาตรา 26 ให้ นายกรัฐมนตรี รักษาการตามพระ ราชบัญญัตินี้ และให้มีอำนาจแต่งตั้งพนักงานเจ้า หน้าที่ที่ออกกฎหมายหรือระเบียบเพื่อปฏิบัติ การตามพระราชบัญญัตินี้</p> <p>กฎกระทรวงหรือระเบียบอื่น เมื่อได้ประกาศ ในราชกิจจานุเบกษาแล้วให้ใช้บังคับได้</p>	<p>แก้ไขเพิ่มเติมความใหม่โดยกำหนดให้ นายกรัฐมนตรีเป็นผู้รักษาการ และให้อำนาจในการแต่งตั้งพนักงานเจ้าหน้าที่ ออกกฎหมายหรือระเบียบเพื่อปฏิบัติ การตามพระราชบัญญัตินี้ได้</p>	<p>เพื่อให้สอดคล้องกับการปรับ ปรุงกระทรวง ทบวง กรม และ เพื่อความคล่องตัวในการ ปฏิบัติงานของพนักงานเจ้า หน้าที่ ทั้งนี้โดยมุ่งหมายให้ กฎหมายนี้มีประสิทธิภาพและ ประสิทธิภาพในการบังคับใช้</p>
<p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ พลเอก ชวลิต ยงใจยุทธ นายกรัฐมนตรี</p>	<p>ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ</p> <p>นายกรัฐมนตรี</p>		
<p>หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราช บัญญัติฉบับนี้ คือ เนื่องจากปัจจุบันได้ปรากฏการ</p>	<p>หมายเหตุ :- เหตุผลในการประกาศใช้พระราช บัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่เป็นการสมควรปรับปรุง</p>		

<p>กระทำความผิดโดยการซื้อ ขาย จำหน่าย ซักพา หรือจัดหาบุคคลไปด้วยวิธีการใดๆ โดยมีวัตถุประสงค์เพื่อสนองความใคร่แก่ตนเองหรือผู้อื่น เพื่อการอนาจาร หรือเพื่อประโยชน์อย่างอื่นอันมิชอบ ทั้งนี้ ด้วยวิธีการอันเป็นการคุกคามและกระทำความผิดต่อสวัสดิภาพของบุคคลดังกล่าว และการกระทำดังกล่าวไม่จำกัดเฉพาะการกระทำต่อหญิงและเด็กหญิงเท่านั้น แต่ปรากฏว่ามีกรกระทำในลักษณะทำนองเดียวกันต่อเด็กชายด้วย นอกจากนี้ในส่วนของผู้กระทำความผิดยังมีพฤติการณ์ที่กระทำในรูปแบบของการเตรียมสมคบกันเป็นขบวนการเชื่อมโยงทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ ซึ่งเป็นพฤติการณ์ที่เป็นอันตรายต่อสังคมอีกด้วย โดยที่พระราชบัญญัติว่าด้วยการค้าหญิงและเด็กหญิง พุทธศักราช 2471 ยังมีขอบเขตที่จำกัดทั้งในแง่ของฐานความผิดและมาตรการที่กำหนดไว้เพื่อป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด อาทิ มาตรการเกี่ยวกับการตรวจตราสอดส่องเพื่อช่วยเหลือหรือกักตัวหญิงหรือเด็กเพื่อสอบสวนข้อเท็จจริงที่เป็นประโยชน์ในการป้องกันและปราบปรามการกระทำความผิด หรือมาตรการในการให้ความช่วยเหลือสงเคราะห์แก่หญิงและเด็กที่ถูกกระทำ ก็ยังไม่มีประสิทธิภาพเท่าที่ควร กรณีเป็นการสมควรปรับปรุงมาตรการในการป้องกันปราบปรามและเพิ่มเติมมาตรการในการเยียวยาช่วย</p>	<p>แก้ไขพระราชบัญญัติมาตรการในการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็ก พ.ศ.2540 ซึ่งมีกำหนดคำนึงความของการค้ามนุษย์รวมถึงการแสวงหาประโยชน์ และได้กำหนดอัตราโทษของผู้กระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ไว้เฉพาะ ซึ่งทำให้เป็นขอบเขตที่จำกัดในแง่ของฐานความผิดและโทษตามกฎหมาย ทั้งนี้เพื่อให้ทันต่อสถานการณ์ปัจจุบันและวิธีการในการค้ามนุษย์ที่มีการพัฒนาการหลากหลายรูปแบบมากขึ้น รวมถึงเรื่องการดำเนินคดีกับผู้ถูกค้าโดยเฉพาะคนต่างด้าว เนื่องจากวัตถุประสงค์มุ่งหมายให้บุคคลนั้นเป็นผู้เสียหายมิใช่ผู้กระทำความผิด ดังนั้น เพื่อให้กฎหมายว่าด้วยการป้องกันและปราบปรามการค้าหญิงและเด็กเกิดกระบวนการคุ้มครองผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ให้ครอบคลุมมากยิ่งขึ้น และเพื่อให้สอดคล้องกับพิธีสารเพื่อป้องกัน ปราบปรามและลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก และพิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทะเล และอากาศ อันเป็นพิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์การซึ่งประเทศไทยได้ร่วมลงนามในพิธีสารดังกล่าว จึงจำเป็นต้องตราพระราชบัญญัตินี้</p>
---	--

<p>เหลือหญิงและเด็กให้มีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น ส่วนบท กำหนดความผิดหลักที่เคยมีแต่เดิมนั้น สมควรนำ ไปแก้ไขเพิ่มเติมในประมวลกฎหมายอาญาเพื่อ ความสะดวกในการใช้กฎหมาย จึงจำเป็นต้องตรา พระราชบัญญัตินี้</p>			
--	--	--	--

๕

เอกสารประกอบการเสวนาประชาพิจารณ์

เรื่อง “ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะเด็กและหญิง พ.ศ.”

และ

“ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่...) พ.ศ. “

(เรื่องเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา)

วันพุธที่ 23 เมษายน 2546 ณ โรงแรมเอเชีย กรุงเทพฯ

.....

1. ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน
2. กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1966
3. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก
4. เรเลือกรับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่อง การค้าเด็ก การค้าประเวณี และสื่อลามก
เกี่ยวกับเด็ก
5. ญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จะจัดตั้งในลักษณะองค์กร
วิธีสารป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะเด็กและหญิง เพิ่มเติม
อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร
7. พิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทะเล และอากาศ เพิ่มเติม
อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร



เอกสารประกอบการเสวนาประชาพิจารณ์

เรื่อง “ร่างพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะเด็กและหญิง พ.ศ.”

และ

“ร่างพระราชบัญญัติแก้ไขเพิ่มเติมประมวลกฎหมายอาญา (ฉบับที่...) พ.ศ. “

(เรื่องเกณฑ์อายุขั้นต่ำและขั้นสูงของเด็กในการรับผิดทางอาญา)

วันพุธที่ 23 เมษายน 2546 ณ โรงแรมเอเชีย กรุงเทพฯ

.....

1. ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน
2. กติการะหว่างประเทศว่าด้วยสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง ค.ศ. 1966
3. อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก
4. พิธีสารเลือกรับอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่อง การค้าเด็ก การค้าประเวณี และสื่อลามก ที่เกี่ยวกับเด็ก
5. อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จะจัดตั้งในลักษณะองค์กร
6. พิธีสารป้องกัน ปราบปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะเด็กและหญิง เพิ่มเติม อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร
7. พิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทะเล และอากาศ เพิ่มเติม อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

ปฏิญญาสากล ว่าด้วยสิทธิมนุษยชนแห่งสหประชาชาติ

คำปรารภ

โดยที่การยอมรับนับถือเกียรติศักดิ์ประจำตัว และสิทธิเท่าเทียมกันและโอนมิได้ของบรรดาสมาชิกทั้งหลายแห่ง ครอบครัวมนุษย์เป็นหลักมูลเหตุแห่งอิสรภาพ ความยุติธรรม และสันติภาพในโลก

โดยที่การไม่นำพาและการเหยียดหยามต่อสิทธิมนุษยชน ยังผลให้มีการกระทำอันป่าเถื่อน ซึ่งเป็นการละเมิดมโนธรรมของมนุษยชาติอย่างร้ายแรง และได้มีการประกาศว่าปณิธานสูงสุดของสามัญชนได้แก่ความต้องการให้มนุษย์มีชีวิตอยู่ในโลกด้วยอิสรภาพในการพูด และความเชื่อถือ และอิสรภาพพ้นจากความหวาดกลัว และความต้องการ

โดยที่เป็นการจำเป็นอย่างยิ่งที่สิทธิมนุษยชนควรได้รับความคุ้มครองโดยหลักบังคับของกฎหมาย ถ้าไม่ประสงค์จะให้คนตกอยู่ในบังคับให้หันเข้าหาการกบฏขัดขืนต่อพระราชและการกดขี่เป็นวิถีทางสุดท้าย

โดยที่เป็นความจำเป็นอย่างยิ่ง ที่จะส่งเสริมวิวัฒนาการแห่งสัมพันธไมตรีระหว่างนานาชาติ

โดยที่ประชากรแห่งสหประชาชาติได้ยืนยันไว้ในกฎบัตรถึงความเชื่อมั่นในสิทธิมนุษยชนอันเป็นหลักมูลในเกียรติศักดิ์ และคุณค่าของมนุษย์ และในสิทธิเท่าเทียมกันของบรรดาชายและหญิง และได้ตกลงใจที่จะส่งเสริมความก้าวหน้าทางสังคม และมาตรฐานแห่งชีวิตที่ดีขึ้นด้วยในอิสรภาพอันกว้างขวางยิ่งขึ้น

โดยที่รัฐสมาชิกต่างปฏิญาณจะให้บรรลุถึงซึ่งการส่งเสริมการเคารพ และการปฏิบัติตามทัวสากลต่อสิทธิมนุษยชน และอิสรภาพหลักมูล โดยความร่วมมือกับสหประชาชาติ

โดยที่ความเข้าใจร่วมกันในสิทธิและอิสรภาพเหล่านี้เป็นสิ่งสำคัญอย่างยิ่งเพื่อให้ปฏิญญานี้สำเร็จผลเต็มบริบูรณ์

ฉะนั้น

บัดนี้สมัชชาจึงประกาศว่า

ปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนนี้ เป็นมาตรฐานร่วมกันแห่งความสำเร็จสำหรับบรรดาประชากร และประชาชาติทั้งหลาย เพื่อจุดหมายปลายทางที่ว่าเอกชนทุกคนและองค์การ โดยการรำลึกถึงปฏิญญานี้เป็นเนืองนิจจะบากบั่นพยายามด้วยการสอนและอิสรภาพเหล่านี้ และด้วยมาตรการก้าวหน้าทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ ในอันที่จะให้มีการยอมรับนับถือและการปฏิบัติตามโดยสากล และอย่างเป็นทางการจริงจังทั้งในบรรดาประชาชนของรัฐสมาชิกด้วยกันเอง และในบรรดาประชาชนของดินแดนที่อยู่ใต้อำนาจของรัฐนั้น ๆ

ข้อ 1

มนุษย์ทั้งหลายเกิดมามีอิสระและเสมอภาคกันในเกียรติศักดิ์และสิทธิ ต่างมีเหตุผลและมโนธรรม และควรปฏิบัติต่อกันด้วยเจตนารมย์แห่งภราดรภาพ

ข้อ 2

- (1) ทุกคนย่อมมีสิทธิและมีอิสรภาพบรรดาที่กำหนดไว้ในปฏิญญานี้ โดยปราศจากความแตกต่างไม่ว่าชนิดใด ๆ ดังเช่น เชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือทางอื่น เผ่าพันธุ์แห่งชาติ หรือสังคม ทรัพย์สินกำเนิด หรือสถานะอื่น ๆ
- (2) อนึ่งจะไม่มีใครมีความแตกต่างใด ๆ ตามมูลฐานแห่งสถานะทางการเมือง ทางการศึกษาหรือทาง การระหว่างประเทศของประเทศหรือดินแดนที่บุคคลสังกัด ไม่ว่าดินแดนนี้จะเป็นเอกราชอยู่ในความพิทักษ์มิได้ปกครองตนเอง หรืออยู่ภายใต้การจำกัดอธิปไตยใด ๆ ทั้งสิ้น

ข้อ 3

ทุกคนมีสิทธิในการดำรงชีวิต เสรีภาพ และความมั่นคงแห่งสังคม

ข้อ 4

บุคคลใด ๆ จะถูกยึดเป็นทาส หรือต้องภาระจำยอมไม่ได้ ความเป็นทาสและการค้าทาสเป็นห้ามขาด
ทุกรูป

ข้อ 5

บุคคลใด ๆ จะถูกทรมานหรือได้ผลปฏิบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้ายผิดมนุษยธรรมหรือต่ำช้าไม่ได้

ข้อ 6

ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการยอมรับนับถือว่าเป็นบุคคลตามกฎหมายทุกหนทุกแห่ง

ข้อ 7

ทุกคนเสมอกันตามกฎหมาย และมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกัน จากการเลือกปฏิบัติใด ๆ อันเป็นการล่วงละเมิดปฏิญญา และจากการยุ้งให้เกิดการเลือกปฏิบัติดังกล่าว

ข้อ 8

ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับบำบัดอันเป็นผลจริงจังกจากศาลที่มีอำนาจแห่งชาติ ต่อการกระทำอันละเมิดสิทธิหลักมูล ซึ่งตนได้รับตามรัฐธรรมนูญหรือกฎหมาย

ข้อ 9

บุคคลใดจะถูกจับกุม กักขัง หรือเนรเทศไปต่างถิ่นโดยพลการไม่ได้

ข้อ 10

ทุกคนมีสิทธิโดยเสมอภาคเต็มที่ในอันที่จะได้รับการพิจารณาที่เป็นธรรม และเปิดเผยจากศาลที่อิสระ และเที่ยงธรรมในการกำหนดสิทธิและหน้าที่ของตน และการกระทำผิดอาชญาใด ๆ ที่ตนถูกกล่าวหา

ข้อ 11

- (1) ทุกคนที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดทางอาญา มีสิทธิที่จะได้รับการสันนิษฐานไว้ก่อนว่าบริสุทธิ์ จนกว่าจะพิสูจน์ได้ว่ามีผิดตามกฎหมายในการพิจารณาเปิดเผย ซึ่งตนได้รับหลักประกันบรรดาที่จำเป็นสำหรับการต่อสู้คดี

- (2) จะถือบุคคลใด ๆ ว่ามีความผิดทางอาญา เนื่องด้วยการกระทำหรือละเว้นใด ๆ อันมิได้จัดเป็น ความผิดทางอาชญาตามกฎหมายแห่งชาติ หรือกฎหมายระหว่างประเทศในขณะที่ได้กระทำการ นั้นขึ้นไม่ได้ และจะลงโทษอันหนักกว่าที่ใช้อยู่ในขณะที่ได้กระทำความผิดทางอาชญา นั้นไม่ได้

ข้อ 12

บุคคลใด ๆ จะถูกสอดแทรกโดยผลการในความเป็นอยู่ส่วนตัว ในครอบครัว ในเคหสถานหรือในการ สื่อสาร หรือจะถูกหลบหลู่ในเกียรติยศและชื่อเสียงไม่ได้ ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองของกฎหมายต่อ การแทรกสอด หรือการหลบหลู่ดังกล่าวนั้น

ข้อ 13

- (1) ทุกคนมีสิทธิในอิสรภาพแห่งการเคลื่อนไหว และสถานที่อยู่ภายในเขตของแต่ละรัฐ
 (2) ทุกคนมีสิทธิที่จะออกจากประเทศใด ๆ ไปรวมทั้งประเทศของตนด้วย และที่จะกลับยังประเทศ ตน

ข้อ 14

- (1) ทุกคนมีสิทธิที่จะแสวงหา และที่จะได้อาศัยพำนักในประเทศอื่นเพื่อลี้ภัยจากการประหัตประหาร
 (2) จะอ้างสิทธินี้ไม่ได้ ในกรณีที่มีการดำเนินคดีสืบเนื่องอย่างแท้จริงมาจากความผิดที่ไม่ใช่ทางการ เมือง หรือจากการกระทำอันขัดต่อวัตถุประสงค์ และหลักการของสหประชาชาติ

ข้อ 15

- (1) ทุกคนมีสิทธิในการถือสัญชาติหนึ่ง
 (2) บุคคลใด ๆ จะถูกตัดสัญชาติของตนโดยผลการ หรือถูกปฏิเสธที่จะเปลี่ยนสัญชาติไม่ได้

ข้อ 16

- (1) ชายและหญิงที่มีอายุเต็มบริบูรณ์แล้วมีสิทธิที่จะทำการสมรส และจะก่อตั้งครอบครัวโดย ปราศจากการจำกัดใด ๆ อันเนื่องจากเชื้อชาติ สัญชาติ หรือศาสนา ต่างมีสิทธิเท่าเทียมกันในการ สมรส ระหว่างการสมรส และในการขาดจากการสมรส
 (2) การสมรสจะกระทำกันก็แต่ด้วยความยินยอมโดยอิสระ และเต็มใจของผู้ที่เจตนาจะเป็นคู่สมรส
 (3) ครอบครัวเป็นหน่วยธรรมชาติ และหลักมูลของสังคม และมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองจาก สังคมและรัฐ

ข้อ 17

- (1) ทุกคนมีสิทธิที่จะเป็นเจ้าของทรัพย์สินโดยลำพังตนเองเช่นเดียวกันโดยร่วมกับผู้อื่น
 (2) บุคคลใด ๆ จะถูกริบทรัพย์สินโดยผลการไม่ได้

ข้อ 18

ทุกคนมีสิทธิในอิสรภาพแห่งความคิด มโนธรรมและศาสนา สิทธินี้รวมถึงอิสรภาพในการเปลี่ยน ศาสนาหรือความเชื่อถือ และอิสรภาพในการที่จะประกาศศาสนา หรือความเชื่อถือของตนโดยการสอน การ

ปฏิบัติ และการประกอบพิธีกรรม ไม่ว่าจะโดยลำพังตนเองหรือในประชาคมร่วมกับผู้อื่นและเป็นการสาธารณะหรือส่วนบุคคล

ข้อ 19

ทุกคนมีสิทธิในอิสรภาพแห่งความเห็นและการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงอิสรภาพในการที่จะถือเอาความเห็น โดยปราศจากการแทรกสอด และที่จะแสวงหา รับ และแจกจ่ายข่าวสาร และความคิดเห็นไม่ว่าโดยวิธีใด ๆ และโดยไม่คำนึงถึงเขตแดน

ข้อ 20

- (1) ทุกคนมีสิทธิในอิสรภาพแห่งการร่วมประชุม และการตั้งสมาคมโดยสันติ
- (2) บุคคลใด ๆ จะถูกบังคับให้สังกัดสมาคมหนึ่งสมาคมใดไม่ได้

ข้อ 21

- (1) ทุกคนมีสิทธิที่จะมีส่วนในรัฐบาลของตน จะเป็นโดยตรงหรือโดยผ่านทางผู้แทนซึ่งได้เลือกตั้งโดยอิสระ
- (2) ทุกคนมีสิทธิที่จะเข้าถึงบริการสาธารณะในประเทศของตนโดยเสมอภาค
- (3) เจตน์จำนงของประชาชนจะต้องเป็นมูลฐานแห่งอำนาจของรัฐบาล เจตน์จำนงนี้จะต้องแสดงออกทางการเลือกตั้งตามกำหนดเวลาและอย่างแท้จริงซึ่งอาศัยการออกเสียงโดยทั่วไปและเสมอภาค และการลงคะแนนลับหรือวิธีการลงคะแนนโดยอิสระอย่างอื่นทำนองเดียวกัน

ข้อ 22

ทุกคนในฐานะที่เป็นสมาชิกของสังคม มีสิทธิในความมั่นคงทางสังคม และมีสิทธิในการบรรลุถึงซึ่งสิทธิทางเศรษฐกิจ ทางสังคม และทางวัฒนธรรมอันจำเป็นอย่างยิ่งสำหรับเกียรติศักดิ์ของตน และการพัฒนาบุคลิกภาพของตนอย่างอิสระ ทั้งนี้ โดยความเพียรพยายามแห่งชาติ และโดยความร่วมมือระหว่างประเทศ และตามระบอบการแยกทรัพย์สินของแต่ละรัฐ

ข้อ 23

- (1) ทุกคนมีสิทธิในการงาน ในการเลือกงานโดยอิสระ ในเงื่อนไขอันยุติธรรมและเป็นประโยชน์แห่งการงาน และในการคุ้มครองต่อการว่างงาน
- (2) ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับเงินค่าจ้างเท่าเทียมกัน สำหรับงานเท่าเทียมกันโดยปราศจากการเลือกปฏิบัติใด ๆ
- (3) ทุกคนที่ทำงานมีสิทธิที่จะได้รับสินจ้างที่ยุติธรรม และเป็นประโยชน์ที่จะให้ประกันแก่ตนเอง และครอบครัวแห่งตน ซึ่งความเป็นอยู่อันควรแก่เกียรติศักดิ์ของมนุษย์ และถ้าจำเป็นก็จะต้องได้รับวิถีทางคุ้มครองทางสังคมอื่น ๆ เพิ่มเติมด้วย
- (4) ทุกคนมีสิทธิที่จะจัดตั้ง และที่จะเข้าร่วมสหพันธกรรมกรเพื่อคุ้มครองแห่งผลประโยชน์ของตน

ข้อ 24

ทุกคนมีสิทธิในการพักผ่อนและเวลาว่างรวมทั้งการจำกัดเวลาทำงานตามสมควร และวันหยุดงานเป็นครั้งคราวโดยได้รับสินจ้าง

ข้อ 25

- (1) ทุกคนมีสิทธิในมาตรฐานการครองชีพอันเพียงพอสำหรับสุขภาพ และความเป็นอยู่ดีของตนและครอบครัว รวมทั้งอาหาร เครื่องนุ่งห่ม ที่อยู่อาศัย และการดูแลสุขภาพทางแพทย์ และบริการสังคมที่จำเป็น และมีสิทธิในความมั่นคงยามว่างงาน เจ็บป่วย พิกการ เป็นหม้าย วัยชรา หรือขาดอาชีพอื่นในพฤติการณ์ที่นอกเหนืออำนาจของตน
- (2) มารดาและเด็กมีสิทธิที่จะได้รับการดูแลสุขภาพ และการช่วยเหลือเป็นพิเศษ เด็กหังปวงไม่ว่าจะเกิดในหรือนอกสมรสจะต้องได้รับการคุ้มครองทางสังคมเช่นเดียวกัน

ข้อ 26

- (1) ทุกคนมีสิทธิในการศึกษา การศึกษาจะต้องให้เปล่าอย่างน้อยในชั้นประถมศึกษา และการศึกษาระดับมัธยม การประถมศึกษาจะต้องเป็นบังคับ การศึกษาทางเทคนิคและวิชาชีพจะต้องเป็นอันเปิดโดยทั่วไป และการศึกษาระดับสูงขึ้นไปก็จะต้องเป็นอันเปิด สำหรับทุกคนเข้าได้ถึงโดยเสมอภาคตามมูลฐานแห่งคุณวุฒิ
- (2) การศึกษาจะได้จัดไปในการพัฒนาบุคลิกภาพมนุษย์อย่างเต็มที่และยังความเคารพต่อสิทธิมนุษยชน และอิสรภาพหลักมูลให้มั่นคงแข็งแรงจะต้องส่งเสริมความเข้าใจขันติธรรม และมิตรภาพระหว่างบรรดาประชาชาติกลุ่ม เชื้อชาติ และจะต้องส่งเสริมกิจกรรมของสหประชาชาติเพื่อการดำรงไว้ซึ่งสันติภาพ
- (3) บิดามารดามีสิทธิเบื้องต้นที่จะเลือกชนิดของการศึกษา อันจะให้แก่บุตรของตน

ข้อ 27

- (1) ทุกคนมีสิทธิที่จะเข้าร่วมในชีวิตทางวัฒนธรรมของประชาคมโดยอิสระ ที่จะบันเทิงใจในศิลปะ และที่จะมีส่วนร่วมในความรุดหน้า และคุณประโยชน์ทางวิทยาศาสตร์
- (2) ทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการคุ้มครองผลประโยชน์ทางศีลธรรม และทางวัตถุอันเป็นผลจากการประดิษฐ์กรรมใด ๆ ทางวิทยาศาสตร์ วรรณกรรม และศิลปกรรม ซึ่งตนเป็นผู้สร้าง

ข้อ 28

ทุกคนมีสิทธิในระเบียบทางสังคม และระหว่างประเทศซึ่งจะเป็นทางให้สำเร็จผลเต็มที่ตามสิทธิ และอิสรภาพดังกล่าวที่กำหนดไว้ในปฏิญญานี้

ข้อ 29

- (1) ทุกคนมีหน้าที่ต่อประชาคมด้วยการพัฒนาบุคลิกภาพของตน โดยอิสระและเต็มที่ จะกระทำได้อีกแต่ในประชาคมเท่านั้น

- (2) ในการใช้สิทธิและอิสรภาพแห่งตน ทุกคนตกอยู่ในบังคับของข้อจำกัดเพียงเท่าที่ได้กำหนดลงโดยกฎหมายเท่านั้น เพื่อประโยชน์ที่จะได้มาซึ่งการรับนับถือและเคารพสิทธิ และอิสรภาพของผู้อื่น ตามสมควร และที่จะเผชิญกับความเรียกร้องต้องการอันเที่ยงธรรมของศีลธรรม ความสงบเรียบร้อยของประชาชน และสวัสดิการทั่วไปในสังคมประชาธิปไตย
- (3) สิทธิและเสรีภาพเหล่านี้จะใช้ขัดต่อวัตถุประสงค์ และหลักการของสหประชาชาติไม่ว่ากรณีใด ๆ

ข้อ 30

ไม่มีบทใดในปฏิญญานี้จะอนุมานว่าในสิทธิใด ๆ แก่รัฐ หมู่คณะ หรือบุคคลในอันที่จะดำเนินกิจกรรมใด ๆ หรือปฏิบัติการใด ๆ อันมุ่งต่อการทำลายสิทธิและเสรีภาพดังกล่าวไว้ ณ ที่นี้



กติการะหว่างประเทศว่าด้วย
สิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง

ค.ศ. 1966

อารัมภบท

รัฐภาคีแห่งกติกานี้

พิจารณาว่า ตามหลักการที่ได้ประกาศไว้ในกฎบัตรสหประชาชาตินั้น การยอมรับในศักดิ์ศรี
แต่กำเนิดและสิทธิที่เท่าเทียมกันและไม่อาจเพิกถอนได้ของสมาชิกทั้งปวงของมวลมนุษยชาตินั้นเป็นรากฐาน
ของเสรีภาพ ความยุติธรรม และสันติภาพในโลก

ยอมรับว่า สิทธิเหล่านี้มาจากศักดิ์ศรีแต่กำเนิดของมนุษย์

ยอมรับว่า ตามปรัชญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชน อุดมการณ์ที่ว่าเสรีชนอุปโภคเสรีภาพทาง
พลเมืองและเสรีภาพทางการเมือง และโดยปราศจากความกลัวและความต้อการนั้นสามารถสัมฤทธิ์ผล
หากมีการสร้างสภาวะซึ่งทุกคนจะอุปโภคสิทธิพลเมืองและสิทธิทางการเมือง รวมทั้งสิทธิทางเศรษฐกิจ
สังคม และวัฒนธรรม

พิจารณาถึง พันธกรณีแห่งรัฐภาคีได้กฎบัตรสหประชาชาติที่จะส่งเสริมการเคารพและการ
ยอมรับโดยสากลต่อสิทธิและเสรีภาพมนุษยชน

ตระหนักว่า ปัจเจกบุคคลซึ่งมีหน้าที่คือปัจเจกบุคคลอื่นและต่อประชาคมของตน มีความรับผิดชอบ
ที่จะเพียรพยายามในการส่งเสริมและการยอมรับสิทธิที่รับรองไว้ในกติกานี้

ตกลงกันในข้อต่อไปนี้

ภาค ๑

ข้อ ๑

๑. ประชาชนทั้งปวงมีสิทธิในการกำหนดเจตจำนงของตนเอง โดยอาศัยสิทธิใน ประชาชน
จะกำหนดสถานะทางการเมืองของตนอย่างเสรี รวมทั้งดำเนินการอย่างเสรีในการพัฒนาเศรษฐกิจ สังคม
และวัฒนธรรมของตน

๒. เพื่อจุดมุ่งหมายของตน ประชาชนทั้งปวงอาจจัดการปกครองและทรัพยากรธรรมชาติ
ของตนได้อย่างเสรี โดยไม่กระทบต่อพันธกรณีใด ๆ อันเกิดจากความร่วมมือทางเศรษฐกิจระหว่างประเทศ
ซึ่งตั้งอยู่บนพื้นฐานของหลักการแห่งผลประโยชน์ซึ่งกันและกัน และกฎหมายระหว่างประเทศ ประชาชนจะ
ไม่ถูกลิดรอนจากวิถีทางแห่งการยังชีพของตนไม่ว่าในกรณีใด ๆ

๓. รัฐภาคีแห่งภูมิภาคนี้ รวมทั้งผู้ที่รับผิดชอบในการบริหารดินแดนที่ไม่ได้ปกครองตนเอง และดินแดนในภาวะทรัสตี จะส่งเสริมสิทธิในการกำหนดเขตอำนาจของตนเองให้บรรลุผลเป็นจริง และต้องเคารพสิทธินี้ตามบทบัญญัติแห่งกฎบัตรสหประชาชาติ

ภาค ๖

ข้อ ๖

๑. รัฐภาคีแต่ละรัฐแห่งภูมิภาคนี้รับที่จะ เคารพและประกันแก่ปัจเจกบุคคลทั้งปวงภายในดินแดนของตนและภายใต้เขตอำนาจของตนในสิทธิทั้งหลายที่รับรองไว้ในภูมิภาคนี้ โดยปราศจากการแบ่งแยกใด ๆ อาทิ เชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็นอื่นใด เผ่าพันธุ์แห่งชาติ หรือสังคม ทรัพย์สิน กำเนิด หรือสถานะอื่น ๆ

๒. ในกรณีที่ยังไม่มีมาตรการทางนิติบัญญัติหรือมาตรการอื่นใด รัฐภาคีแต่ละรัฐแห่งภูมิภาคนี้รับที่จะดำเนินการตามขั้นตอนที่จำเป็น ตามกระบวนการทางรัฐธรรมนูญของตนและบทบัญญัติแห่งภูมิภาคนี้ เพื่อให้มีมาตรการทางนิติบัญญัติหรือมาตรการอื่นใดที่อาจจำเป็น เพื่อให้สิทธิทั้งหลายที่รับรองไว้ในภูมิภาคนี้เป็นผล

๓. รัฐภาคีแต่ละรัฐแห่งภูมิภาคนี้รับที่จะ

(เอ) ประกันว่า บุคคลใดที่สิทธิหรือเสรีภาพของตนซึ่งรับรองไว้ในภูมิภาคนี้ถูกละเมิด ต้องได้รับการเยียวยาอย่างเป็นผลจริงจัง โดยไม่ต้องคำนึงว่าการละเมิดนั้นจะกระทำโดยบุคคลผู้ปฏิบัติการตามหน้าที่

(บี) ประกันว่า บุคคลใดที่เรียกร้องการเยียवादังกล่าวย่อมมีสิทธิที่จะได้รับการพิจารณาจากฝ่ายตุลาการ ฝ่ายบริหาร หรือฝ่ายนิติบัญญัติที่มีอำนาจ หรือจากหน่วยงานอื่นที่มีอำนาจตามที่กำหนดไว้ โดยระบบกฎหมายของรัฐ และจะพัฒนาหนทาง การเยียवाद้วยกระบวนการยุติธรรมทางศาล

(ซี) ประกันว่า เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจต้องบังคับการให้การเยียวยานั้นเป็นผล

ข้อ ๓

รัฐภาคีแห่งกติกานี้รับที่จะประกันสิทธิอันเท่าเทียมกันของบุรุษและสตรี ในการที่จะอุปโภคสิทธิ
พลเมืองและสิทธิทางการเมืองทั้งปวงดังที่ได้ระบุไว้ในกติกา

ข้อ ๔

๑. ในภาวะฉุกเฉินสาธารณะซึ่งคุกคามความอยู่รอดของชาติ และได้มีการประกาศภาวะนั้น
อย่างเป็นทางการแล้ว รัฐภาคีแห่งกติกานี้อาจใช้มาตรการที่เป็นการเลียงพันธุกรรมของตนภายใต้กติกา
นี้ได้เพียงเท่าที่จำเป็นตามความฉุกเฉินของสถานการณ์ ทั้งนี้ มาตรการเช่นว่านั้นจะต้องไม่ขัดแย้งต่อพันธุกรรม
อื่น ๆ ของตน ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ และไม่เป็นการเลือกปฏิบัติเพียงเหตุแห่งเชื้อชาติ ผิว
เพศ ภาษา ศาสนา หรือเผ่าพันธุ์ทางสังคม

๒. การเลียงพันธุกรรมตามข้อ ๖ ข้อ ๗ ข้อ ๘ (วรรค ๑ และ ๒) ข้อ ๑๑ ข้อ ๑๕ ข้อ ๑๖
และข้อ ๑๘ ไม่อาจทำได้ภายใต้บทบัญญัติของข้อนี้

๓. รัฐภาคีใดแห่งกติกาที่ใช้สิทธิการเลียงดังกล่าวต้องแจ้งรัฐภาคีอื่นแห่งกติกานี้โดยทันที
เพื่อให้ทราบถึงบทบัญญัติซึ่งตนได้เลียงและเหตุผลแห่งการเลียงดังกล่าว โดยให้เลขาธิการสหประชาชาติ
เป็นสื่อกลาง ให้มีการแจ้งโดยผ่านสื่อเดิม ในวันที่รัฐนั้นยุติการเลียงดังกล่าว

ข้อ ๕

๑. ไม่มีความใดในกติกานี้ที่อาจนำไปตีความไปในทางที่จะให้รัฐใด กลุ่มหรือบุคคลใดได้สิทธิ
ที่จะเข้าไปเกี่ยวข้องกับกิจกรรม หรือกระทำการใดอันมีจุดมุ่งหมายในการทำลายสิทธิและเสรีภาพประการใด
ที่รับรองไว้ในกติกา หรือเป็นการจำกัดสิทธิอื่นซึ่งไปกว่าที่ได้บัญญัติไว้ในกติกา

๒. จะต้องไม่มีการก้าวก่ายหรือเลียงสิทธิมนุษยชนขั้นพื้นฐานที่ได้รับการรับรอง หรือที่มีอยู่ใน
รัฐภาคีใดในกติกา ซึ่งจะเป็นไปตามกฎหมาย อนุสัญญา กฎระเบียบ หรือจารีตประเพณี โดยอ้างว่ากติกา
ไม่รับรองสิทธิเช่นนั้น หรือรับรองสิทธินั้นในระดับที่ต่ำกว่า

ภาค ๓

ข้อ ๖

๑. มนุษย์ทุกคนมีสิทธิที่จะมีชีวิตมาแต่กำเนิด สิทธินี้ต้องได้รับการคุ้มครองโดยกฎหมาย บุคคลจะต้องไม่ถูกทำให้เสียชีวิตโดยอำเภอใจ
๒. ในประเทศที่ยังมิได้ยกเลิกโทษประหารชีวิต การลงโทษประหารชีวิตอาจกระทำได้ เฉพาะคดีอุกฉกรรจ์ที่สุดตามกฎหมายที่ใช้บังคับในขณะกระทำความผิด และไม่ขัดต่อบทบัญญัติแห่งกติกาฯ และต้องอนุญาตว่าด้วยการป้องกันและการลงโทษอาชญากรรมล้างเผ่าพันธุ์ การลงโทษเช่นนี้จะกระทำ ได้ก็แต่โดยคำพิพากษาถึงที่สุดของศาลที่มีอำนาจ
๓. ในกรณีที่ทำให้เสียชีวิตมีลักษณะเป็นอาชญากรรมล้างเผ่าพันธุ์ ย่อมเป็นที่เข้าใจว่า ข้อนี้มีไว้ให้อำนาจรัฐภาคีใดแห่งกติกาฯ ในอันที่จะเลี่ยงจากพันธกรณีใดที่มีตามบทบัญญัติแห่งอนุสัญญาว่าด้วยการป้องกันและการลงโทษอาชญากรรมล้างเผ่าพันธุ์
๔. บุคคลใดต้องคำพิพากษาประหารชีวิต ย่อมมีสิทธิขอภัยโทษหรือลดหย่อนผ่อนโทษตาม คำพิพากษา การนิรโทษกรรม การอภัยโทษ หรือการลดหย่อนผ่อนโทษตามคำพิพากษาประหารชีวิตอาจให้ ได้ในทุกกรณี
๕. บุคคลอายุต่ำกว่า ๑๘ ปี ที่กระทำความผิดจะถูกพิพากษาประหารชีวิตมิได้ และจะดำเนินการ ประหารชีวิตสตรีขณะมีครรภ์มิได้
๖. รัฐภาคีใดแห่งกติกาฯ จะยกข้อนี้ขึ้นอ้างเพื่อประวิง หรือขัดขวางการยกเลิกโทษประหาร ชีวิตมิได้

ข้อ ๗

บุคคลจะถูกทรมาน หรือได้รับการประตบัติ หรือการลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือต่ำช้า มิได้ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง บุคคลจะถูกใช้ในการทดลองทางการแพทย์ หรือทางวิทยาศาสตร์โดยปราศจาก ความยินยอมอย่างเสรีของบุคคลนั้นมิได้

กัก ๘

ถูกห้าม

๑. บุคคลจะถูกเอาตัวลงเป็นทาสมิได้ การเอาคนลงเป็นทาสและการค้าทาสทุกรูปแบบจะต้อง
๒. บุคคลจะถูกบังคับให้ตกอยู่ในภาวะเชิงทาสมิได้
๓. (เอ) บุคคลจะถูกเกณฑ์แรงงานหรือบังคับใช้แรงงานมิได้
 - (บี) ในประเทศที่การลงโทษจำคุกควบกับการทำงานหนักเป็นโทษทางอาญาอย่างหนึ่ง
- ความในวรรค ๓ (เอ) มิได้ห้ามการทำงานหนักตามคำพิพากษาที่ให้ลงโทษเช่นว่านี้ของศาลที่มีอำนาจ
- (ซี) เพื่อวัตถุประสงค์ของวรรคนี้ คำว่า "แรงงานที่ถูกเกณฑ์หรือถูกบังคับ" ไม่หมายรวมถึง
 - (๑) งานหรือการบริการใด ซึ่งมีได้จนถึงในอนุวรรค (บี) ซึ่งโดยปกติบุคคลผู้ถูกควบคุมโดยผลของคำสั่งที่ข้อบ่งชี้ของกฎหมายของศาล หรือบุคคลผู้อยู่ระหว่างการปล่อยตัวจากการควบคุมโดยมีเงื่อนไขต้องกระทำตามคำสั่งที่ข้อบ่งชี้กฎหมาย
 - (๒) การปฏิบัติงานใดในลักษณะทางทหาร และการรับใช้ชาติที่กฎหมายกำหนดให้ผู้คัดค้านการเป็นทหารเพราะขัดกับมโนธรรมต้องปฏิบัติ ในประเทศที่ยอมรับการคัดค้านเช่นว่านั้น
 - (๓) การเกณฑ์ให้ปฏิบัติงานใดในกรณีฉุกเฉินหรือกรณีภัยพิบัติที่คุกคามความอยู่รอดหรือความผาสุกของชุมชน
 - (๔) งานหรือบริการใดอันเป็นส่วนหนึ่งของหน้าที่ปกติของพลเมือง

ข้อ ๙.

๑. บุคคลทุกคนมีสิทธิในเสรีภาพและความปลอดภัยของร่างกาย บุคคลจะถูกจับกุมหรือควบคุมโดยอำเภอใจมิได้ บุคคลจะถูกลิดรอนเสรีภาพของตนมิได้ ออกเว้นโดยเหตุและโดยเป็นไปตามกระบวนการที่บัญญัติไว้ในกฎหมาย
๒. ในขณะที่จับกุม บุคคลใดที่ถูกจับกุมจะต้องได้รับแจ้งถึงเหตุผลในการจับกุม และจะต้องได้รับแจ้งถึงข้อหาที่ถูกจับกุมโดยพลัน

๓. บุคคลใดที่ถูกจับกุมหรือควบคุมตัวในข้อหาทางอาญา จะต้องถูกนำตัวโดยพลันไปยังศาล หรือเจ้าหน้าที่อื่นที่มีอำนาจตามกฎหมายที่จะใช้อำนาจทางตุลาการ และจะต้องมีสิทธิได้รับการพิจารณาคดี ภายในเวลาอันสมควร หรือได้รับการปล่อยตัวไป มิให้ถือเป็นหลักทั่วไปว่า จะต้องควบคุมบุคคลที่รอการพิจารณาคดี แต่ในการปล่อยตัวอาจกำหนดให้มีการประกันว่าจะมาปรากฏตัวในการพิจารณาคดี ในขั้นตอนอื่นของกระบวนการพิจารณา และจะมาปรากฏตัวเพื่อการบังคับตามคำพิพากษา เมื่อถึงวาระนั้น

๔. บุคคลใดที่ถูกลิดรอนเสรีภาพโดยการจับกุมหรือการควบคุม มีสิทธิเข้าถึงผู้ศาล เพื่อให้ศาลตัดสินโดยไม่ชักช้าถึงความชอบด้วยกฎหมายของการควบคุมผู้นั้น และหากการควบคุมไม่ชอบด้วยกฎหมาย ก็ให้ศาลมีคำสั่งปล่อยตัวไป

๕. บุคคลใดที่ถูกจับกุมหรือถูกควบคุมโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายมีสิทธิได้รับค่าสินไหมทดแทน

ข้อ ๑๐

๑. บุคคลทั้งปวงที่ถูกลิดรอนเสรีภาพต้องได้รับการปฏิบัติด้วยความมีมนุษยธรรม และความเคารพในศักดิ์ศรีตั้งแต่กำเนิดแห่งความเป็นมนุษย์

๒. (เอ) ยกเว้นในสถานการณ์พิเศษ ผู้ต้องหาต้องได้รับการจำแนกออกจากผู้ต้องโทษ และต้องได้รับการปฏิบัติที่แตกต่างออกไปให้เหมาะสมกับสถานะที่ไม่ใช่ผู้ต้องโทษ

(บี) ต้องแยกผู้ต้องหาที่เป็นเด็กและเยาวชนออกจากผู้ต้องหาที่เป็นผู้ใหญ่ และให้นำตัวขึ้นพิจารณาพิพากษาคดีให้เร็วที่สุดเท่าที่จะทำได้

๓. ระบบราชทัณฑ์ต้องประกอบด้วยการปฏิบัติต่อนักโทษ โดยมีจุดมุ่งหมายสำคัญที่จะให้นักโทษกลับตัวและฟื้นฟูทางสังคม ผู้กระทำความผิดที่เป็นเด็กและเยาวชนต้องได้รับการจำแนกออกจากผู้กระทำความผิดที่เป็นผู้ใหญ่ และต้องได้รับการปฏิบัติให้เหมาะสมกับวัยและสถานะทางกฎหมาย

ข้อ ๑๑

บุคคลจะถูกจำคุกเพียงเพราะเหตุที่ไม่สามารถปฏิบัติตามภาระหน้าที่ตามกฎหมายได้

ข้อ ๑๓

๑. บุคคลทุกคนที่อยู่ในดินแดนของรัฐใดโดยชอบด้วยกฎหมาย ย่อมมีสิทธิในเสรีภาพในการโยกย้าย และเสรีภาพในการเลือกถิ่นที่อยู่ภายในดินแดนของรัฐนั้น
๒. บุคคลทุกคนย่อมมีเสรีที่จะออกจากประเทศใด ๆ รวมทั้งประเทศของตนได้
๓. สิทธิดังกล่าวข้างต้นย่อมไม่อยู่ภายใต้ข้อจำกัดใด ๆ เว้นแต่เป็นข้อจำกัดตามกฎหมายและที่จำเป็นเพื่อรักษาความมั่นคงของชาติ ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น และข้อจำกัดนั้นสอดคล้องกับสิทธิอื่น ๆ ที่รับรองไว้ในกติกาฯ
๔. บุคคลจะถูกลิดรอนสิทธิในการเดินทางเข้าประเทศของตนโดยอำเภอใจมิได้

ข้อ ๑๓

คนต่างด้าวที่อยู่ในดินแดนของรัฐภาคีแห่งกติกาฯ นี้โดยชอบด้วยกฎหมายอาจถูกไล่ออกจากรัฐนี้ได้โดยคำวินิจฉัยอันได้มาตามกฎหมายเท่านั้น และผู้นั้นย่อมได้รับอนุญาตให้ชี้แจงแสดงเหตุผลคัดค้านการขับไล่ออกจากรัฐนั้น และขอให้มีการทบทวนเรื่องของตนโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ หรือบุคคล หรือคณะบุคคลที่แต่งตั้งขึ้นเฉพาะเพื่อการนี้โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ โดยได้รับอนุญาตให้มีผู้แทนเพื่อวัตถุประสงค์ข้างต้นได้ เว้นแต่ในกรณีที่มีเหตุผลจำเป็นอย่างอื่นด้านความมั่นคงของชาติ

ข้อ ๑๔

๑. บุคคลทั้งปวงย่อมเสมอภาคกันในการพิจารณาของศาลและคณะตุลาการ ในการพิจารณาคดีอาญาซึ่งตนต้องหาว่ากระทำความผิด หรือการพิจารณาคดีเกี่ยวกับสิทธิและหน้าที่ของตน บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิได้รับการพิจารณาอย่างเปิดเผยและเป็นธรรมโดยคณะตุลาการซึ่งจัดตั้งขึ้นตามกฎหมาย มีอำนาจ มีความเป็นอิสระ และเป็นกลาง สื่อมวลชนและสาธารณชนอาจถูกห้ามเข้าฟังการพิจารณาคดีทั้งหมดหรือบางส่วน ก็ด้วยเหตุผลทางศีลธรรม ความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือความมั่นคงของชาติในสังคมประชาธิปไตย หรือเพื่อความจำเป็นเกี่ยวกับส่วนได้เสียในเรื่องชีวิตส่วนตัวของคู่กรณี หรือในสภาพการณ์พิเศษซึ่งศาล

เห็นว่าจำเป็นอย่างยิ่ง เมื่อการพิจารณาโดยเปิดเผยนั้นอาจเป็นการเสื่อมเสียต่อประโยชน์แห่งความ
ยุติธรรม มติคำพิพากษาในคดีอาญา หรือคำพิพากษาหรือคำวินิจฉัยข้อพิพาทในคดีนี้ต้องเปิดเผย เว้นแต่
จำเป็นเพื่อประโยชน์ของเด็กและเยาวชน หรือเป็นกระบวนการพิจารณาเกี่ยวกับข้อพิพาทของคู่สมรสในเรื่อง
การเป็นผู้ปกครองเด็ก

๒. บุคคลทุกคนซึ่งต้องหาว่ากระทำผิดอาญา ต้องมีสิทธิได้รับการสันนิษฐานว่าเป็นผู้บริสุทธิ์
จนกว่าจะพิสูจน์ตามกฎหมายได้ว่ามีความผิด

๓. ในการพิจารณาคดีอาญา บุคคลทุกคนซึ่งต้องหาว่ากระทำผิดย่อมมีสิทธิที่จะได้รับหลักประกัน
ขั้นต่ำดังต่อไปนี้โดยเสมอภาค

(เอ) สิทธิที่จะได้รับแจ้งโดยพลันซึ่งรายละเอียดเกี่ยวกับสภาพและเหตุแห่งความผิดที่ถูก
กล่าวหา ในภาษาซึ่งบุคคลนั้นเข้าใจได้

(บี) สิทธิที่จะมีเวลา และได้รับความสะดวกเพียงพอแก่การเตรียมการเพื่อต่อสู้คดี และ
ติดต่อกับทนายความที่ตนเลือกได้

(ซี) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาโดยไม่ชักช้าเกินความจำเป็น

(ดี) สิทธิที่จะได้รับการพิจารณาต่อหน้าบุคคลนั้น และสิทธิที่จะต่อสู้คดีด้วยตนเอง หรือ
โดยผ่านผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายที่ตนเลือก สิทธิที่บุคคลจะได้รับแจ้งให้ทราบถึงสิทธิในการมีผู้ช่วยเหลือ
ทางกฎหมาย หากบุคคลนั้นไม่มีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมาย ในกรณีใด ๆ เพื่อประโยชน์แห่งความยุติธรรม
บุคคลนั้นจะมีสิทธิที่จะมีผู้ช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งมีการแต่งตั้งให้โดยปราศจากค่าตอบแทน ในกรณีที่บุคคลนั้น
ไม่สามารถรับภาระในการจ่ายค่าตอบแทน

(อี) สิทธิที่จะซักถามพยานซึ่งเป็นปรปักษ์ต่อตน และขอให้เรียกพยานฝ่ายตนมาซักถาม
ภายใต้เงื่อนไขเดียวกับพยานซึ่งเป็นปรปักษ์ต่อตน

(เอฟ) สิทธิที่จะได้รับความช่วยเหลือจากล่ามโดยไม่คิดมูลค่า หากไม่สามารถเข้าใจ
หรือพูดภาษาที่ใช้ในศาลได้

(จี) สิทธิที่จะไม่ถูกบังคับให้เปิดเผยความเป็นปรปักษ์ต่อตนเอง หรือให้รับสารภาพผิด

๔. ในกรณีของบุคคลที่เป็นเด็กหรือเยาวชน วิธีพิจารณาความให้เป็นไปโดยคำนึงถึงอายุ
และความปรารถนาที่จะส่งเสริมการแก้ไขฟื้นฟูความประพฤติของบุคคลนั้น

๕. บุคคลทุกคนที่ต้องคำพิพากษาลงโทษในความผิดอาญา ย่อมมีสิทธิที่จะให้คณะตุลาการ
ระดับเหนือขึ้นไปพิจารณาทบทวนการลงโทษและคำพิพากษาโดยเป็นไปตามกฎหมาย

๖. เมื่อบุคคลใดคัดค้านคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษในความผิดอาญา และภายหลังจากนั้นมีการกลับคำพิพากษาที่ให้ลงโทษบุคคลนั้น หรือบุคคลนั้นได้รับอภัยโทษ โดยเหตุที่มีข้อเท็จจริงใหม่หรือมีข้อเท็จจริงที่ได้ค้นพบใหม่อันแสดงให้เห็นว่าได้มีการคำนวณกระบวนการยุติธรรมที่มีข้อบกพร่อง บุคคลที่ได้รับการชดเชยตามกฎหมายความทุกข์อื่นเนื่องมาจากการลงโทษตามผลของคำพิพากษาลงโทษ เช่นว่า ต้องได้รับการชดเชยตามกฎหมายในวันแต่จะพิสูจน์ได้ว่า การไม่เปิดเผยข้อเท็จจริงที่ยังไม่รู้ให้ทันเวลา เป็นผลจากบุคคลนั้นทั้งหมดหรือบางส่วน

๗. บุคคลย่อมไม่ถูกพิจารณา หรือลงโทษซ้ำในความผิดซึ่งบุคคลนั้นต้องคำพิพากษาถึงที่สุดให้ลงโทษ หรือให้ปล่อยตัวแล้วตามกฎหมายและวิธีพิจารณาความอาญาของแต่ละประเทศ

ข้อ ๑๕

๑. บุคคลย่อมไม่ต้องรับผิดชอบทางอาญา เพราะกระทำหรืองดเว้นกระทำการใดซึ่งในขณะที่กระทำไม่เป็นการผิดอาญาตามกฎหมายภายในหรือกฎหมายระหว่างประเทศ และจะลงโทษให้หนักกว่าโทษที่มีอยู่ในขณะที่ได้กระทำความผิดอาญาไม่ได้ หากภายหลังจากการกระทำความผิดนั้นได้มีบทบัญญัติของกฎหมายกำหนดโทษเบาลง ผู้กระทำผิดย่อมได้รับประโยชน์จากบทบัญญัตินั้น

๒. ความในข้อนี้ย่อมไม่กระทบต่อการพิจารณาคดี และการลงโทษบุคคลซึ่งได้กระทำการหรืองดเว้นกระทำการใดอันเป็นการผิดอาญาตามกฎหมายทั่วไปอันเป็นที่รับรองโดยประชาคมนานาชาติ ในขณะที่มีการกระทำนั้น

ข้อ ๑๖

บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับการยอมรับว่าเป็นบุคคลตามกฎหมายในทุกแห่งหน

ข้อ ๑๗

๑. บุคคลจะถูกแทรกแซงความเป็นส่วนตัว ครอบครัว เกษสถาน หรือการติดต่อสื่อสารโดยผลทางหรือไม่ชอบด้วยกฎหมายมิได้ และจะถูกหลอกลวง ภัยอันตราย และชื่อเสียงโดยมิชอบด้วยกฎหมายมิได้

๒. บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองตามกฎหมายมิให้ถูกแทรกแซงหรือหลอกลวง เช่นว่านี้

กัณฑ์ ๑๘

๑. บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิในเสรีภาพทางความคิด มโนธรรมและศาสนา สิทธินี้ย่อมรวมถึงเสรีภาพในการมีหรือนับถือศาสนา หรือมีความเชื่อตามคตินิยมของตน และเสรีภาพในการแสดงออกทางศาสนา หรือความเชื่อของตนโดยการสักการบูชา การปฏิบัติ การประกอบพิธีกรรม และการสอน ไม่ว่าจะโดยลำพังตนเอง หรือในชุมชนร่วมกับผู้อื่น และไม่จำกัดสาธารณชน หรือเป็นการส่วนตัว
๒. บุคคลจะถูกบังคับบีบบังคับให้เสื่อมเสียเสรีภาพในการมีหรือนับถือศาสนาหรือความเชื่อตามคตินิยมของตนมิได้
๓. เสรีภาพในการแสดงออกทางศาสนา หรือความเชื่อของบุคคลอาจอยู่ภายใต้บังคับแห่งข้อจำกัดเฉพาะที่บัญญัติโดยกฎหมาย และตามความจำเป็นเพื่อรักษาความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย สุขอนามัย หรือศีลธรรมของประชาชน หรือเพื่อคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพขั้นมูลฐานของบุคคลอื่นเท่าที่จำเป็น
๔. รัฐบาลแห่งกติกานี้รับที่จะเคารพเสรีภาพของบิดามารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมายในการให้การศึกษาทางศาสนาและศีลธรรมแก่เด็กตามความเชื่อของตน

ข้อ ๑๙

๑. บุคคลทุกคนมีสิทธิที่จะมีความคิดเห็นโดยปราศจากการแทรกแซง
๒. บุคคลทุกคนมีสิทธิในเสรีภาพแห่งการแสดงออก สิทธินี้รวมถึงเสรีภาพที่จะแสวงหา รับ และเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและความคิดทุกประเภท โดยไม่คำนึงถึงพรมแดน ทั้งนี้ ไม่ว่าด้วยวาจา เป็นลายลักษณ์อักษรหรือการตีพิมพ์ ในรูปของศิลปะ หรือโดยอาศัยสื่อประการใดก็ตามที่ตนเลือก
๓. การใช้สิทธิตามที่บัญญัติในวรรค ๒ ของข้อนี้ ต้องมีหน้าที่และความรับผิดชอบพิเศษควบคู่ไปด้วย การใช้สิทธิดังกล่าวอาจมีข้อจำกัดในบางเรื่อง แต่ทั้งนี้ข้อจำกัดนั้นต้องบัญญัติไว้ในกฎหมายและจำเป็นต่อ
 - (เอ) การเคารพในสิทธิหรือชื่อเสียงของบุคคลอื่น
 - (บี) การรักษาความมั่นคงของชาติ หรือความสงบเรียบร้อย หรือการสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน

ข้อ ๓๐

๑. การโฆษณาชวนเชื่อใด ๆ เพื่อการสงคราม เป็นสิ่งต้องห้ามตามกฎหมาย
๒. การสับสนุนให้เกิดความเกลียดชังในชาติ เผ่าพันธุ์ หรือศาสนา ซึ่งยั่วให้เกิดการเลือกประคับคัล การเป็นปฏิปักษ์ หรือการใช้ความรุนแรง เป็นสิ่งต้องห้ามตามกฎหมาย

ข้อ ๓๑

สิทธิในการชุมนุมโดยสงบย่อมได้รับการรับรอง การก้ากัดการใช้สิทธินี้จะกระทำมิได้ นอกจากจะกำหนดโดยกฎหมายและเพียงเท่าที่จำเป็นสำหรับสังคมประชาธิปไตย เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของชาติ หรือความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน หรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น

ข้อ ๓๒

๑. บุคคลทุกคนย่อมมีสิทธิในเสรีภาพในการรวมกันเป็นสมาคม รวมทั้งสิทธิที่จะก่อตั้งและเข้าร่วมสหภาพแรงงานเพื่อปกป้องประโยชน์ของตน

๒. การก้ากัดการใช้สิทธินี้จะกระทำมิได้ นอกจากจะกำหนดโดยกฎหมายและเพียงเท่าที่จำเป็นสำหรับสังคมประชาธิปไตย เพื่อประโยชน์แห่งความมั่นคงของชาติ หรือความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย การสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน หรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น ความในข้อนี้ไม่ห้ามการวางข้อก้ากัดอันชอบด้วยกฎหมาย ในการใช้สิทธินี้ของทหารและตำรวจ

๓. ความในข้อนี้ไม่ให้อำนาจรัฐภาคีแห่งอนุสัญญาว่าด้วยเสรีภาพในการรวมกันเป็นสมาคมและว่าด้วยการคุ้มครองสิทธิในการจัดตั้ง ค.ศ. ๑๙๔๘ ขององค์การแรงงานระหว่างประเทศ ในอันที่จะมีมาตรการทางนิติบัญญัติ หรือบังคับใช้กฎหมายในลักษณะที่จะกระทบต่อหลักประกันต่าง ๆ ที่บัญญัติไว้ในอนุสัญญาดังกล่าว

ข้อ ๓๓

๑. ครอบครัวยุติธรรมเป็นหน่วยรวมของสังคมซึ่งเป็นพื้นฐานและเป็นธรรมชาตินี้ และย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองจากสังคมและรัฐ
๒. สิทธิของชายและหญิงในวัยที่อาจสมรสได้ในการที่จะสมรสและมีครอบครัวย่อมได้รับการรับรอง
๓. การสมรสจะกระทำโดยปราศจากความยินยอมอย่างเต็มใจของผู้ที่เจตนาจะสมรสกันมิได้
๔. รัฐภาคีแห่งกติกานี้จะดำเนินการที่เหมาะสมเพื่อประกันความเสมอภาคแห่งสิทธิและความรับผิดชอบของคู่สมรสในการที่จะสมรส ระหว่างการสมรสและเมื่อการสมรสสิ้นสุดลง ในกรณีการสิ้นสุดของการสมรส จะต้องมีการบัญญัติเพื่อการคุ้มครองที่จำเป็นแก่บุตร

ข้อ ๓๔

๑. เด็กทุกคนย่อมมีสิทธิได้รับความคุ้มครองโดยมาตรการต่าง ๆ ที่จำเป็นตามสถานะของผู้เยาว์ จากครอบครัวของตน สังคมและรัฐ โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติอันเนื่องมาจากเชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา เผ่าพันธุ์แห่งชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน หรือกำเนิด
๒. เด็กทุกคนต้องได้รับการจดทะเบียนทันทีภายหลังการเกิด และต้องมีชื่อ
๓. เด็กทุกคนมีสิทธิที่จะได้มาซึ่งสัญชาติ

ข้อ ๓๕

พลเมืองทุกคนย่อมมีสิทธิและโอกาส โดยปราศจากความแตกต่างดังกล่าวไว้ในข้อ ๒ และโดยปราศจากข้อจำกัดอื่นไม่สมควร

(เอ) ในการที่จะเข้าไปมีส่วนร่วมในการบริหารรัฐกิจโดยตรง หรือผ่านทางผู้แทนซึ่งได้รับเลือกมาอย่างเสรี

(บี) ในการที่จะออกเสียงหรือได้รับเลือกตั้งในการเลือกตั้งอันแท้จริงตามวาระ ซึ่งมีกาออกเสียงโดยทั่วไปและเสมอภาค และโดยการลงคะแนนลับเพื่อประกันการแสดงเจตนาโดยเสรีของผู้เลือก



ซึ่ง ในการที่จะเข้าถึงการเลือกตั้งจะต้องปฏิบัติตามเงื่อนไขที่วางไว้แห่ง
ความเสมอภาค

ข้อ ๒๖

บุคคลทั้งปวงย่อมเสมอภาคกันตามกฎหมาย และมีสิทธิที่จะได้รับความคุ้มครองเท่าเทียมกัน
ตามกฎหมาย โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติใด ๆ ในกรณีนี้ กฎหมายจะต้องห้ามการเลือกปฏิบัติ
ใด ๆ และต้องประกันการคุ้มครองบุคคลทุกคนอย่างเสมอภาคและเป็นผลจริงจังกจากการเลือกปฏิบัติ
ด้วยเหตุผลใด เช่น เชื้อชาติ ผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือความคิดเห็น
อื่นใด เผ่าพันธุ์แห่งชาติหรือสังคม ทรัพย์สิน กำเนิด หรือสถานะอื่น ๆ

ข้อ ๒๗

ในรัฐทั้งหลายซึ่งมีชนกลุ่มน้อยทางเผ่าพันธุ์ ศาสนา หรือภาษาอยู่ บุคคลผู้เป็นชนกลุ่มน้อย
ดังกล่าวจะไม่ถูกปฏิเสธสิทธิในอันที่จะมีวัฒนธรรมของตนเอง หรือนับถือและประกอบพิธีกรรมทางศาสนา
ของตนเอง หรือใช้ภาษาของตนเอง ภายในชุมชนร่วมกับสมาชิกอื่น ๆ ของชนกลุ่มน้อยด้วยกัน

ภาค ๔

ข้อ ๒๘

๑. ให้จัดตั้งคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนอันคณะหนึ่ง (ซึ่งต่อไปในคดีนี้จะเรียกว่า คณะกรรมการ
คณะกรรมการนี้ประกอบด้วยกรรมการสิบแปดคน และปฏิบัติหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ต่อไปนี้
๒. คณะกรรมการจะประกอบด้วยคนชาติของรัฐภาคีแห่งคดีนี้ซึ่งเป็นผู้มีศีลธรรมสูง และ
มีความสามารถเป็นที่ยอมรับในล้าสิทธิมนุษยชน ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงประโยชน์ของการมีกรรมการบางคน
ผู้มีประสบการณ์ทางกฎหมายร่วมอยู่ด้วย
๓. กรรมการของคณะกรรมการนี้จะได้รับเลือกตั้ง และปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเฉพาะตัว

ACC NO.	T 1565
DATE RECEIVED	24 ธค 2517
CALL NO.	3A5-085 ๘๖๗10

ข้อ ๓๘

๑. การลงคะแนนของคณะกรรมการนี้จะได้รับเลือกตั้งโดยวิธีลงคะแนนลับจากรายชื่อบุคคลซึ่งมีคุณสมบัติดังที่ได้ระบุไว้ในข้อ ๓๕ และได้รับการเสนอนามเพื่อการนี้โดยรัฐภาคีแห่งกติกา
๒. รัฐภาคีแห่งกติกาแต่ละรัฐอาจเสนอนามบุคคลใดก็ได้ไม่เกินสองคน บุคคลเหล่านี้จะต้องเป็นสมาชิกของรัฐที่เสนอนาม
๓. บุคคลมีสิทธิได้รับการเสนอนามซ้ำอีกได้

ข้อ ๓๙

๑. การเลือกตั้งครั้งแรกจะมีขึ้นไม่ช้ากว่าหกเดือน นับแต่วันถัดจากวันที่กติกานี้มีผลใช้บังคับ
๒. นอกเหนือจากการเลือกตั้งเพื่อแทนตำแหน่งที่ว่างตามข้อ ๓๕ เลขาธิการสหประชาชาติต้องส่งค่าเชิญเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังรัฐภาคีแห่งกติกานี้อย่างน้อยที่สุดสี่เดือนก่อนวันเลือกตั้งคณะกรรมการแต่ละครั้ง เพื่อให้รัฐภาคีเสนอรายชื่อบุคคลในสามเดือน
๓. เลขาธิการสหประชาชาติต้องจัดทำรายชื่อบุคคลทุกคนซึ่งได้รับการเสนอนามตามลำดับอักษร พร้อมทั้งระบุรัฐภาคีที่เสนอนามเหล่านั้น และต้องเสนอรายชื่อนี้ดังกล่าวไปยังรัฐภาคีแห่งกติกานี้อย่างน้อยหนึ่งเดือนก่อนวันเลือกตั้งแต่ละครั้ง
๔. การเลือกตั้งกรรมการของคณะกรรมการนี้จะกระทำในการประชุมรัฐภาคีแห่งกติกานี้อย่างเรียกประชุมโดยเลขาธิการสหประชาชาติ และกระทำ ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ โดยในการประชุมดังกล่าวซึ่งประกอบด้วยรัฐภาคีแห่งกติกานี้นับจำนวนสองในสามเป็นองค์ประชุม บุคคลซึ่งได้รับการเลือกตั้งเป็นคณะกรรมการจะต้องเป็นผู้ได้รับการเสนอนามซึ่งได้คะแนนเสียงจำนวนสูงที่สุดและเป็นเสียงข้างมากโดยเด็ดขาดของคะแนนเสียงจากผู้แทนรัฐภาคีที่เข้าประชุมและใช้สิทธิออกเสียง

ข้อ ๔๐

๑. คณะกรรมการจะมีสมาชิกจากรัฐเดียวกันเกินกว่าหนึ่งคนไม่ได้

๗. ในการเลือกตั้งคณะกรรมการ ให้คำนึงถึงการกระจายสัดส่วนจำนวนกรรมการตามเขตภูมิศาสตร์อย่างทั่วถึงสัมพันธ์ของสมาชิกภาพและการเป็นตัวแทนของรูปแบบที่แตกต่างกันของอารยธรรมและระบบกฎหมายหลัก

ข้อ ๓๖

๑. กรรมการของคณะกรรมการนี้จะได้รับเลือกตั้งให้อยู่ในตำแหน่งคราวละสี่ปี และมีสิทธิได้รับเลือกตั้งใหม่ได้ หากได้รับการเสนอชื่ออีก อย่างไรก็ตาม วาระของกรรมการเก้าคนซึ่งได้รับเลือกในการเลือกตั้งครั้งแรกจะสิ้นสุดลงเมื่อครบกำหนดสองปี โดยประธานในที่ประชุมตามที่อ้างถึงในข้อ ๓๐ ววรรค ๔ จะเป็นผู้คัดเลือกโดยการจับสลากรายนามกรรมการทั้งเก้าคนทันทีภายหลังจากเลือกตั้งครั้งแรก

๒. การเลือกตั้งเมื่อสิ้นสุดวาระการดำรงตำแหน่ง ให้เป็นไปตามข้อก่อน ๆ ในภาคนี้ของกติกา

ข้อ ๓๗

๑. หากในความเห็นเป็นเอกฉันท์ของกรรมการอื่น กรรมการผู้หนึ่งผู้ใดในคณะกรรมการนี้ ได้หยุดการปฏิบัติหน้าที่ของตนไม่ว่าด้วยสาเหตุใด นอกเหนือจากการขาดการปฏิบัติหน้าที่ในลักษณะชั่วคราว ประธานคณะกรรมการจะต้องแจ้งเลขาธิการสหประชาชาติซึ่งจะเป็นผู้ประกาศให้ทราบโดยทั่วกันต่อไปว่า ตำแหน่งของกรรมการผู้นั้นว่าง

๒. ในกรณีที่กรรมการผู้หนึ่งผู้ใดของคณะกรรมการนี้ตายหรือลาออก ประธานจะต้องแจ้งโดยทันทีไปยังเลขาธิการสหประชาชาติซึ่งจะเป็นผู้ประกาศให้ทราบโดยทั่วกันว่าตำแหน่งดังกล่าวว่างนับแต่วันที่กรรมการผู้นั้นตายหรือวันที่การลาออกมีผล

ข้อ ๓๔

๑. เมื่อมีการประกาศตำแหน่งว่างตามข้อ ๓๓ และถ้าวาระการดำรงตำแหน่งของกรรมการซึ่งจะถูกแทนที่ยังไม่ถึงสิ้นสุดลงภายในหกเดือนนับจากการประกาศตำแหน่งว่าง เลขานุการสหประชาชาติต้องแจ้งไปยังรัฐภาคีแห่งภคิกานี้แต่ละรัฐซึ่งแต่ละรัฐเห็นอาจยื่นรายนามผู้ได้รับการเสนอนามภายในสองเดือนตามข้อ ๓๔ เพื่อวัตถุประสงค์ในการจัดหาผู้เข้าแทนตำแหน่งที่ว่าง

๒. เลขานุการสหประชาชาติต้องจัดทำรายนามบุคคลทุกคนซึ่งได้รับการเสนอนามตามลำดับอักษร และต้องเสนอรายชื่อดังกล่าวไปยังรัฐภาคีแห่งภคิกานี้ จากนั้นให้มีการเลือกตั้งเพื่อแทนตำแหน่งที่ว่างตามบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในภาคนี้ของภคิกานี้

๓. กรรมการของคณะกรรมการนี้ที่ได้รับเลือกเพื่อแทนตำแหน่งที่ว่างดังที่ประกาศไว้ตามข้อ ๓๓ จะอยู่ในตำแหน่งเพียงเท่าวาระที่เหลืออยู่ของกรรมการที่พ้นจากตำแหน่งตามบทบัญญัติในข้อนี้

ข้อ ๓๕

โดยความเห็นชอบของสมัชชาสหประชาชาติ กรรมการของคณะกรรมการนี้ย่อมได้รับค่าตอบแทนจากแหล่งการเงินของสหประชาชาติตามข้อกำหนดและเงื่อนไขซึ่งสมัชชาสหประชาชาติพิจารณากำหนดโดยคำนึงถึงความสำคัญของภาระรับผิดชอบของคณะกรรมการ

ข้อ ๓๖

เลขานุการสหประชาชาติจะจัดเจ้าหน้าที่และสิ่งต่าง ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้การปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการตามภคิกานี้เป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพ

ข้อ ๓๗

๑. เลขานุการสหประชาชาติจะเรียกประชุมคณะกรรมการเป็นครั้งแรก ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ

๒. ภายหลังการประชุมครั้งแรก คณะกรรมการต้องประชุมตามเวลาที่กำหนดในระเบียบ
ข้อบังคับการประชุม

๓. โดยปกติคณะกรรมการจะประชุมกัน ณ สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ หรือสำนักงาน
สหประชาชาติ ณ นครเจนีวา

ข้อ ๓๘

ก่อนเริ่มการปฏิบัติหน้าที่ กรรมการทุกคนของคณะกรรมการนี้จะต้องปฏิญาณตนต่อที่ประชุม
อันเปิดเผยของคณะกรรมการว่า ตนจะปฏิบัติหน้าที่โดยไม่ลำเอียงและโดยมีมโนธรรม

ข้อ ๓๙

๑. คณะกรรมการจะเลือกตั้งเจ้าหน้าที่ต่าง ๆ ของคณะกรรมการ โดยมิวาระคราวละสองปี
เจ้าหน้าที่ดังกล่าวอาจได้รับเลือกตั้งซ้ำได้

๒. คณะกรรมการจะกำหนดระเบียบข้อบังคับการประชุมของตน แต่ระเบียบข้อบังคับการประชุม
เหล่านี้ นอกเหนือจากประการอื่นแล้ว จะต้องกำหนดว่า

(เอ) กรรมการสิบสองคนจะประกอบเป็นองค์ประชุม

(บี) การตัดสินใจต่าง ๆ ของคณะกรรมการให้กระทำโดยเสียงข้างมากของกรรมการ
ที่เข้าประชุม

ข้อ ๔๐

๑. รัฐบาลแห่งกติกานี้รับที่จะเสนอรายงานว่าด้วยมาตรการต่าง ๆ ซึ่งรัฐเห็น ๆ ด้รับไว้
ในอันที่จะทำให้สิทธิที่ได้รับรองไว้ในกติกานี้เป็นผลจริง และว่าด้วยความก้าวหน้าในการอุปโภคสิทธิเหล่านั้น

(เอ) ภายในหนึ่งปีนับแต่วันที่กติกานี้มีผลใช้บังคับสำหรับรัฐบาลที่เกี่ยวข้องนั้น ๆ

(บี) ภายหลังจากนั้น เพื่อใดก็ตามที่คณะกรรมการร้องขอ

๗. ให้ส่งรายงานทั้งปวงต่อ เลขาธิการสหประชาชาติผู้ซึ่งจะนำส่งต่อไปให้คณะกรรมการ
พิจารณา รายงานนั้นให้ระบุนโยบายและอุปสรรคต่าง ๆ ซึ่งกระทบต่อการปฏิบัติตามกติกานี้ หากมี

๘. ภายหลังจากที่ได้หารือกับคณะกรรมการแล้ว เลขาธิการสหประชาชาติอาจนำส่งสำเนา
รายงานบางส่วนเท่าที่อยู่ในขอบเขตอำนาจหน้าที่ของทบวงการชำนัญพิเศษไว้ไปยังทบวงการชำนัญพิเศษที่
เกี่ยวข้องนั้น

๘. ให้คณะกรรมการศึกษารายงานที่รัฐภาคีแห่งกติกานี้ได้เสนอ คณะกรรมการจะจัดส่งรายงาน
ของตนและความเห็นทั่วไปตามที่เห็นสมควรไปยังรัฐภาคีนั้น ๆ คณะกรรมการอาจส่งความเห็นดังกล่าว
พร้อมด้วยสำเนารายงานที่ได้รับจากรัฐภาคีแห่งกติกานี้ไปยังคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมด้วย

๘. รัฐภาคีแห่งกติกานี้ อาจเสนอข้อสังเกตต่อความเห็นที่ได้ให้ไว้ตามวรรค ๘ ของข้อนี้ต่อ
คณะกรรมการ

ข้อ ๘๑

๑. รัฐภาคีแห่งกติกานี้ อาจประกาศตามบทบัญญัติในข้อนี้ ในเวลาใด ๆ ว่าตนยอมรับอำนาจ
ของคณะกรรมการในอันที่จะรับและพิจารณาคำแจ้งที่มีผลว่ารัฐภาคีหนึ่งกล่าวอ้างว่ารัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งไม่ได้
ปฏิบัติตามพันธกรณีของตนตามกติกานี้ การรับและพิจารณาคำแจ้งตามข้อนี้จะกระทำได้คือเมื่อเป็นคำแจ้ง
ซึ่งได้เสนอโดยรัฐภาคีซึ่งได้ประกาศยอมรับอำนาจของคณะกรรมการแล้ว คณะกรรมการจะไม่รับคำแจ้ง
ใด ๆ หากคำแจ้งนี้เกี่ยวข้องกับรัฐภาคีซึ่งมิได้ทำคำประกาศเช่นว่านี้ การพิจารณาคำแจ้งที่ได้รับตามข้อนี้
ให้เป็นไปตามวิธีพิจารณาคำต่อไปนี้

(เอ) ถ้ารัฐภาคีหนึ่งแห่งกติกานี้พิจารณาเห็นว่ารัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งมิได้ทำให้บทบัญญัติแห่ง
กติกานี้มีผลจริง รัฐนั้นอาจทำคำแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งนี้ ภายในเวลาสามเดือน
นับแต่วันที่ได้รับคำแจ้ง ให้รัฐที่ได้รับแจ้งตอบรัฐที่ส่งคำแจ้งโดยทำเป็นคำอธิบายหรือคำแถลงอื่นเป็นลายลักษณ์
อักษรชี้แจงรายละเอียดของเรื่องซึ่งควรรวมถึงการอ้างอิงกระบวนการภายในของรัฐนั้นและการเยียวยา
ที่ได้ดำเนินการไป หรือที่อยู่ระหว่างดำเนินการ หรือที่มีอยู่ ทั้งนี้เท่าที่เกี่ยวข้องและเป็นไปได้

(บี) ถ้ากรณีที่เกิดขึ้นยังไม่ได้รับการปรับแก้ให้เป็นที่น่าพอใจแก่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องทั้งสองฝ่าย
ภายในหกเดือนนับแต่วันที่รัฐผู้รับได้รับคำร้องเวียนครั้งแรก รัฐใดรัฐหนึ่งย่อมมีสิทธิที่จะเสนอกรณีดังกล่าว
ต่อคณะกรรมการ โดยแจ้งให้คณะกรรมการและอีกรัฐหนึ่งทราบ

(ง) คณะกรรมการจะดำเนินการกับกรณีที่เสนอมาได้ก็ต่อเมื่อเป็นที่พอใจแก่คณะกรรมการ แล้วว่า การเยียวยาภายในประเทศได้เข้ามาที่ใดจนถึงที่สุดแล้วโดยสอดคล้องกับหลักกฎหมายระหว่างประเทศ จึงเป็นที่ยอมรับกันทั่วไป หลักเกณฑ์นี้ไม่ใช่บังคับ ในกรณีที่การเยียวยาจะเกินขนาดออกไปอย่างไม่มีเหตุผล อันสมควร

(ค) ให้คณะกรรมการจัดประชุมลับ เมื่อมีการพิจารณาคำร้องเรียนตามข้อนี้

(ฉ) ภายใต้งบบังคับแห่งบทบัญญัติของอนุวรรค (นี้) คณะกรรมการจะช่วยเป็นสื่อกลางให้แก่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง เพื่อการหาข้อยุติกันเพื่อบนพื้นฐานแห่งความเคารพต่อสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพ อันมูลฐานที่ได้รับรองไว้ในกติกา

(เอฟ) คณะกรรมการอาจร้องขอให้รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องตามที่อ้างถึงในอนุวรรค (บี) จัดส่งข้อมูลใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับกรณีที่เสนอมาสู่การพิจารณา

(จี) รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องตามที่อ้างถึงในอนุวรรค (บี) ย่อมมีสิทธิที่จะมีผู้แทนเข้าชี้แจง ในขณะที่เรื่องอยู่ระหว่างการพิจารณาในคณะกรรมการ และมีสิทธิที่จะเสนอคำแถลงด้วยวาจาและ/หรือ เป็นลายลักษณ์อักษร

(เอช) ภายในสิบสองเดือนนับแต่วันถัดจากวันที่ได้รับแจ้งตามอนุวรรค (บี) คณะกรรมการ จะเสนอรายงาน

(๑) ถ้ามีการบรรลุข้อยุติตามที่ระบุไว้ในอนุวรรค (อี) คณะกรรมการจะจำกัดขอบเขตของรายงานของคนที่ให้เป็นเพียงคำแถลงโดยย่อในข้อเท็จจริงและข้อยุติที่บรรลุผล

(๒) ถ้าไม่มีการบรรลุข้อยุติตามที่ระบุไว้ในอนุวรรค (อี) คณะกรรมการจะจำกัดขอบเขตของรายงานของคนที่ให้เป็นเพียงคำแถลงโดยย่อในข้อเท็จจริง ทั้งนี้ ให้แนบคำแถลงเป็นลายลักษณ์อักษรและบันทึกคำแถลงด้วยวาจาซึ่งกระทำโดยรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องไปกับรายงานนั้นด้วย

ในทุกกรณี ให้ส่งรายงานดังกล่าวไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

๑๐. บทบัญญัติของข้อนี้จะมีผลใช้บังคับเมื่อรัฐภาคีแห่งกติกานี้สิบรัฐได้ทำคำประกาศตามวรรค ๑ ของข้อนี้ รัฐภาคีจะมอบคำประกาศไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติซึ่งจะส่งสำเนาคำประกาศนั้น ๆ ไปยังรัฐภาคีอื่น ๆ คำประกาศอาจถูกถอนเมื่อใดก็ได้ โดยการแจ้งไปยังเลขาธิการ ฯ การถอนคำประกาศย่อมไม่กระทบกระเทือนการพิจารณากรณีใด ๆ ซึ่งเป็นเรื่องที่ได้รับทราบแจ้งซึ่งได้จัดส่งไว้แล้วตามข้อนี้

คณะกรรมการจะไม่รับคำแจ้งจากรัฐภาคีอีกต่อไป หลังจากที่มีการแจ้งการขอค่าประกาศซึ่งรับไว้โดย
เลขานุการ ฯ เว้นแต่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องได้ทำคำประกาศใหม่แล้ว

ข้อ ๔๑

๑. (เอ) ถ้ากรณีที่ได้เสนอต่อคณะกรรมการตามข้อ ๔๐ ไม่ได้รับการแก้ไขให้เป็นที่น่าพอใจแก่
รัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง คณะกรรมการโดยความยินยอมจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องอาจแต่งตั้งคณะกรรมการ
ประนีประนอมเฉพาะกิจขึ้น (ซึ่งต่อไปนี้จะเรียกว่า คณะกรรมาธิการ) คณะกรรมาธิการจะช่วยเป็นสื่อกลาง
แก่รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องเพื่อหาข้อยุติอันมีครบถ้วนพื้นฐานแห่งความเคารพต่อกติกา

(บี) คณะกรรมาธิการจะประกอบด้วยบุคคลห้าคนซึ่งเป็นที่ยอมรับของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง
ถ้ารัฐภาคีที่เกี่ยวข้องไม่สามารถตกลงกันในเรื่ององค์ประกอบทั้งหมดหรือบางส่วนของคณะกรรมการ
ภายในสามเดือน ให้เลือกตั้งกรรมาธิการที่ไม่สามารถตกลงกันได้ขึ้นโดยการลงคะแนนลับ โดยอาศัย
คะแนนเสียงข้างมากสองในสามของคณะกรรมการ

๒. กรรมาธิการของคณะกรรมการดำรงตำแหน่งในฐานะเฉพาะตัว กรรมาธิการต้องไม่
เป็นคนชาติของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง หรือของรัฐที่มีได้เป็นภาคีแห่งกติกา หรือของรัฐภาคีที่มีได้ทำคำประกาศ
ตามข้อ ๔๐

๓. คณะกรรมาธิการจะเลือกประธาน และกำหนดระเบียบข้อบังคับการประชุมของตนเอง

๔. การประชุมของคณะกรรมการ ตามปกติจะกระทำที่สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ หรือ
สำนักงานสหประชาชาติ ณ นครเจนีวา อย่างไรก็ตามอาจจัดประชุมขึ้น ณ สถานที่อื่นที่เหมาะสมตามที่
คณะกรรมการอาจกำหนด โดยการปรึกษากับเลขานุการสหประชาชาติและรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

๕. ฝ่ายเลขานุการตามข้อ ๓๖ จะปฏิบัติงานให้คณะกรรมการที่ตั้งขึ้นตามข้อนี้ด้วย

๖. ข้อมูลที่คณะกรรมการได้รับและรวบรวมไว้จะต้องจัดให้แก่คณะกรรมการด้วย และ
คณะกรรมการอาจขอให้รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องให้ข้อมูลอื่นที่เกี่ยวข้องได้

๗. เมื่อคณะกรรมการได้พิจารณากรณีนั้นอย่างเต็มที่แล้ว ให้เสนอรายงานต่อประธาน
คณะกรรมการเพื่อส่งต่อไปยังรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง แต่ทั้งนี้ต้องไม่ช้ากว่าสิบสองเดือนนับแต่วันที่ได้รับเรื่องไว้

(เอ) ถ้าคณะกรรมการไม่อาจพิจารณาให้เสร็จสิ้นได้ภายในสิบสองเดือน ให้จำกัด
ขอบเขตของรายงานของตนให้เป็นเพียงค่าตกลงโดยย่อ สรุปสถานะของการพิจารณากรณีนั้น ฯ

(บี) ถ้าการหาข้อยุติฉันมิตรสำหรับกรณีนี้บนพื้นฐานแห่งความเคารพต่อสิทธิมนุษยชนที่ได้
รับรองไว้ในกติกาฉบับบรรลุลผล ให้คณะกรรมการมาธิการจำกัดขอบเขตของรายงานของตนให้เป็นเพียงค่าแกลง
โดยย่อในข้อเท็จจริงและข้อยุติที่บรรลุลผล

(ซี) ถ้าการหาข้อยุติตามที่ระบุไว้ในอนุวรรค (บี) ไม่บรรลุลผล รายงานของคณะกรรมการมา-
ธิการ จะต้องประกอบด้วยผลการตรวจสอบในปัญหาข้อเท็จจริงทั้งปวงที่เกี่ยวกับประเด็นระหว่างรัฐภาคีที่
เกี่ยวข้อง และความเห็นของคณะกรรมการมาธิการเกี่ยวกับความเป็นไปได้ของการหาข้อยุติฉันมิตรสำหรับกรณีนี้
รายงานนี้ต้องบรรจุค่าแกลงเป็นลายลักษณ์อักษรและบันทึกค่าแกลงด้วยวาจาซึ่งกระทำโดยรัฐภาคีที่
เกี่ยวข้องด้วย

(ดี) ถ้าคณะกรรมการมาธิการได้เสนอรายงานตามอนุวรรค (ซี) รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะต้อง
แจ้งให้ประธานคณะกรรมการทราบว่า รัฐภาคีนั้น ๆ จะรับเนื้อหาสาระรายงานของคณะกรรมการมาธิการหรือไม่
ภายในสามเดือนนับแต่ที่ได้รับรายงานนั้น

๘. บทบัญญัติของข้อนี้ไม่กระทบกระเทือนต่อความรับผิดชอบของคณะกรรมการตามข้อ ๕๑

๙. รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมรับผิดชอบเท่ากันในค่าใช้จ่ายทั้งปวงของคณะกรรมการ
ตามที่ได้ประมาณการไว้โดยเลขาธิการสหประชาชาติ

๑๐. เลขาธิการสหประชาชาติมีอำนาจทรงค่าใช้จ่ายของคณะกรรมการ หากจำเป็น
ก่อนที่จะได้รับชดใช้คืนจากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องตามวรรค ๙ ของข้อนี้

ข้อ ๕๓

กรรมการของคณะกรรมการและกรรมการมาธิการของคณะกรรมการประนีประนอมเฉพาะกิจซึ่ง
ได้รับการแต่งตั้งตามข้อ ๕๒ ย่อมมีสิทธิได้รับการอำนวยความสะดวก เอกสิทธิและความคุ้มกันสำหรับ
ผู้เชี่ยวชาญที่ปฏิบัติการกิจเพื่อสหประชาชาติตามที่กำหนดในมาตราที่เกี่ยวข้องของอนุสัญญาว่าด้วยเอกสิทธิ
และความคุ้มกันของสหประชาชาติ

ข้อ ๕๔

บทบัญญัติเพื่อการปฏิบัติตามกติกานี้ต้องนำมาใช้โดยไม่กระทบกระเทือนต่อวิธีการที่ได้ระบุไว้ใน
ค้ำานสิทธิมนุษยชนโดยหรือภายใต้บรรดาตราสารก่อตั้ง และอนุสัญญาของสหประชาชาติ และทบวงการ

ชำนัญพิเศษ และไม่ตัดสิทธิรัฐภาคีแห่งกติกานี้ ในอันที่จะใช้วิธีการอื่นเพื่อระงับข้อพิพาทตามความตกลงระหว่าง ประเทศที่ทำขึ้นเป็นการทั่วไปหรือเป็นการเฉพาะที่ให้มีบังคับอยู่ระหว่างกัน

ข้อ ๔๕

คณะกรรมการจะเสนอรายงานประจำปีว่าด้วยกิจกรรมของตนไปยังสมัชชาสหประชาชาติ โดยผ่านทางคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคม

ภาค ๕

ข้อ ๔๖

จะตีความเรื่องใดซึ่งกติกานี้บัญญัติไว้ไปในทางที่เสื่อมเสียต่อบทบัญญัติของกฎบัตรสหประชาชาติ และธรรมนูญของทบวงการชำนัญพิเศษซึ่งกำหนดความรับผิดชอบขององค์กรต่าง ๆ ของสหประชาชาติ และของทบวงการชำนัญพิเศษมิได้

ข้อ ๔๗

จะตีความกติกานี้ในทางที่เสื่อมสิทธิที่มีมาแต่กำเนิดของปวงชนในอันที่จะอุปโภคและใช้ประโยชน์ใน โภคทรัพย์และทรัพยากรธรรมชาติอย่างเต็มที่และเสรีมิได้

ภาค ๖

ข้อ ๔๘

๑. กติกานี้เปิดให้ลงนามโดยรัฐสมาชิกของสหประชาชาติ หรือสมาชิกทบวงการชำนัญพิเศษ ของสหประชาชาติ รัฐภาคีแห่งธรรมนูญศาลยุติธรรมระหว่างประเทศและรัฐอื่นใดซึ่งสมัชชาสหประชาชาติ ได้เชิญให้เข้าเป็นภาคีแห่งกติกานี้

๓. กติกานี้ต้องไปได้รับการสัตยาบัน เลขาธิการสหประชาชาติจะเป็นผู้เก็บรักษาสัตยาบันเอกสาร

๓. กติกานี้จะเปิดให้ภาคยานุวัติโดยรัฐซึ่งกล่าวถึงในวรรค ๑ ของข้อนี้
๔. การภาคยานุวัติจะมีผลเมื่อมีการมอบภาคยานุวัติสารให้แก่เลขาธิการสหประชาชาติเก็บรักษา
๕. เลขาธิการสหประชาชาติจะแจ้งแก่รัฐที่ประสงค์ได้ลงนามหรือภาคยานุวัติกติกาให้แล้วให้ทราบถึงการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารแต่ละฉบับที่ได้เก็บรักษาไว้

ข้อ ๔๙

๑. กติกาจะมีผลใช้บังคับเมื่อครบกำหนดสามเดือนนับจากวันถัดจากวันที่ได้มีการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สามสิบห้าแก่เลขาธิการสหประชาชาติแล้ว
๒. สำหรับแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติกติกาให้ภายหลังจากที่มีการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สามสิบห้าแล้ว กติกาจะมีผลใช้บังคับกับรัฐนั้น เมื่อครบกำหนดสามเดือนนับจากวันถัดจากวันที่รัฐนั้นได้มอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารของตน

ข้อ ๕๐

บทบัญญัติของกติกานี้จะครอบคลุมทุกภาคของรัฐที่เป็นรัฐร่วมโดยปราศจากข้อจำกัดหรือกัณฑ์ใด ๆ

ข้อ ๕๑

๑. รัฐภาคีใดแห่งกติกานี้อาจเสนอข้อแก้ไขและยื่นต่อเลขาธิการสหประชาชาติ จากนั้นเลขาธิการสหประชาชาติจะต้องส่งข้อแก้ไขที่เสนอมานั้นแก่รัฐภาคีต่าง ๆ แห่งกติกานี้พร้อมกับคำร้องขอให้รัฐภาคีระบุว่า ตนเห็นควรมีให้มีการประชุมของรัฐภาคีทั้งหลาย เพื่อวัตถุประสงค์ในการพิจารณาและลงคะแนนเสียงต่อข้อเสนอนั้นหรือไม่ ในกรณีที่มีรัฐภาคีจำนวนอย่างน้อยที่สุดหนึ่งในสามเห็นด้วยกับการจัดประชุมดังกล่าว เลขาธิการ ฯ จะจัดประชุมภายใต้ความสนับสนุนของสหประชาชาติ ทั้งแก้ไขใด ๆ ที่ได้รับการรับรองโดยรัฐภาคีส่วนใหญ่ซึ่งเข้าร่วมประชุมและลงคะแนนเสียงในการประชุม ให้นำเสนอต่อสมัชชาสหประชาชาติ เพื่อให้ความเห็นชอบ

๒. ข้อแก้ไขจะมีผลใช้บังคับเมื่อได้รับความเห็นชอบจากสมัชชาสหประชาชาติ และได้รับการยอมรับโดยเสียงข้างมากจำนวนสองในสามของรัฐภาคีแห่งกติกาฯ นี้ ตามกระบวนการทางรัฐธรรมนูญของรัฐนั้น ๆ

๓. เมื่อข้อแก้ไขนี้มีผลใช้บังคับ ข้อแก้ไขนี้จะมีผลผูกพันรัฐภาคีที่ให้การยอมรับ รัฐภาคีอื่นจะยังคงผูกพันตามบทบัญญัติของกติกาฯ นี้ และตามข้อแก้ไขใด ๆ ก่อนหน้านั้นที่รัฐภาคีดังกล่าวได้ให้การยอมรับแล้ว

ข้อ ๕๒

โดยไม่คำนึงถึงการแจ้งตามข้อ ๔๘ วรรค ๕ เลขานุการสหประชาชาติจะแจ้งให้รัฐทั้งปวงที่กล่าวถึงในวรรค ๑ ของข้อนี้ทราบในเรื่องต่อไปนี้

(เอ) การลงนาม การสัตยาบัน และการภาคยานุวัติตามข้อ ๔๘

(บี) วันที่กติกาฯ นี้มีผลใช้บังคับตามข้อ ๔๘ และวันที่ข้อแก้ไขนี้มีผลใช้บังคับตามข้อ ๕๑

ข้อ ๕๓

๑. ต้นฉบับของกติกาฯ นี้ซึ่งทำไว้เป็นภาษาจีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน มีความถูกต้องเท่าเทียมกัน จะเก็บรักษาไว้ ณ หอเอกสารสำคัญของสหประชาชาติ

๒. เลขานุการสหประชาชาติจะส่งสำเนากติกาฯ นี้ที่ได้รับการรับรองไปให้รัฐทั้งปวงตามที่กล่าวถึงในข้อ ๔๘

อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก

ส่วนที่ 1

ข้อ 1

เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้ เด็ก หมายถึง มนุษย์ทุกคนที่อายุต่ำกว่าสิบแปดปี เว้นแต่จะบรรลุนิติภาวะก่อนหน้านี้ตามกฎหมายที่ใช้บังคับแก่เด็กนั้น

ข้อ 2

1. รัฐภาคีจะเคารพและประกันสิทธิตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้ แก่เด็กแต่ละคนที่อยู่ในเขตอำนาจของตน โดยปราศจากการเลือกปฏิบัติไม่ว่าชนิดใดๆ โดยไม่คำนึงถึง เชื้อชาติ สีผิว เพศ ภาษา ศาสนา ความคิดเห็นทางการเมืองหรือทางอื่น ต้นกำเนิดทางชาติ ชาติพันธุ์ หรือสังคม ทรัพย์สิน ความทุพพลภาพ การเกิดหรือสถานะอื่นๆ ของเด็ก หรือบิดามารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมาย

2. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง เพื่อที่จะประกันว่าเด็กได้รับการคุ้มครองจากการเลือกปฏิบัติ หรือการลงโทษในทุกรูปแบบ บนพื้นฐานของสถานภาพ กิจกรรมความคิดเห็นที่แสดงออกหรือความเชื่อของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือสมาชิกในครอบครัวของเด็ก

ข้อ 3

1. ในการกระทำทั้งปวงที่เกี่ยวกับเด็ก ไม่ว่าจะกระทำโดยสถาบันสังคมสงเคราะห์ของรัฐหรือเอกชน ศาล ยุติธรรม หน่วยงานฝ่ายบริหาร หรือองค์กรนิติบัญญัติ ผลประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นสิ่งที่ต้องคำนึงถึงเป็นลำดับแรก

2. รัฐภาคีรับที่จะประกันให้มีการคุ้มครองและการดูแลแก่เด็กเท่าที่จำเป็นสำหรับความอยู่ดีของลูก โดยคำนึงถึงสิทธิและหน้าที่ของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือบุคคลอื่นที่รับผิดชอบเด็กนั้นตามกฎหมายด้วย และเพื่อการนี้จะดำเนินมาตรการทางนิติบัญญัติและบริหารที่เหมาะสมทั้งปวง

3. รัฐภาคีจะประกันว่า สถาบัน การบริการ และการอำนวยความสะดวกที่มีส่วนรับผิดชอบต่อการดูแลหรือการคุ้มครองเด็กนั้น จะเป็นไปตามมาตรฐานที่ได้กำหนดไว้โดยหน่วยงานที่มีอำนาจ โดยเฉพาะในด้านความปลอดภัย สุขภาพ และในเรื่องจำนวนและความเหมาะสมของเจ้าหน้าที่ ตลอดจนการกำกับดูแลที่มีประสิทธิภาพ

ข้อ 4

รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง ทั้งด้านนิติบัญญัติ บริหาร และด้านอื่นๆ เพื่อการปฏิบัติให้เป็นไปตามสิทธิที่อนุสัญญานี้ได้ให้การยอมรับ ในส่วนที่เกี่ยวกับสิทธิทางเศรษฐกิจ สังคม และวัฒนธรรมนั้น รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการเช่นว่านั้น โดยใช้ทรัพยากรที่มีอยู่อย่างเต็มที่และภายในกรอบของความร่วมมือระหว่างประเทศเมื่อจำเป็น

ข้อ 5

รัฐภาคีจะเคารพต่อความรับผิดชอบ สิทธิ และหน้าที่ของบิดามารดา หรือของสมาชิกของครอบครัวขยาย หรือชุมชน ซึ่งกำหนดไว้โดยขนบธรรมเนียมในท้องถิ่น หรือของผู้ปกครองตามกฎหมายหรือบุคคลอื่นที่รับผิดชอบต่อเด็กตามกฎหมาย ในอันที่จะให้แนวทางและการแนะนำตามที่เหมาะสมในการใช้สิทธิของเด็กตามอนุสัญญานี้ให้การรับรอง ในลักษณะที่สอดคล้องกับความสามารถที่พัฒนาตามวัยของเด็ก

ข้อ 6

1. รัฐภาคียอมรับว่า เด็กทุกคนมีสิทธิติดตัวที่จะมีชีวิต

2. รัฐภาคีจะประกันอย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้ ให้มีการอยู่รอด และการพัฒนาของเด็ก

ข้อ 7

1. เด็กจะได้รับการจดทะเบียนทันทีหลังการเกิด และจะมีสิทธิที่จะมีชื่อนับแต่เกิด และสิทธิที่จะได้สัญชาติ และเท่าที่จะเป็นไปได้ สิทธิที่จะรู้จักและได้รับการดูแลเลี้ยงดูจากบิดามารดาของตน

2. รัฐภาคีจะประกันให้มีการปฏิบัติตามสิทธิเหล่านี้ตามกฎหมายภายในและพันธกรณีของรัฐภาคีที่มีอยู่ภายใต้ตราสารระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้องในเรื่องนี้ โดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่เกิดจะตกอยู่ในสถานะไร้สัญชาติ

ข้อ 8

1. รัฐภาคีรับที่จะเคารพต่อสิทธิของเด็ก ในการรักษาเอกลักษณ์ของตนไว้รวมถึงสัญชาติ ชื่อ และความสัมพันธ์ทางครอบครัวของตนตามที่กฎหมายรับรอง โดยปราศจากการแทรกแซงที่มีขอบด้วยกฎหมาย

2. ในกรณีที่มีการตัดเอกลักษณ์บางอย่าง หรือทั้งหมดของเด็กออกไปโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย รัฐภาคีจะให้ความช่วยเหลือและความคุ้มครองตามสมควร เพื่อให้เอกลักษณ์ของเด็กกลับคืนมาโดยเร็ว

ข้อ 9

1. รัฐภาคีจะประกันว่า เด็กจะไม่ถูกแยกจากบิดามารดาโดยขัดกับความประสงค์ของบิดามารดา เว้นแต่ในกรณีที่หน่วยงานที่มีอำนาจ ซึ่งอาจถูกทบทวนโดยทางศาลจะกำหนดตามกฎหมายและวิธีพิจารณาที่ใช้บังคับอยู่ว่า การแยกเช่นนี้จำเป็นเพื่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก การกำหนดเช่นนี้อาจจำเป็นในกรณีเฉพาะ เช่น ในกรณีที่เด็กถูกกระทำโดยมิชอบ หรือถูกทอดทิ้งละเลยโดยบิดามารดา หรือในกรณีที่บิดามารดาอยู่แยกกันและต้องมีการตัดสินใจว่าเด็กจะพำนักที่ใด

2. ในการดำเนินการใดๆ ตามวรรค 1 ของข้อนี้ จะให้ออกาสทุกฝ่ายที่มีผลประโยชน์เกี่ยวข้องมีส่วนร่วมในการดำเนินการดังกล่าว และแสดงความคิดเห็นของตนให้ประจักษ์

3. รัฐภาคีจะเคารพต่อสิทธิของเด็กที่ถูกแยกจากบิดาหรือมารดา หรือจากทั้งคู่ในอันที่จะรักษาความสัมพันธ์ส่วนตัว และการติดต่อโดยตรงทั้งกับบิดาและมารดาอย่างสม่ำเสมอ เว้นแต่เป็นการขัดต่อผลประโยชน์สูงสุดของเด็ก

4. ในกรณีที่การแยกเช่นนี้ เป็นผลมาจากการกระทำใดๆ โดยรัฐภาคีต่อบิดาหรือมารดา หรือทั้งบิดาและมารดา หรือต่อเด็ก เช่น การกักขัง การจำคุก การเนรเทศ การส่งตัวออกนอกประเทศ หรือการเสียชีวิต (รวมทั้งการเสียชีวิตอันเกิดจากสาเหตุใดๆ ที่เกิดขึ้นขณะที่ผู้นั้นอยู่ในการควบคุมของรัฐ) หากมีการร้องขอ รัฐภาคีนั้นจะต้องให้ข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นเกี่ยวกับที่อยู่ของสมาชิกครอบครัวที่หายไปแก่บิดามารดา เด็ก หรือในกรณีที่เหมาะสมแก่สมาชิกคนอื่นของครอบครัว เว้นแต่เนื้อหาของข้อมูลข่าวสารนั้นจะก่อให้เกิดความเสียหายต่อความอยู่ดีของเด็ก อนึ่ง รัฐภาคีจะให้การประกันต่อไปว่า การยื่นคำร้องขอเช่นว่านั้นจะไม่ก่อให้เกิดผลร้ายต่อบุคคลที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 10

1. ตามพันธกรณีของรัฐภาคี ภายใต้ข้อ 9 วรรค 1 คำร้องของเด็ก หรือบิดามารดาของเด็ก ที่จะเดินทางเข้าหรือออกนอกรัฐภาคี เพื่อวัตถุประสงค์ของการกลับไปอยู่ร่วมกันใหม่เป็นครอบครัว จะได้รับการดำเนินการโดยรัฐภาคีในลักษณะที่เป็นคุณ มีมนุษยธรรมและรวดเร็ว รัฐภาคีจะประกันอีกด้วยว่า การยื่นคำร้องดังกล่าวจะไม่ก่อให้เกิดผลเสียต่อผู้ร้องและสมาชิกในครอบครัวของผู้ร้อง

2. เด็กที่บิดามารดาอาศัยอยู่ต่างรัฐกันกับเด็ก จะมีสิทธิที่จะรักษาความสัมพันธ์ส่วนตัว และการติดต่อโดยตรงทั้งกับบิดาและมารดาได้อย่างสม่ำเสมอ เว้นแต่ในสภาพการณ์พิเศษ เพื่อการนี้และตามพันธกรณีของรัฐภาคีภายใต้ข้อ 9 วรรค 1 รัฐภาคีจะเคารพต่อสิทธิของเด็ก และบิดามารดาของเด็กในอันที่จะเดินทางออกนอกประเทศใดๆ รวมทั้งประเทศของตน และสิทธิที่จะเดินทางเข้าประเทศของตน สิทธิที่จะเดินทางออกนอกประเทศใดๆ จะอยู่ภายใต้ข้อจำกัดดังที่กำหนด

ไว้โดยกฎหมายเท่านั้น และซึ่งจำเป็นสำหรับการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ ความสงบเรียบร้อย สาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน หรือสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น และสอดคล้องกับสิทธิอื่นๆ ที่ได้รับการยอมรับในอนุสัญญานี้

ข้อ 11

1. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการต่าง ๆ ที่จะหยุดยั้งการโยกย้ายเด็ก และการไม่ส่งเด็กกลับคืนจากต่างประเทศที่มีขอบด้วยกฎหมาย
2. เพื่อการนี้ รัฐภาคีจะส่งเสริมให้มีการจัดทำความตกลงทวิภาคี หรือพหุภาคี หรือการภาคยานุวัติความตกลงที่มีอยู่

ข้อ 12

1. รัฐภาคีจะประกันแก่เด็กที่สามารถมีความคิดเห็นเป็นของตนเองได้แล้ว ซึ่งสิทธิที่จะแสดงความคิดเห็นเหล่านั้นโดยเสรีในทุกๆ เรื่องที่มีผลกระทบต่อเด็ก ทั้งนี้ ความคิดเห็นดังกล่าวของเด็กจะได้รับการพิจารณาตามสมควรแก่อายุ และวุฒิภาวะของเด็กนั้น
2. เพื่อความมุ่งประสงค์นี้ เด็กจะได้รับโดยเฉพาะอย่างยิ่งโอกาสที่จะมีสิทธิ มีเสียงในกระบวนการพิจารณาทางตุลาการ และทางปกครองใดๆ ที่มีผลกระทบต่อเด็ก ไม่ว่าจะโดยตรง หรือโดยผ่านผู้แทน หรือองค์กรที่เหมาะสม ในลักษณะที่สอดคล้องกับระเบียบวิธีปฏิบัติตามกฎหมายภายใน

ข้อ 13

1. เด็กจะมีสิทธิที่จะมีเสรีภาพในการแสดงออก สิทธินี้จะรวมถึงเสรีภาพที่จะแสวงหา ได้รับ หรือถ่ายทอดข้อมูลข่าวสาร และความคิดทุกลักษณะ โดยไม่ถูกจำกัดโดยเขตแดน ไม่ว่าจะโดยวาจา สายลักษณะอักษร หรือการตีพิมพ์ ในรูปของศิลปะ หรือผ่านสื่อใดก็ตามที่เด็กเลือก
2. การใช้สิทธิดังกล่าวนี้อาจอยู่ภายใต้ข้อจำกัดบางประการ แต่ข้อจำกัดเหล่านี้ต้องเป็นข้อจำกัดเช่นที่บัญญัติตามกฎหมาย และเช่นที่จำเป็นเท่านั้น
 - ก) เพื่อการเคารพต่อสิทธิ และชื่อเสียงของบุคคลอื่น หรือ
 - ข) เพื่อการรักษาความมั่นคงแห่งชาติ หรือความสงบเรียบร้อย หรือสาธารณสุข หรือศีลธรรมของประชาชน

ข้อ 14

1. รัฐภาคีจะเคารพต่อสิทธิของเด็กที่จะมีเสรีภาพทางความคิด มโนธรรม และศาสนา
2. รัฐภาคีจะเคารพต่อสิทธิและหน้าที่ของบิดามารดา และผู้ปกครองตามกฎหมาย ในกรณีที่เหมาะสม ในอันที่จะให้แนวทางแก่เด็กในการใช้สิทธิของตน ในลักษณะที่สอดคล้องกับความสามารถที่พัฒนาตามวัยของเด็ก
3. เสรีภาพในการแสดงออกทางศาสนา หรือความเชื่อของตน อาจอยู่เพียงภายใต้ข้อจำกัดเช่นที่กำหนดโดยกฎหมายเท่านั้น และเช่นที่จำเป็นที่จะรักษาความปลอดภัย ความสงบเรียบร้อย สาธารณสุขหรือศีลธรรมของประชาชน หรือสิทธิและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของบุคคลอื่น

ข้อ 15

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะมีเสรีภาพในการสมาคม และเสรีภาพในการชุมนุมอย่างสงบ
2. ไม่อาจมีการจำกัดการใช้สิทธิเหล่านี้ นอกเหนือจากข้อจำกัดที่กำหนดขึ้นโดยสอดคล้องกับกฎหมาย และที่จำเป็นสำหรับสังคมประชาธิปไตย เพื่อประโยชน์ของความมั่นคงแห่งชาติ หรือความปลอดภัยของประชาชน ความสงบเรียบร้อย การคุ้มครองด้านสาธารณสุข หรือศีลธรรม หรือการคุ้มครองสิทธิและเสรีภาพของบุคคลอื่น

ข้อ 16

1. เด็กจะไม่ถูกแทรกแซงโดยพลการ หรือโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายในความเป็นส่วนตัว ครอบครัว บ้าน หรือหนังสือโต้ตอบ รวมทั้งจะไม่ถูกกระทำโดยมิชอบต่อเกียรติและชื่อเสียง
2. เด็กมีสิทธิได้รับการคุ้มครองทางกฎหมายจากการแทรกแซง หรือการกระทำดังกล่าว

ข้อ 17

รัฐภาคียอมรับในหน้าที่อันสำคัญของสื่อมวลชน และจะประกันว่า เด็กสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารและวัสดุจากแหล่งต่าง ๆ กัน ทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ โดยเฉพาะอย่างยิ่งข้อมูลข่าวสารและวัสดุที่มุ่งส่งเสริมความผาสุก ทั้งทางสังคม จิตใจ และศีลธรรม ตลอดจนสุขภาพกายและจิตของเด็ก เพื่อการนี้รัฐภาคีจะ

- ก) ส่งเสริมให้สื่อมวลชนเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและวัสดุที่จะมีประโยชน์ทางสังคมและวัฒนธรรมแก่เด็ก และโดยสอดคล้องกับเจตนารมณ์ของข้อ 29
- ข) ส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศในการผลิต แลกเปลี่ยนและเผยแพร่ข้อมูลข่าวสารและวัสดุดังกล่าว จากแหล่งข้อมูลทางวัฒนธรรมทั้งในประเทศและระหว่างประเทศ
- ค) ส่งเสริมการผลิตและเผยแพร่หนังสือสำหรับเด็ก
- ง) ส่งเสริมให้สื่อมวลชนให้ความสนใจเป็นพิเศษกับความจำเป็นทางด้านภาษาของเด็กที่เป็นสมาชิกของชนกลุ่มน้อยหรือชนพื้นเมือง
- จ) ส่งเสริมการพัฒนาแนวทางที่เหมาะสมสำหรับการป้องกันเด็ก จากข้อมูล ข่าวสารและวัสดุที่เป็นอันตรายต่อความอยู่ดีกินดีของเด็ก ทั้งนี้ โดยคำนึงถึงบทบัญญัติในข้อ 13 และ 18

ข้อ 18

1. รัฐภาคีจะให้ความพยายามอย่างที่สุด เพื่อประกันให้มีการยอมรับหลักการที่ว่าทั้ง บิดาและมารดา มีความรับผิดชอบร่วมกันในการเลี้ยงดูและพัฒนาเด็ก บิดามารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมายแล้วแต่กรณี เป็นผู้รับผิดชอบเบื้องต้นในการเลี้ยงดูและการพัฒนาเด็ก โดยคำนึงถึงประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นพื้นฐาน
2. เพื่อความประสงค์ในการให้หลักประกัน และส่งเสริมสิทธิที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฯ รัฐภาคีจะให้ความช่วยเหลือที่เหมาะสมแก่บิดามารดา และผู้ปกครองตามกฎหมายในอันที่จะปฏิบัติความรับผิดชอบของตนในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก และจะประกันให้มีการพัฒนาสถาบันการอำนวยความสะดวก และการบริการต่างๆ สำหรับการดูแลเด็ก
3. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงที่จะประกันว่า บุตรของบิดามารดาที่ต้องทำงานมีสิทธิได้รับประโยชน์จากการบริการ และสิ่งอำนวยความสะดวกเกี่ยวกับการดูแลเด็กที่พวกเขาจะมีสิทธิจะได้

ข้อ 19

1. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง ด้านนิติบัญญัติ บริหาร สังคมและการศึกษา ในอันที่จะคุ้มครองเด็กจากรูปแบบทั้งปวงของความรุนแรง ทั้งทางร่างกายและจิต การทำร้ายหรือการกระทำอันมิชอบ การทอดทิ้งหรือการปฏิบัติโดยประมาท การปฏิบัติที่ผิดหรือการแสวงประโยชน์ รวมถึงการกระทำอันมิชอบทางเพศ ขณะอยู่ในความดูแลของบิดามารดา ผู้ปกครองตามกฎหมาย หรือบุคคลอื่นใดซึ่งเด็กนั้นอยู่ในความดูแล
2. ตามแต่จะเหมาะสม มาตรการคุ้มครองเช่นว่านี้ ควรรวมถึง กระบวนการที่มีประสิทธิผล สำหรับการจัดตั้งแผนงานทางสังคม ในอันที่จะให้การสนับสนุนที่จำเป็นแก่เด็กและบุคคลซึ่งเด็กนั้นอยู่ในความดูแล ตลอดจนกระบวนการที่มีประสิทธิผลสำหรับการป้องกันในรูปแบบอื่น และให้มีการระงับ การรายงานการส่งเรื่องเพื่อพิจารณา การสืบสวน การปฏิบัติ

และการติดตามเรื่องของการปฏิบัติที่ผิดต่อเด็กตามที่ระบุมาแล้วข้างต้น และในกรณีที่เหมาะสมให้ทางตุลาการเข้ามามีส่วนร่วมด้วย

ข้อ 20

1. เด็กที่ถูกพรากจากสภาพครอบครัว ไม่ว่าจะโดยถาวรหรือชั่วคราว หรือที่ไม่อาจปล่อยให้อยู่ในสภาพที่ว่ำนั้น เพื่อประโยชน์สูงสุดของเด็กเอง จะได้รับการคุ้มครองและความช่วยเหลือพิเศษที่จัดให้โดยรัฐ
2. รัฐภาคีจะประกันให้มีการดูแลแก่เด็กเช่นว่ำนั้นตามกฎหมายภายใน
3. นอกเหนือจากประการอื่นแล้ว การดูแลดังกล่าวอาจรวมถึงการจัดหาผู้อุปถัมภ์ การฟาลาห์ของกฎหมายอิสลาม การรับบุตรบุญธรรม หรือถ้าจำเป็นการจัดให้อยู่ในความดูแลของสถาบันที่เหมาะสมสำหรับการดูแลเด็ก ในการพิจารณาถึงหนทางแก้ไขให้ค้ำึงถึงการควรให้ความต่อเนื่องในการเลี้ยงดูเด็ก และภูมิหลังทางชาติพันธุ์ ศาสนาและวัฒนธรรม และภาษาของเด็ก

ข้อ 21

รัฐภาคีซึ่งยอมรับและ/หรือยอมให้มีระบบการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมจะประกันว่าประโยชน์สูงสุดของเด็กเป็นข้อพิจารณาที่สำคัญที่สุด และจะ

- ก) ประกันว่าการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมต้องได้รับอนุญาตจากเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเท่านั้น ซึ่งเป็นผู้กำหนดตามกฎหมายและวิธีพิจารณาที่ใช้บังคับอยู่ และอยู่บนพื้นฐานของข้อมูลข่าวสารทั้งปวงที่เกี่ยวข้องและเชื่อถือได้ว่า การรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมนั้นกระทำได้เมื่อค้ำึงถึงสถานภาพของเด็กในสวนที่เกี่ยวกับบิดามารดา ญาติพี่น้อง และผู้ปกครองตามกฎหมาย และในกรณีที่จำเป็นบุคคลที่เกี่ยวข้องได้ให้ความยินยอมอย่างผู้เข้าใจเรื่องต่อการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมโดยได้รับคำปรึกษาตามที่จำเป็น
- ข) ยอมรับว่าการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมข้ามประเทศอาจถือได้ว่าเป็นทางเลือกหนึ่งของการดูแลเด็ก หากไม่สามารถจัดหาผู้อุปถัมภ์ หรือครอบครัวที่รับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมให้เด็กได้ หรือไม่สามารถให้เด็กได้รับการดูแลด้วยวิธีการอันเหมาะสมในประเทศถิ่นกำเนิดของเด็กนั้น
- ค) ประกันว่าเด็กที่อยู่ในข่ายของการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมข้ามประเทศ จะได้รับมาตรการคุ้มครองและมาตรฐานเช่นเดียวกับที่ใช้อยู่ในกรณีการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมภายในประเทศ
- ง) ดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงเพื่อประกันว่า ในการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมข้ามประเทศนั้น การจัดหาผู้อุปการะแก่เด็ก จะไม่ส่งผลให้ผู้ที่เกี่ยวข้องได้รับประโยชน์ทางการเงินที่ไม่สมควรจากการนั้น
- จ) ส่งเสริมเมื่อเป็นการเหมาะสมซึ่งความมุ่งหมายของข้อนี้ โดยการจัดทำข้อตกลงหรือความตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคี และภายในกรอบนี้พยายามที่จะประกันว่า การจัดหาผู้อุปถัมภ์แก่เด็กในอีกประเทศหนึ่งนั้นได้กระทำโดยหน่วยหรือองค์กรที่มีอำนาจ

ข้อ 22

1. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมที่จะประกันว่า เด็กที่ร้องขอสถานะเป็นผู้ลี้ภัย หรือที่ได้รับการพิจารณาเป็นผู้ลี้ภัยตามกฎหมายหรือกระบวนการภายในหรือระหว่างประเทศที่ใช้บังคับ ไม่ว่าจะมิบิดามารดาของเด็กหรือบุคคลอื่นติดตามมาด้วยหรือไม่ก็ตาม จะได้รับการคุ้มครองและความช่วยเหลือทางมนุษยธรรมที่เหมาะสมในการได้รับสิทธิที่มีอยู่ตามที่ระบุไว้ในอนุสัญญานี้ และในตราสารระหว่างประเทศอื่นๆ อันเกี่ยวกับสิทธิมนุษยชนหรือมนุษยธรรม ซึ่งรัฐดังกล่าวเป็นภาคี

2. เพื่อวัตถุประสงค์นี้ รัฐภาคีจะให้ความร่วมมือตามที่พิจารณาว่าเหมาะสมแก่ความพยายามใด ๆ ของทั้งองค์การสหประชาชาติ และองค์การระดับรัฐบาล หรือองค์การที่มีระดับรัฐบาลอื่นที่มีอำนาจ ซึ่งร่วมมือกับองค์การสหประชาชาติในการคุ้มครองและช่วยเหลือเด็กเช่นว่า และในการติดตามหาบิดามารดาหรือสมาชิกอื่นของครอบครัวของเด็กผู้ลี้ภัย เพื่อให้ได้รับข้อมูลข่าวสารที่จำเป็นสำหรับการกลับไปอยู่ร่วมกันใหม่เป็นครอบครัวของเด็ก ในกรณีที่ไม่สามารถค้นพบบิดามารดาหรือสมาชิกอื่น ๆ ของครอบครัว เด็กนั้นจะได้รับการคุ้มครองเช่นเดียวกับเด็กที่ถูกพรากจากสภาพครอบครัว ทั้งที่เป็นการถาวรหรือชั่วคราวไม่ว่าจะด้วยเหตุผลใด ดังเช่นที่ได้ระบุไว้ในอนุสัญญา

ข้อ 23

1. รัฐภาคียอมรับว่าเด็กที่พิการทางร่างกายหรือจิต ควรมีชีวิตที่สมบูรณ์ และปกติสุขในสภาพที่ประกันในศักดิ์ศรี ส่งเสริมการพึ่งพาตนเองและเอื้ออำนวยให้เด็กมีส่วนร่วมอย่างแข็งขันในชุมชน

2. รัฐภาคียอมรับในสิทธิของเด็กพิการที่จะได้รับการดูแลเป็นพิเศษ และจะสนับสนุนและประกันที่จะขยายเท่าที่กำลังทรัพยากรจะอำนวย ความช่วยเหลือซึ่งมีการร้องขอและซึ่งเหมาะสมกับสภาพของเด็ก และสภาพการณ์ของบิดามารดา หรือบุคคลอื่นที่ดูแลเด็ก ไปยังเด็กที่อยู่ในเกณฑ์และผู้ที่ได้รับผิดชอบในการดูแลเด็ก

3. โดยยอมรับความจำเป็นพิเศษของเด็กพิการ ความช่วยเหลือที่ให้ตามวรรค 2 ของข้อนี้ เป็นการให้เปล่าเท่าที่จะเป็นไปได้ ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงกำลังทรัพย์ของบิดามารดา หรือบุคคลอื่นที่ดูแลเด็ก และความช่วยเหลือเช่นว่าจะถูกกำหนดขึ้นเพื่อที่จะประกันว่า เด็กพิการจะสามารถอย่างมีประสิทธิภาพที่จะเข้าถึง และได้รับการศึกษา การฝึกอบรม การบริการดูแลสุขภาพ การบริการด้านการฟื้นฟูสภาพ การเตรียมพร้อมสำหรับการจ้างงาน และโอกาสทางด้านสันติภาพในลักษณะที่ส่งเสริมให้เด็กสามารถบรรลุผลสำเร็จอย่างเต็มที่เท่าที่เป็นไปได้ในการเข้ากับสังคมและการพัฒนาตนเอง ซึ่งรวมถึงการพัฒนาทางวัฒนธรรมและจิตใจด้วย

4. ภายใต้บรรยากาศความร่วมมือระหว่างประเทศ รัฐภาคีจะส่งเสริมการแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสารที่เหมาะสม ในด้านการดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน และด้านการรักษาเด็กพิการทางการแพทย์ ทางจิตวิทยา และทางการฟื้นฟูสมรรถภาพ รวมทั้งการเผยแพร่ และการเข้าถึงข้อมูลข่าวสารเกี่ยวกับวิธีการฟื้นฟูการศึกษา และการบริการด้านการฝึกอาชีพ โดยมีจุดมุ่งหมายที่จะช่วยให้รัฐภาคีสามารถปรับปรุงความสามารถและทักษะ และเพิ่มพูนประสบการณ์ในด้านนี้ ในเรื่องนี้ความต้องการของประเทศกำลังพัฒนาควรได้รับการคำนึงถึงเป็นพิเศษ

ข้อ 24

1. รัฐภาคียอมรับในสิทธิของเด็กที่จะได้รับมาตรฐานสาธารณสุขที่สูงที่สุดเท่าที่จะหาได้และสิ่งอำนวยความสะดวก สำหรับการบำบัดรักษาความเจ็บป่วยและการฟื้นฟูสุขภาพ รัฐภาคีจะพยายามดำเนินการที่จะประกันว่าไม่มีเด็กคนใดถูกกีดรอนสิทธิในการรับบริการดูแลสุขภาพเช่นนั้น

2. รัฐภาคีจะให้มีการปฏิบัติตามซึ่งสิทธินี้เต็มที่ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมดังนี้

ก) ลดการเสียชีวิตของทารก และเด็ก

ข) ประกันให้มีการให้ความช่วยเหลือทางการแพทย์ที่จำเป็นและการดูแลสุขภาพแก่เด็กทุกคน โดยเน้นการพัฒนาการดูแลสุขภาพขั้นปฐม

ค) ต่อสู้กับโรคภัย และทุพโภชนาการ รวมทั้งที่อยู่ภายในขอบข่ายของการดูแลสุขภาพขั้นปฐม ซึ่งนอกเหนือจากวิธีการอื่นแล้วยังดำเนินการโดยการใช้เทคโนโลยีที่มีอยู่พร้อมแล้ว และโดยการจัดหาอาหารที่ถูกหลักโภชนาการ และน้ำดื่มที่สะอาดอย่างเพียงพอ ทั้งนี้ โดยพิจารณาถึงอันตราย และความเสี่ยงของมลภาวะแวดล้อม

ง) ประกันให้มีการดูแลสุขภาพอย่างเหมาะสมแก่มารดาทั้งก่อนและหลังคลอด

จ) ประกันว่าทุกส่วนของสังคม โดยเฉพาะบิดามารดาและเด็ก จะได้รับข้อมูล ข่าวสาร และเข้าถึง การศึกษาและการสนับสนุนให้ใช้ความรู้พื้นฐานในเรื่องโภชนาการและสุขภาพเด็ก เรื่องประโยชน์ของการเลี้ยงลูกด้วยนม มารดา เรื่องอนามัยและสุขภาพเฝ้าระวังโรค และเรื่องการรักษาภาวะแทรกซ้อน และเรื่องการรักษาภาวะแทรกซ้อน

ข) พัฒนาการดูแลสุขภาพเชิงป้องกัน การแนะแนวแก่บิดามารดาและการให้บริการและการศึกษาใน เรื่องการวางแผนครอบครัว

3. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมและมีประสิทธิภาพทั้งปวง เพื่อที่จะขจัดทางปฏิบัติดั้งเดิมที่เป็น ผลร้ายต่อสุขภาพของเด็ก

4. รัฐภาคีรับที่จะส่งเสริมและสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศ เพื่อที่จะให้การดำเนินการให้สิทธิที่ยอม รับในข้อนี้บังเกิดผลอย่างเต็มที่ตามลำดับ เกี่ยวกับเรื่องนี้ความจำเป็นของประเทศกำลังพัฒนาจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ

ข้อ 25

รัฐภาคียอมรับในสิทธิของเด็ก ผู้ซึ่งได้รับการจัดโดยหน่วยงานที่มีอำนาจให้ได้รับการดูแล การคุ้มครอง หรือการบำบัดรักษาสุขภาพ ทั้งทางร่างกายหรือจิต ในอันที่จะได้รับการทบทวนการบำบัดรักษาที่ให้แก่เด็กเป็นระยะๆ ตลอด จนสภาวะแวดล้อมอื่นทั้งปวงที่เกี่ยวข้องกับการจัดดังกล่าว

ข้อ 26

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กทุกคน ในอันที่จะได้รับประโยชน์จากการประกันสังคม รวมถึงการประกันภัย ทางสังคม และจะดำเนินมาตรการที่จำเป็นเพื่อให้สิทธินี้บังเกิดผลอย่างเต็มที่ตามกฎหมายของแต่ละประเทศ

2. ในกรณีที่เหมาะสม การให้ประโยชน์ควรคำนึงถึงทรัพยากร และสภาวะแวดล้อมของเด็ก และบุคคล ที่มีหน้าที่รับผิดชอบในการเลี้ยงดูเด็ก ตลอดจนข้อพิจารณาอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องกับการร้องขอรับประโยชน์ซึ่งกระทำโดยเด็กผู้นั้น หรือตัวแทน

ข้อ 27

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กทุกคน ในอันที่จะได้รับมาตรฐานของการดำรงชีวิตที่เพียงพอสำหรับการ พัฒนาด้านร่างกาย สมอง จิตใจ ศิลธรรม และสังคมของเด็ก

2. บิดามารดาหรือผู้อื่นที่รับผิดชอบต่อเด็ก มีความรับผิดชอบเบื้องต้นที่จะจัดหาสภาพความเป็นอยู่ที่ จำเป็นสำหรับการพัฒนาของเด็ก ทั้งนี้ ตามความสามารถและกำลังทางการเงินของบุคคลเหล่านั้น

3. ตามสภาวะและกำลังความสามารถของประเทศ รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมที่จะให้ความ ช่วยเหลือบิดามารดา และผู้อื่นที่รับผิดชอบต่อเด็ก ในการดำเนินการตามสิทธินี้ และในกรณีนี้จำเป็นรัฐภาคีจะให้ความช่วย เหลือด้านวัตถุและแผนงานสนับสนุน โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านโภชนาการ เครื่องนุ่งห่ม และที่อยู่อาศัย

4. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง ที่จะได้รับชดเชยค่าเลี้ยงดูเด็กคืนจากบิดามารดาหรือผู้อื่นที่ มีความรับผิดชอบทางการเงินต่อเด็ก ทั้งที่อยู่ในรัฐภาคีเองและรัฐอื่น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่บุคคลที่มีความรับผิดชอบ ทางการเงินต่อเด็กอาศัยอยู่ในรัฐอื่น นอกเหนือจากรัฐที่เด็กอาศัยอยู่ รัฐภาคีจะส่งเสริมการเข้าเป็นภาคีในความตกลงระหว่าง ประเทศ หรือการจัดทำความตกลงเช่นว่านั้น ตลอดจนการจัดทำข้อตกลงอื่นๆ ที่เหมาะสม

ข้อ 28

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะได้รับการศึกษา และเพื่อที่จะให้สิทธินี้บังเกิดผลตามลำดับและบนพื้นฐาน ของโอกาสที่เท่าเทียมกัน รัฐภาคีจะ

ก) จัดการศึกษาในระดับประถมเป็นภาคบังคับที่เด็กทุกคนสามารถเรียนได้โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย

ข) สนับสนุนการพัฒนาของการศึกษาระดับมัธยมในรูปแบบต่างๆ รวมถึงการศึกษาสายสามัญและสายอาชีพ จัดการศึกษาให้แพร่หลายและเปิดกว้างแก่เด็กทุกคน และดำเนินมาตรการที่เหมาะสม เช่น การนำมาใช้ซึ่งการศึกษาแบบให้เปล่าและการเสนอให้ความช่วยเหลือทางการเงินในกรณีจำเป็น

ค) ทำให้การศึกษาในระดับสูงเปิดกว้างแก่ทุกคนบนพื้นฐานของความสามารถ โดยทุกวิธีการที่เหมาะสม

ง) ทำให้ข้อมูลข่าวสาร และการแนะแนวทางการศึกษาและอาชีพ เป็นที่แพร่หลายและเปิดกว้างแก่เด็กทุกคน

จ) ดำเนินมาตรการเพื่อสนับสนุนการเข้าเรียนอย่างสม่ำเสมอ และลดอัตราการออกจากโรงเรียนกลางคัน

2. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมที่จะประกันว่า ระเบียบวินัยของโรงเรียนได้กำหนดขึ้นในลักษณะที่สอดคล้องกับศักดิ์ศรีแห่งความเป็นมนุษย์ของเด็ก และสอดคล้องกับอนุสัญญานี้

3. รัฐภาคีจะส่งเสริมและสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศ ในส่วนที่เกี่ยวกับการศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เพื่อที่จะเกื้อกูลต่อการขจัดความเขลาและการไม่รู้หนังสือทั่วโลก และเอื้ออำนวยให้ได้รับความรู้ทางวิชาการและทางเทคนิคและวิธีการสอนสมัยใหม่เกี่ยวกับเรื่องนี้ ความต้องการของประเทศกำลังพัฒนาจะได้รับการพิจารณาเป็นพิเศษ

ข้อ 29

1. รัฐภาคีตกลงว่า การศึกษาของเด็กจะมุ่งไปสู่

ก) การพัฒนาบุคลิกภาพ ความสามารถพิเศษ และความสามารถทางด้านร่างกายและจิตใจของเด็ก ให้เต็มศักยภาพของเด็กแต่ละคน

ข) การพัฒนาความเคารพต่อสิทธิมนุษยชน และเสรีภาพขั้นพื้นฐานและต่อหลักการที่วางไว้ในกฎบัตรสหประชาชาติ

ค) การพัฒนาความเคารพต่อบิดามารดาของเด็ก เอกลักษณ์ทางวัฒนธรรม ภาษา และค่านิยมของเด็กนั้นเอง และต่อค่านิยมของชาติที่เด็กนั้นอาศัยอยู่ และต่อค่านิยมของชาติถิ่นกำเนิดของเขาและต่ออารยธรรมอื่นๆ ที่แตกต่างไปจากของเขาเอง

ง) การเตรียมเด็กให้มีชีวิตที่มีความรับผิดชอบในสังคมที่เสรีด้วยจิตสำนึกแห่งความเข้าใจกัน สันติภาพ ความอดกลั้น ความเสมอภาคทางเพศ และมิตรภาพในหมู่พลมนุษย์ทุกกลุ่มชาติพันธุ์ กลุ่มคนชาติ กลุ่มศาสนา ตลอดจนในหมู่คนพื้นเมืองดั้งเดิม

จ) การพัฒนาความเคารพต่อสิ่งแวดล้อมทางธรรมชาติ

2. ไม่มีความตอนใดในข้อนี้หรือในข้อ 28 ที่จะได้รับการตีความให้เป็นการก้าวท้าวเสรีภาพของบุคคล และขององค์กร ในการจัดตั้งและอำนวยความสะดวกทางการศึกษา แต่ทั้งนี้จะต้องเคารพต่อหลักการที่ระบุไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้เสมอ และต่อเงื่อนไขที่ว่าการศึกษาที่ให้ในสถาบันเหล่านั้นต้องเป็นไปตามมาตรฐานขั้นต่ำที่รัฐได้วางไว้

ข้อ 30

ในรัฐที่มีชนกลุ่มน้อยทางชาติพันธุ์ ศาสนา หรือภาษา หรือกลุ่มชนพื้นเมืองดั้งเดิมอาศัยอยู่ เด็กที่มาจากชนกลุ่มน้อยนั้น หรือที่เป็นชนพื้นเมืองจะต้องไม่ถูกปฏิเสธซึ่งสิทธิที่จะปฏิบัติตามวัฒนธรรม ที่จะนับถือและปฏิบัติทางศาสนา หรือสิทธิที่จะใช้ภาษาของตนในชุมชนกับสมาชิกอื่นในกลุ่มเดียวกัน

ข้อ 31

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะมีการพักและเวลาพักผ่อน การเข้าร่วมกิจกรรมการการเล่นทางสันติภาพที่เหมาะสมตามวัยของเด็ก และการมีส่วนร่วมอย่างเสรีในทางวัฒนธรรมและศิลปะ

2. รัฐภาคีจะเคารพและส่งเสริมสิทธิของเด็ก ที่จะเข้ามีส่วนร่วมอย่างเต็มที่ในทางวัฒนธรรมและศิลปะ และจะสนับสนุนการใช้โอกาสที่เหมาะสมเท่าเทียมกัน สำหรับกิจกรรมทางวัฒนธรรม ศิลปะ สันทนาการ และการพักผ่อนหย่อนใจ

ข้อ 32

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กที่จะได้รับการคุ้มครองจากการแสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจ และจากการทำงานใดที่น่าจะเป็นการเสี่ยงอันตราย หรือที่ขัดขวางการศึกษาของเด็ก หรือเป็นอันตรายต่อสุขภาพ หรือการพัฒนาทางร่างกาย สมอง จิตใจ ศิลธรรมและสังคมของเด็ก

2. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการทางนิติบัญญัติ บริหาร สังคม และการศึกษาเพื่อประกันให้มีการดำเนินการตามข้อนี้ เพื่อวัตถุประสงค์ดังกล่าวและโดยคำนึงถึงบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องในตราสารระหว่างประเทศอื่นๆ รัฐภาคีจะ

- ก) กำหนดอายุขั้นต่ำสำหรับการรับเข้าทำงาน
- ข) กำหนดกฎเกณฑ์ที่เหมาะสมเกี่ยวกับจำนวนชั่วโมง และสภาพการทำงาน
- ค) กำหนดบทลงโทษหรือวิธีการลงโทษอื่นๆ ที่เหมาะสมเพื่อประกันให้ข้อนี้มีผลใช้บังคับจริงจัง

ข้อ 33

รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง รวมทั้งมาตรการทางนิติบัญญัติ บริหาร สังคม และทางการศึกษาที่จะคุ้มครองเด็กจากการใช้โดยผิดกฎหมายซึ่งยาเสพติด รวมทั้งสารที่มีพิษต่อจิตประสาทอื่นๆ ที่ได้นิยามไว้ในสนธิสัญญาระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง และที่จะป้องกันการใช้เด็กเพื่อการผลิต และค้าโดยผิดกฎหมายซึ่งสารเหล่านั้น

ข้อ 34

รัฐภาคีรับที่จะคุ้มครองเด็กจากการแสวงประโยชน์ทางเพศ และการกระทำทางเพศที่มีขอบทุกรูปแบบเพื่อการนี้ รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงทั้งมาตรการภายในประเทศ และมาตรการทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อป้องกัน

- ก) การชักจูง หรือบีบบังคับให้มีส่วนร่วมในกิจกรรมทางเพศใดๆ ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- ข) การแสวงประโยชน์จากเด็กในการค้าประเวณี หรือการกระทำอื่นๆ ที่เกี่ยวกับเพศที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย
- ค) การแสวงประโยชน์จากเด็กในการแสดงลามกอนาจาร และที่เกี่ยวกับสิ่งลามกอนาจาร

ข้อ 35

รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวงทั้งในระดับประเทศ ระดับทวิภาคีและพหุภาคี เพื่อป้องกันการลักพา การขาย หรือการลักลอบค้าเด็ก ไม่ว่าจะด้วยวัตถุประสงค์ใดหรือในรูปแบบใด

ข้อ 36

รัฐภาคีจะคุ้มครองเด็กจากการถูกแสวงประโยชน์ในทุกรูปแบบอื่นทั้งหมดที่เป็นผลร้ายต่อสวัสดิภาพของเด็กไม่ว่าในด้านใด

ข้อ 37

รัฐภาคีประกันว่า

ก) จะไม่มีเด็กคนใดได้รับการทรมาน หรือถูกปฏิบัติ หรือลงโทษที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรม หรือต่ำช้า จะไม่มีการลงโทษประหารชีวิต หรือจำคุกตลอดชีวิตที่ไม่มีโอกาสจะได้รับการปล่อยตัวสำหรับความผิดที่กระทำโดยบุคคลที่มีอายุต่ำกว่าสิบแปดปี

ค) จะไม่มีเด็กคนใดถูกริดรอนเสรีภาพโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือโดยพลการ การจับกุมกักขัง หรือจำคุกเด็กจะต้องเป็นไปตามกฎหมาย และจะใช้เป็นมาตรการสุดท้ายเท่านั้น และให้มีระยะเวลาที่สั้นที่สุดอย่างเหมาะสม

ค) เด็กทุกคนที่ถูกริดรอนเสรีภาพจะได้รับการปฏิบัติด้วยมนุษยธรรม และด้วยความเคารพในศักดิ์ศรี แต่กำเนิดของมนุษย์ และในลักษณะที่คำนึงถึงความต้องการของบุคคลในวัยนั้น โดยเฉพาะอย่างยิ่ง เด็กทุกคนที่ถูกริดรอนเสรีภาพจะต้องถูกแยกต่างหากจากผู้ใหญ่ เว้นแต่จะพิจารณาเห็นว่าจะเป็นประโยชน์สูงสุดต่อเด็กที่จะไม่แยกเช่นนั้น และเด็กจะมีสิทธิที่จะคงการติดต่อกับครอบครัวทางหนังสือได้ตอบและการเยี่ยมเยียน เว้นแต่ในสภาพการณ์พิเศษ

ง) เด็กทุกคนที่ถูกริดรอนเสรีภาพมีสิทธิที่จะขอความช่วยเหลือทางกฎหมาย หรือทางอื่นที่เหมาะสม โดยพลัน ตลอดจนสิทธิที่จะคัดค้านความชอบด้วยกฎหมายของการริดรอนเสรีภาพของเขาต่อศาล หรือหน่วยงานที่มีอำนาจอื่นที่เป็นอิสระและเป็นกลาง และที่จะได้รับคำวินิจฉัยโดยพลันต่อการดำเนินการเช่นว่า

ข้อ 38

1. รัฐภาคีรับที่จะเคารพ และประกันให้มีความเคารพต่อกฎเกณฑ์แห่งกฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศที่ใช้บังคับกับรัฐภาคี ในกรณีพิพาทกันด้วยอาวุธซึ่งเกี่ยวข้องกับเด็ก
2. รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่สามารถกระทำได้ทั้งปวงที่จะประกันว่าบุคคลที่มีอายุไม่ถึง 15 ปี จะไม่มีส่วนร่วมโดยตรงในการกระทำอันเป็นปฏิปักษ์ต่อกัน
3. รัฐภาคีจะหลีกเลี่ยงการเกณฑ์บุคคลใด ๆ ที่มีอายุไม่ถึง 15 ปี เข้าประจำในกองทัพ ในการเกณฑ์บุคคลที่มีอายุ 15 ปี แต่ไม่ถึง 18 ปีนั้น รัฐภาคีจะพยายามเกณฑ์บุคคลที่มีอายุมากที่สุดก่อน
4. ตามพันธกรณีภายใต้กฎหมายมนุษยธรรมระหว่างประเทศในอันที่จะคุ้มครองประชาชนพลเรือนในการพิพาทกันด้วยอาวุธนั้น รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่สามารถกระทำได้ทั้งปวง ที่จะประกันให้มีการคุ้มครองและดูแลเด็กที่ได้รับผลกระทบจากการพิพาทกันด้วยอาวุธ

ข้อ 39

รัฐภาคีจะดำเนินมาตรการที่เหมาะสมทั้งปวง ที่จะส่งเสริมการฟื้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจ และการกลับคืนสู่สังคมของเด็กที่ได้รับเคราะห์จากการละเลยในรูปแบบใดๆ การแสวงประโยชน์การกระทำอันมิชอบ การทรมานหรือการลงโทษ หรือการปฏิบัติที่โหดร้าย ไร้มนุษยธรรมหรือต่ำช้าโดยรูปอื่น หรือการพิพาทกันด้วยอาวุธ การฟื้นฟูหรือการกลับคืนสู่สังคมดังกล่าว จะเกิดขึ้นในสภาพแวดล้อมที่ส่งเสริมสุขภาพ การเคารพตนเองและศักดิ์ศรีของเด็ก

ข้อ 40

1. รัฐภาคียอมรับสิทธิของเด็กทุกคนที่ถูกกล่าวหา ตั้งข้อหา หรือถูกถือว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญา ที่จะได้รับการปฏิบัติต่อในลักษณะที่สอดคล้องกับการส่งเสริมความสำนึกในศักดิ์ศรีและคุณค่าของเด็ก ซึ่งจะเสริมความเคารพของเด็กต่อสิทธิมนุษยชนและเสรีภาพขั้นพื้นฐานของผู้อื่น ในลักษณะที่ต้องคำนึงถึงอายุของเด็กและความปรารถนาที่จะส่งเสริมการกลับคืนสู่สังคม และการมีบทบาทเชิงสร้างสรรค์ของเด็กในสังคม

2. เพื่อการนี้ และโดยคำนึงถึงบทบัญญัติที่เกี่ยวข้องของตราสารระหว่างประเทศ รัฐภาคีประกันว่า

ก) จะไม่มีเด็กคนใดถูกกล่าวหา ตั้งข้อหา หรือถูกถือว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญาโดยเหตุแห่งการกระทำหรือดเว้นการกระทำ ซึ่งไม่ต้องห้ามตามกฎหมายภายในหรือกฎหมายระหว่างประเทศ ในขณะที่การกระทำหรือการงดเว้นการกระทำนั้นเกิดขึ้น

ข) เด็กทุกคนที่ถูกกล่าวหาหรือตั้งข้อหาว่าฝ่าฝืนกฎหมายอาญาอย่างน้อยที่สุดจะได้รับหลักประกันดังต่อไปนี้

- (1) ได้รับการสนับสนุนว่าบริสุทธิ์ จนกว่าจะได้รับการพิสูจน์ว่ามีความผิดตามกฎหมาย
- (2) ได้รับแจ้งข้อหาทันทีและโดยตรง และในกรณีที่เหมาะสมโดยผ่านบิดามารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมาย และจะได้รับความช่วยเหลือทางกฎหมายหรือทางอื่นที่เหมาะสม เพื่อการเตรียมและการสู้คดีของเด็ก
- (3) ได้รับการตัดสินโดยไม่ชักช้า โดยหน่วยงานหรือองค์กรทางตุลาการที่มีอำนาจเป็นอิสระและเป็นกลาง ในการพิจารณาความอยู่ยติธรรมตามกฎหมาย ทั้งนี้ ให้มีความช่วยเหลือทางกฎหมายหรือทางอื่นที่เหมาะสม เว้นเสียแต่เมื่อพิจารณาเห็นว่าจะไม่เป็นประโยชน์สูงสุดต่อเด็ก โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อคำนึงถึงอายุของเด็กหรือสถานการณ์บิดามารดา หรือผู้ปกครองตามกฎหมาย
- (4) จะไม่ถูกบังคับให้เปิดเผยความหรือสารภาพผิด สามารถซักถามหรือซักค้านพยาน และให้พยานของตนเข้ามามีส่วนร่วม และให้มีการซักถามพยานแทนตนภายใต้เงื่อนไขแห่งความเท่าเทียมกัน
- (5) หากพิจารณาว่าได้มีการฝ่าฝืนกฎหมายอาญา ก็ให้การวินิจฉัยหรือมาตรการใดที่กำหนดโดยผลของการวินิจฉัยนั้น ได้รับการทบทวนโดยหน่วยงานหรือองค์กรทางตุลาการที่มีอำนาจเป็นอิสระและเป็นกลางในระดับสูงขึ้นไป

(6) ให้มีความช่วยเหลือของล่ามโดยไม่คิดมูลค่า หากเด็กไม่สามารถเข้าใจ หรือพูดภาษาที่ใช้ได้อยู่

(7) ในทุกขั้นตอนของกระบวนการพิจารณา ให้เคารพต่อเรื่องส่วนตัวของเด็กอย่างเต็มที่

3. รัฐภาคีจะหาทางส่งเสริมให้มีการตรากฎหมาย กำหนดกระบวนการวิธีพิจารณา จัดตั้งหน่วยงานและสถาบันซึ่งจะใช้เป็นการเฉพาะกับเด็กที่ถูกกล่าวหา ตั้งข้อหา หรือถูกถือว่าได้ฝ่าฝืนกฎหมายอาญา และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง

ก) การกำหนดอายุขั้นต่ำ ซึ่งเด็กที่มีอายุต่ำกว่านั้นจะถูกถือว่าไม่มีความสามารถที่จะฝ่าฝืนกฎหมายอาญาได้

ข) เมื่อเห็นว่าเหมาะสมและเป็นที่ยอมรับ ให้กำหนดมาตรการที่จะใช้กับเด็กเหล่านั้น โดยไม่ต้องอาศัยกระบวนการทางตุลาการ ทั้งนี้ โดยมีเงื่อนไขว่าสิทธิมนุษยชนและการคุ้มครองตามกฎหมาย จะได้รับการเคารพอย่างเต็มที่อยู่

4. การดำเนินการต่าง ๆ เช่น คำสั่งให้มีการดูแล ณะแนว และควบคุมการให้คำปรึกษา การภาคทัณฑ์ การอุปการะดูแล แผนงานการศึกษาและฝึกอบรมวิชาชีพ และทางอื่น นอกเหนือจากการให้สถาบันเป็นผู้ดูแล จะต้องมิใช่เพื่อประกันว่าเด็กจะได้รับการปฏิบัติในลักษณะที่เหมาะสมแก่ความเป็นอยู่ที่ดีของเด็ก และได้สัดส่วนกับทั้งสภาพการณ์และความผิดของเด็ก

ข้อ 41

ไม่มีส่วนใดในอนุสัญญานี้ จะมีผลกระทบต่อบทบัญญัติใดๆ ซึ่งชักจูงให้สิทธิของเด็กบังเกิดผลมากกว่าซึ่งอาจปรากฏอยู่ใน

ก) กฎหมายของรัฐภาคี หรือ

ข) กฎหมายระหว่างประเทศที่มีผลใช้บังคับกับรัฐนั้น

ส่วนที่ 2

ข้อ 42

รัฐภาคีรับที่จะดำเนินการให้หลักการและบทบัญญัติในอนุสัญญานี้ เป็นที่รับรู้กันอย่างกว้างขวาง ทั้งแก่ผู้ใหญ่และเด็ก ด้วยวิธีการที่เหมาะสมและจริงจัง

ข้อ 43

1. เพื่อวัตถุประสงค์ในการตรวจสอบความคืบหน้าของรัฐบาล ในการทำให้พันธกรณีซึ่งจะต้องดำเนินการตามอนุสัญญานี้บังเกิดผล ให้มีการจัดตั้งคณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็กขึ้น ซึ่งจะทำหน้าที่ดังที่กำหนดไว้ต่อไป
2. ให้คณะกรรมการ ประกอบด้วยผู้เชี่ยวชาญสิบคน ที่มีสถานะทางศีลธรรมสูงและเป็นที่ยอมรับในความสามารถในด้านที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง รัฐบาลที่จะเลือกตั้งสมาชิกของคณะกรรมการจากคนชาติของตน และสมาชิกของคณะกรรมการนี้จะทำหน้าที่ในฐานะส่วนตัว ทั้งนี้ ให้คำนึงถึงการกระจายทางภูมิศาสตร์อย่างเป็นธรรมและคำนึงถึงระบบกฎหมายหลัก
3. ให้มีการเลือกตั้งสมาชิกของคณะกรรมการ โดยการลงคะแนนลับจากรายชื่อบุคคลที่ได้รับการเสนอโดยรัฐบาล รัฐบาลแต่ละรัฐอาจเสนอชื่อบุคคลจากคนชาติของตนได้หนึ่งคน
4. การเลือกตั้งคณะกรรมการครั้งแรก จะมีขึ้นไม่ช้ากว่าหกเดือนหลังจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับ และหลังจากนั้นให้มีการเลือกตั้งอีกทุกสองปี อนึ่ง อย่างน้อยสี่เดือนก่อนวันเลือกตั้งแต่ละครั้ง เลขาธิการสหประชาชาติจะทำหนังสือเชิญรัฐบาลให้เสนอชื่อบุคคลภายในสองเดือน หลังจากนั้นเลขาธิการ จะจัดทำรายชื่อตามลำดับอักษรของผู้ที่ได้รับการเสนอชื่อ โดยระบุถึงรัฐบาลที่เป็นผู้เสนอชื่อ และส่งรายชื่อไปยังรัฐบาลที่อนุสัญญานี้
5. การเลือกตั้งจะกระทำขึ้นในการประชุมของรัฐบาล ซึ่งจัดโดยเลขาธิการ ณ สำนักงานใหญ่องค์การสหประชาชาติ ในการประชุมดังกล่าว ซึ่งสองในสามของรัฐบาล ประกอบขึ้นเป็นองค์ประชุม นั้น บุคคลที่ได้รับการเลือกตั้งให้เป็นผู้แทนของคณะกรรมการ คือ ผู้ที่ได้รับคะแนนเสียงมากที่สุดและได้รับเสียงข้างมากเด็ดขาดจากผู้แทนรัฐบาลที่เข้าร่วมและออกเสียง
6. สมาชิกของคณะกรรมการจะได้รับเลือกตั้งให้อยู่ในวาระคราวละสี่ปี และจะมีสิทธิได้รับเลือกตั้งซ้ำหากได้รับการเสนอชื่ออีก สมาชิกห้าคนของสมาชิกทั้งหมดที่ได้รับการเลือกตั้งในครั้งแรกจะหมดวาระเมื่ออยู่ในตำแหน่งครบสองปี ประธานของที่ประชุมจะเป็นผู้เลือกนามของสมาชิกทั้งห้านี้ โดยการจับสลากทันทีหลังจากการเลือกตั้งครั้งแรก
7. หากมีสมาชิกคนใดของคณะกรรมการเสียชีวิต หรือลาออก หรือประกาศว่าไม่สามารถปฏิบัติหน้าที่ของคณะกรรมการได้อีกต่อไปไม่ว่าด้วยเหตุผลใด รัฐบาลที่เสนอชื่อบุคคลผู้นั้นจะแต่งตั้งผู้เชี่ยวชาญอีกคนหนึ่งจากบรรดาคนชาติของตนเพื่อทำหน้าที่ตามวาระที่เหลือ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเห็นชอบของคณะกรรมการ
8. คณะกรรมการจะกำหนด ระเบียบ ข้อบังคับการประชุมของตนเอง
9. คณะกรรมการจะเลือกเจ้าหน้าที่ของตน โดยมีวาระสองปี
10. การประชุมของคณะกรรมการ โดยปกติจะจัด ณ สำนักงานใหญ่องค์การสหประชาชาติ หรือ ณ สถานที่อื่นที่สะดวกซึ่งกำหนดโดยคณะกรรมการ โดยปกติคณะกรรมการจะประชุมเป็นประจำทุกปีระยะเวลาการประชุมของคณะกรรมการจะได้รับการกำหนดและทบทวนในกรณีที่เป็น โดยการประชุมของรัฐบาลที่อนุสัญญานี้ ทั้งนี้ขึ้นอยู่กับความเห็นชอบของสมัชชาใหญ่
11. เลขาธิการสหประชาชาติจะจัดเจ้าหน้าที่ และสิ่งอำนวยความสะดวกที่จำเป็นสำหรับการปฏิบัติงานที่มีประสิทธิภาพของคณะกรรมการภายในอนุสัญญานี้
12. โดยความเห็นชอบของสมัชชาใหญ่ สมาชิกของคณะกรรมการที่จัดตั้งขึ้นภายใต้อนุสัญญานี้ จะได้รับเงินตอบแทนจากแหล่งเงินของสหประชาชาติ ตามข้อกำหนดและเงื่อนไขที่สมัชชาใหญ่เป็นผู้กำหนด

ข้อ 44

1. รัฐบาลที่รับที่จะเสนอรายงานต่อคณะกรรมการ โดยผ่านเลขาธิการสหประชาชาติในเรื่องมาตรการต่างๆ ที่รัฐบาลรับเอา ซึ่งทำให้สิทธิที่ได้รับการรับรองในอนุสัญญานี้บังเกิดผล และในเรื่องความคืบหน้าของการใช้สิทธิเหล่านั้น

ก) ภายในสองปี นับจากวันที่อนุสัญญานี้มีผลใช้บังคับต่อรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

ข) ทุก ๆ ห้าปี หลังจากนั้น

2. รายงานที่สร้างขึ้นตามข้อนี้ จะระบุถึงปัจจัยและปัญหาต่างๆ ถ้ามี ที่ส่งผลกระทบต่อระดับของการปฏิบัติตามพันธกรณีตามอนุสัญญานี้ ให้รายงานเหล่านั้นมีข้อมูลข่าวสารเพียงพอ สำหรับให้คณะกรรมการมีความเข้าใจอย่างถ่องแท้ถึงการดำเนินการตามอนุสัญญาในประเทศที่เกี่ยวข้องด้วย

3. รัฐภาคีที่ได้เสนอรายงานฉบับเริ่มแรกที่สมบูรณ์ให้แก่คณะกรรมการแล้วไม่จำเป็นต้องให้ข้อมูลข่าวสารพื้นฐานไว้แล้วแต่ต้นอีกในรายงานฉบับต่อไป ที่เสนอตามนัยแห่งวรรค 1 (ข) ของข้อนี้

4. คณะกรรมการอาจขอข้อมูลข่าวสาร ที่เกี่ยวกับการดำเนินการตามอนุสัญญานี้เพิ่มเติมจากรัฐภาคี

5. คณะกรรมการจะรายงานกิจกรรมของตนต่อสมาชิกผู้ใหญ่สหประชาชาติ โดยผ่านคณะมนตรีเศรษฐกิจและสังคมทุกๆ สองปี

6. รัฐภาคีจะทำให้รายงานดังกล่าว เป็นที่ทราบกันอย่างกว้างขวางในประเทศของตน

ข้อ 45

เพื่อส่งเสริมการปฏิบัติตามอนุสัญญาอย่างมีประสิทธิภาพ และเพื่อสนับสนุนความร่วมมือระหว่างประเทศ ในด้านที่อนุสัญญาครอบคลุมถึง

ก) ทบวงการชำนัญพิเศษต่างๆ องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ และองค์กรอื่นๆ ของสหประชาชาติ มีสิทธิเข้าร่วมในการพิจารณาเกี่ยวกับการปฏิบัติตามบทบัญญัติต่างๆ ของอนุสัญญานี้ที่อยู่ในขอบข่ายอำนาจขององค์กรเหล่านั้น คณะกรรมการอาจเชิญทบวงการชำนัญพิเศษ องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ และองค์กรที่มีอำนาจอื่นๆ ของสหประชาชาติ ซึ่งคณะกรรมการพิจารณาว่าเหมาะสมมาให้คำปรึกษาเฉพาะด้านในเรื่องการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ ในเรื่องที่อยู่ในขอบข่ายอำนาจขององค์กรเหล่านั้น คณะกรรมการอาจเชิญทบวงการชำนัญพิเศษ องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ และองค์กรของสหประชาชาติอื่นๆ ให้เสนอรายงานเรื่องการปฏิบัติตามอนุสัญญาในเรื่องที่อยู่ในขอบข่ายกิจกรรมขององค์กรนั้น ๆ

ข) คณะกรรมการจะนำส่งรายงานใดๆ จากรัฐภาคีที่มีคำร้อง หรือที่ระบุความต้องการคำปรึกษา หรือความช่วยเหลือทางเทคนิค พร้อมด้วยข้อสังเกตและข้อเสนอแนะของคณะกรรมการต่อคำร้องขอ หรือข้อระบุความต้องการเหล่านั้น หากมีไปยังทบวงการชำนัญพิเศษ องค์การทุนเพื่อเด็กแห่งสหประชาชาติ และองค์กรที่มีอำนาจอื่นๆ ตามที่พิจารณาเห็นเหมาะสม

ค) คณะกรรมการอาจเสนอแนะต่อสมาชิกผู้ใหญ่ ขอให้เลขาธิการฯ ดำเนินการศึกษาในนามของคณะกรรมการในประเด็นเฉพาะที่เกี่ยวข้องกับสิทธิของเด็ก

ง) คณะกรรมการอาจจัดทำข้อเสนอแนะและข้อเสนอแนะทั่วไป โดยอาศัยข้อมูลข่าวสารที่ได้รับตามข้อ 44 และ 45 ของอนุสัญญานี้ ข้อเสนอแนะและข้อเสนอแนะทั่วไปดังกล่าว จะถูกส่งไปให้รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องและรายงานไปยังสมาชิกผู้ใหญ่พร้อมข้อวิจารณ์จากรัฐภาคี หากมี

ส่วนที่ 3

ข้อ 46

อนุสัญญานี้จะเปิดให้มีการลงนามโดยรัฐทั้งปวง

ข้อ 47

อนุสัญญานี้ต้องได้รับการสัตยาบัน เลขาธิการสหประชาชาติจะเป็นผู้เก็บรักษาสัตยาบันสาร

ข้อ 48

อนุสัญญานี้จะยังคงเปิดสำหรับการภาคยานุวัติโดยรัฐ เลขาธิการสหประชาชาติจะเป็นผู้เก็บรักษาภาคยานุวัติสาร

ข้อ 49

1. อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับในวันที่สามสิบนับจากวันที่สัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่ยีลิบได้มอบไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ
2. สำหรับแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติอนุสัญญานี้ภายหลังจากการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่ยีลิบไว้แล้ว อนุสัญญาฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับกับรัฐนั้น ๆ ในวันที่สามสิบนับจากวันที่รัฐนั้นได้มอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสาร

ข้อ 50

1. รัฐภาคีใด ๆ อาจเสนอข้อแก้ไข และยื่นต่อเลขาธิการสหประชาชาติ จากนั้นเลขาธิการฯ จะต้องส่งข้อแก้ไขที่เสนอมานั้นแก่รัฐภาคีต่างๆ พร้อมกับคำร้องขอให้รัฐภาคีระบุว่า ตนต้องการให้มีการประชุมของรัฐภาคีเพื่อวัตถุประสงค์ในการพิจารณาและลงคะแนนเสียงต่อข้อเสนอนั้นหรือไม่ ในกรณีที่อยู่ในสี่เดือนนับจากวันที่ได้ส่งข้อเสนอนั้น มีรัฐภาคีจำนวนอย่างน้อยที่สุดหนึ่งในสามเห็นด้วยกับการจัดประชุมดังกล่าว เลขาธิการสหประชาชาติจะจัดประชุมภายใต้การสนับสนุนของสหประชาชาติ ข้อแก้ไขใดๆที่รัฐภาคีส่วนใหญ่ซึ่งเข้าประชุม และลงคะแนนเสียงในการประชุมได้รับเอาไว้จะถูกเสนอต่อสมัชชาใหญ่เพื่อความเห็นชอบ
2. ข้อแก้ไขที่ได้รับการรับเอาตามวรรค 1 ของข้อนี้ จะมีผลใช้บังคับเมื่อได้รับความเห็นชอบจากสมัชชาใหญ่สหประชาชาติ และได้รับการยอมรับโดยเสียงส่วนใหญ่จำนวนสองในสามของรัฐภาคี
3. เมื่อข้อแก้ไขนี้มีผลใช้บังคับ ข้อแก้ไขนั้นจะมีผลผูกพันกับรัฐภาคีที่ให้การยอมรับ รัฐภาคีอื่นจะยังคงผูกพันตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้และตามข้อแก้ไขก่อนหน้านั้นใด ๆ ที่รัฐภาคีดังกล่าวได้ให้การยอมรับแล้ว

ข้อ 51

1. เลขาธิการสหประชาชาติจะรับและเวียนให้รัฐทั้งปวง ซึ่งด้วยบทข้อสงวนที่รัฐได้กำหนดไว้เมื่อเวลาให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติ
2. ห้ามมิให้ตั้งข้อสงวนที่ไม่สอดคล้องกับวัตถุประสงค์ และความมุ่งหมายของอนุสัญญานี้
3. อาจถอนข้อสงวนในเวลาใดก็ได้ โดยการแจ้งการถอนนั้นแก่เลขาธิการสหประชาชาติ ซึ่งจะแจ้งให้รัฐทั้งปวงทราบต่อไป การแจ้งดังกล่าวจะมีผลนับแต่วันที่เลขาธิการฯ ได้รับการแจ้งนั้น

ข้อ 52

รัฐภาคีอาจบอกเลิกอนุสัญญานี้ โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังเลขาธิการสหประชาชาติ การบอกเลิกจะมีผลหนึ่งปีหลังจากวันที่เลขาธิการฯ ได้รับการแจ้งดังกล่าว

ข้อ 53

เลขาธิการสหประชาชาติได้รับแต่งตั้งให้เป็นผู้เก็บรักษาอนุสัญญานี้

ข้อ 54

ต้นฉบับของอนุสัญญานี้ซึ่งทำไว้เป็นภาษาอาหรับ จีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปน มีความถูกต้องเท่าเทียมกันจะเก็บรักษาไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มที่ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยชอบจากรัฐบาลของตนได้ลงนามในอนุสัญญานี้

(คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ)

พิธีสารเลือกรับของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก เรื่องการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก

รัฐภาคีแห่งพิธีสารฉบับนี้

พิจารณาว่า เพื่อที่จะให้บรรลุถึงความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก และการปฏิบัติตาม ข้อบทของอนุสัญญาต่อไป โดยเฉพาะข้อ 1 11 21 32 33 34 35 และ 36 จึงเป็นการสมควรที่จะ ขยายมาตรการที่รัฐภาคีควรดำเนินการเพื่อที่จะประกันการคุ้มครองเด็กจากการค้าเด็ก การค้า ประเวณีเด็ก และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก

พิจารณาด้วยว่า อนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็กยอมรับถึงสิทธิของเด็กที่จะได้รับการคุ้มครองจากการ แสวงประโยชน์ทางเศรษฐกิจโดยมิชอบ และจากการทำงานใดที่น่าจะเป็นอันตราย หรือที่ขัดขวาง ครอบคลุมต่อการศึกษาศึกษาของเด็ก หรือที่เป็นอันตรายต่อสุขภาพหรือต่อพัฒนาการทางร่างกาย จิตใจ จิต วิญญาณ จริยธรรม หรือทางสังคมของเด็ก

เป็นห่วงกังวลอย่างยิ่งต่อการขนย้ายเด็กระหว่างประเทศที่มีความสำคัญและเพิ่มมากขึ้นเพื่อความมุ่ง ประสงค์ในการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก

เป็นห่วงกังวลอย่างลึกซึ้งซึ่งต่อการปฏิบัติอย่างแพร่หลายและต่อเนื่องของการท่องเที่ยวเพื่อการบริการ ทางเพศ ซึ่งเด็กอยู่ในภาวะอ่อนแอและล่อแหลมต่ออันตรายอย่างยิ่งเนื่องจากการท่องเที่ยวเพื่อการ บริการทางเพศเป็นการส่งเสริมโดยตรงต่อการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก

ยอมรับว่ากลุ่มผู้ที่อยู่ในภาวะอ่อนแอและล่อแหลมต่ออันตรายอย่างยิ่งจำนวนหนึ่งซึ่งรวมทั้งเด็กผู้ หยิง อยู่ในภาวะเสี่ยงมากยิ่งขึ้นต่อการถูกแสวงประโยชน์ทางเพศโดยมิชอบและยอมรับว่าเด็กผู้ หยิงเป็นกลุ่มที่มีจำนวนมากอย่างไม่ได้สัดส่วนในบรรดาผู้ที่ถูกแสวงประโยชน์ทางเพศโดยมิชอบ

เป็นห่วงกังวลในเรื่องการมีสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็กเพิ่มมากขึ้นในอินเทอร์เน็ตและวิทยาการที่พัฒนา เกิดขึ้นใหม่อื่น ๆ และระลึกถึงการประชุมระหว่างประเทศว่าด้วยการปราบปรามสื่อลามกที่เกี่ยวกับ

เด็กในอินเทอร์เน็ต ซึ่งจัดขึ้นที่กรุงเวียนนาในปี ค.ศ. 1999 โดยเฉพาะข้อสรุปของการประชุมที่เรียก
ร้องให้ถือเป็นความผิดอาญาทั่วโลกในการผลิต การแจกจ่าย การส่งออก การส่งต่อ การนำเข้า การมี
ไว้ในครอบครองโดยเจตนา และการโฆษณาสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก และเน้นถึงความสำคัญของ
ความร่วมมือที่ใกล้ชิดยิ่งขึ้น และการทำงานร่วมกันระหว่างรัฐบาลทั้งหลายกับอุตสาหกรรมอิน
เทอร์เน็ต

เชื่อมั่นว่า การกำจัดการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก และสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก จะได้รับการอำนวย
ความสะดวกด้วยการรับเอาแนวทางที่เป็นองค์รวม กล่าวถึงปัจจัยเกี่ยวพัน รวมทั้งความด้อยพัฒนา
ความยากจน ความเหลื่อมล้ำทางเศรษฐกิจ โครงสร้างทางเศรษฐกิจสังคมที่ไม่เป็นธรรม ครอบครัว
ที่บกพร่องในการปฏิบัติหน้าที่ การขาดการศึกษา การอพยพจากชนบทสู่เมือง การเลือกปฏิบัติ
ทางเพศ พฤติกรรมทางเพศที่ขาดความรับผิดชอบของผู้ใหญ่ การปฏิบัติทางวัฒนธรรมที่เป็น
อันตราย ความขัดแย้งกันด้วยกำลังอาวุธ และการขนย้ายเด็กไปค้า

เชื่อมั่นด้วยว่า ความพยายามที่จะยกระดับความตระหนักรู้ของสาธารณชนเป็นเรื่องที่จำเป็นเพื่อลด
อุปสงค์ของผู้บริโภคในการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก และเชื่อมั่นต่อไป
ในความสำคัญของการสร้างเสริมการทำงานร่วมกันในระดับโลกของผู้ที่มีบทบาททั้งปวง และ
ความสำคัญของการปรับปรุงการบังคับใช้กฎหมายในระดับประเทศให้ดีขึ้น

รับทราบข้อบทรบของตราสารระหว่างประเทศทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับกรคุ้มครองเด็ก รวมทั้ง
อนุสัญญากรุงเฮกว่าด้วยการคุ้มครองเด็กและความร่วมมือในเรื่องการรับบุตรบุญธรรมระหว่าง
ประเทศ อนุสัญญากรุงเฮกว่าด้วยการดำเนินการทางแพ่งต่อการลักพาเด็กระหว่างประเทศ
อนุสัญญากรุงเฮกว่าด้วยเขตอำนาจ กฎหมายที่ใช้บังคับ การยอมรับ การบังคับใช้กฎหมายและความ
ร่วมมือในเรื่องความรับผิดชอบของบิดามารดา และมาตรการในการคุ้มครองเด็ก และอนุสัญญา
องค์การแรงงานระหว่างประเทศ เลขที่ 182 ว่าด้วยการห้ามและการดำเนินการโดยฉับพลันในการ
ขจัดรูปแบบที่เลวร้ายที่สุดของแรงงานเด็ก

ได้รับการกระตุ้นโดยการสนับสนุนอย่างท่วมท้นต่ออนุสัญญาว่าด้วยสิทธิเด็ก แสดงให้เห็นถึงความ
ยึดมั่นที่มีอยู่อย่างแพร่หลายที่จะส่งเสริมและคุ้มครองสิทธิของเด็ก

ยอมรับความสำคัญของการปฏิบัติตามข้อบทรบของโครงการปฏิบัติสำหรับการป้องกันการค้าเด็ก การ
ค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก และคำประกาศและวาระปฏิบัติที่รับรองในการประชุม
ระดับโลกต่อต้านการแสวงประโยชน์ทางเพศโดยมิชอบจากเด็กเพื่อการค้า ซึ่งจัดขึ้น ณ กรุงสต็อก

โศลัมระหว่างวันที่ 27 ถึง 31 สิงหาคม ค.ศ. 1996 และข้อตัดสินใจและข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ ขององค์การระหว่างประเทศเกี่ยวกับเรื่องนี้

ได้คำนึงถึงความสำคัญของคุณค่าทางประเพณีและวัฒนธรรมของแต่ละบุคคลในการป้องกันและการพัฒนาอย่างกลมกลืนของเด็กแล้ว

ได้ตกลงกัน ดังนี้

ข้อ 1

รัฐภาคีทั้งหลายจะต้องห้ามการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็กและสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็กตามที่ระบุไว้ในพิธีสารนี้

ข้อ 2

เพื่อความมุ่งประสงค์ของพิธีสารฉบับนี้

- (ก) การค้าเด็ก หมายถึง การกระทำหรือการแลกเปลี่ยนใดที่เด็กถูกส่งมอบ โดยบุคคลใดหรือกลุ่มบุคคลใด ไปยังอีกบุคคลหนึ่งหรือกลุ่มบุคคลหนึ่ง เพื่อค่าตอบแทนหรือเพื่อผลประโยชน์ตอบแทนอื่นใด
- (ข) การค้าประเวณีเด็ก หมายถึง การใช้เด็กในกิจกรรมทางเพศเพื่อค่าตอบแทนหรือผลประโยชน์ตอบแทนในรูปแบบอื่นใด
- (ค) สื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก หมายถึง การนำเสนอใด โดยวิธีการใดก็ตาม ที่มีเด็กเข้ามีส่วนเกี่ยวข้องในกิจกรรมทางเพศอย่างชัดแจ้ง หรือการนำเสนอส่วนใดในทางเพศของเด็กจากตัวตนจริงหรือจากการทำจำลองขึ้น เพื่อความมุ่งประสงค์หลักในทางเพศ

ข้อ 3

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องประกันว่า อย่างน้อย การกระทำและกิจกรรมต่อไปนี้ครอบคลุมอยู่ภายใต้กฎหมายอาญาหรือกฎหมายที่มีโทษทางอาญาอย่างเต็มที่ ไม่ว่าจะความผิดทั้งหลายเช่นว่านั้นจะกระทำภายในประเทศหรือข้ามชาติ หรือกระทำในลักษณะส่วนบุคคลหรือในลักษณะที่จัดเป็นองค์กร

(ก) ในกรอบความหมายของการค้าเด็ก ตามนิยามในข้อ 2

- (1) การเสนอ การส่งมอบ หรือการรับไว้ซึ่งเด็ก โดยวิธีการใดก็ตาม เพื่อความมุ่งประสงค์ในการ

ก. แสวงประโยชน์ทางเพศโดยมิชอบจากเด็ก

- ข. จัดส่งอวัยวะของเด็กเพื่อผลกำไร
 - ค. เข้ามีส่วนเกี่ยวข้องของเด็กในการบังคับใช้แรงงาน
- (2) ความยินยอมที่เกิดจากการถูกชักจูงอย่างไม่เหมาะสม ในฐานะที่เป็นคนกลางในการเจรจาเพื่อการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรมซึ่งเป็นการละเมิดตราสารระหว่างประเทศทางกฎหมายในเรื่องการรับบุตรบุญธรรมที่ใช้บังคับอยู่
- ก. การเสนอ การได้มา การจัดหาหรือการจัดให้ซึ่งเด็กเพื่อการค้าประเวณีเด็ก ตามนิยามในข้อ 2
 - ข. การผลิต การแจกจ่าย การเผยแพร่ การนำเข้า การส่งออก การเสนอ การขาย หรือการครอบครองเพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าวซึ่งสื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก ตามนิยามในข้อ 2
2. ภายใต้ข้อบทของกฎหมายแห่งชาติของรัฐภาคี จะต้องดำเนินการอย่างเดียวกันกับความพยายามในการลงมือกระทำการใดดังกล่าว และการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องหรือการมีส่วนร่วมในการกระทำใดดังกล่าว
3. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องทำให้ความผิดเช่นนั้นลงโทษได้โดยบทลงโทษที่เหมาะสมโดยคำนึงถึงลักษณะที่ร้ายแรงของความผิดนั้น
4. ภายใต้ข้อบทของกฎหมายแห่งชาติของตน แต่ละรัฐภาคีจะต้องดำเนินการตามที่เหมาะสมเพื่อกำหนดความรับผิดชอบของนิติบุคคลสำหรับความผิดที่กำหนดไว้ในวรรคที่ 1 ของข้อนี้ ภายใต้หลักการทางกฎหมายของรัฐภาคี ความรับผิดชอบเช่นนั้นของนิติบุคคลอาจเป็นความรับผิดชอบทางอาญา ทางแพ่ง หรือทางการบริหาร
5. รัฐภาคีทั้งหลายจะต้องดำเนินการทางกฎหมายและทางการบริหารที่พึงประสงค์ที่เหมาะสมเพื่อประกันว่า บุคคลทั้งปวงที่มีส่วนเกี่ยวข้องในการรับเด็กเป็นบุตรบุญธรรม กระทำการโดยสอดคล้องกับตราสารระหว่างประเทศทางกฎหมายที่ใช้บังคับอยู่

ข้อ 4

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะดำเนินการเช่นนั้นตามที่จำเป็นเพื่อกำหนดเขตอำนาจของตนเหนือความผิดทั้งหลายที่กล่าวถึงในข้อ 3 วรรคที่ 1 เมื่อความผิดทั้งหลายนั้นกระทำในดินแดนของตน หรือบนเรือหรืออากาศยานที่จดทะเบียนในรัฐนั้น

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐอาจดำเนินมาตรการเช่นว่านั้นตามที่จำเป็นเพื่อกำหนดเขตอำนาจของตนเหนือความคิดทั้งหลายที่กล่าวถึงในข้อ 3 วรรคที่ 1 ในกรณีดังต่อไปนี้
 - (ก) เมื่อผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดเป็นพลเมืองของรัฐนั้น หรือเป็นบุคคลผู้มีถิ่นที่อยู่ประจำในดินแดนของรัฐนั้น
 - (ข) เมื่อผู้ได้รับเคราะห์เป็นพลเมืองของรัฐนั้น
3. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องดำเนินมาตรการเช่นว่านั้นด้วยตามที่อาจจะจำเป็นเพื่อกำหนดเขตอำนาจของตนเหนือความคิดทั้งหลายที่ได้กล่าวถึงข้างต้นเมื่อผู้ที่ถูกกล่าวหาว่ากระทำผิดปรากฏตัวอยู่ในดินแดนของรัฐนั้น และรัฐนั้นไม่ส่งตัวเขาหรือเธอไปยังอิกรัฐหนึ่งบนพื้นฐานว่า ความคิดนั้นได้กระทำโดยพลเมืองของรัฐนั้น
4. พิธีสารฉบับนี้ไม่ได้เป็นการจำกัดเขตอำนาจการดำเนินการทางอาญาใดที่ใช้อยู่ตามกฎหมายภายใน

ข้อ 5

1. ความคิดที่กล่าวถึงในข้อ 3 วรรคที่ 1 จะต้องถือว่ารวมอยู่ในความคิดทั้งหลายที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนใดที่มีอยู่ระหว่างรัฐภาคี และจะต้องรวมอยู่ในความคิดทั้งหลายที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนทุกฉบับที่ได้จัดทำขึ้นระหว่างกันในเวลาต่อมา ตามเงื่อนไขที่ได้ระบุไว้ในสนธิสัญญาเช่นว่านั้น
2. หากรัฐภาคีที่กำหนดให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของการมีอยู่ของสนธิสัญญา ได้รับคำร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากอิกรัฐภาคีหนึ่งซึ่งไม่มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนกัน รัฐนั้นอาจพิจารณาว่าพิธีสารฉบับนี้เป็นพื้นฐานทางกฎหมายสำหรับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในส่วนที่เกี่ยวกับความคิดเช่นว่านั้น การส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะต้องขึ้นอยู่กับเงื่อนไขที่ระบุไว้ในกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ
3. รัฐภาคีทั้งหลายที่มีได้กำหนดให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนขึ้นอยู่กับเงื่อนไขของการมีอยู่ของสนธิสัญญา จะต้องยอมรับความคิดเช่นว่านั้นเป็นความคิดที่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างกันได้ ภายใต้เงื่อนไขที่ระบุไว้ในกฎหมายของรัฐที่ได้รับการร้องขอ

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างรัฐภาคีทั้งหลาย ความผิดเช่นนั้นจะต้องได้รับการปฏิบัติเสมือนว่าความผิดนั้น ไม่เพียงแต่ได้กระทำในสถานที่ที่ความผิดเหล่านั้นเกิด แต่ยังได้กระทำในดินแดนของรัฐที่จะต้องกำหนดเขตอำนาจตามข้อ 4 ด้วย
5. หากคำร้องขอเพื่อส่งผู้ร้ายข้ามแดน ได้ทำขึ้น โดยเกี่ยวกับความผิดที่กำหนดรายละเอียดไว้ในข้อ 3 วรรคที่ 1 และรัฐที่ได้รับการร้องขอ ไม่ หรือจะ ไม่ส่งผู้ร้ายข้ามแดนบนฐานเรื่องสัญชาติของผู้กระทำผิด รัฐนั้นจะต้องดำเนินการที่เหมาะสมในการยื่นเสนอคดีต่อเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของตนเพื่อความมุ่งประสงค์ในการฟ้องร้องดำเนินคดี

ข้อ 6

1. รัฐภาคีทั้งหลายจะต้องรับดำเนินการให้กับรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งซึ่งมาตรการให้ความช่วยเหลืออย่างมากที่สุดซึ่งเกี่ยวข้องกับการสืบสวนสอบสวน หรือกระบวนการทางอาญา หรือกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดน ที่ร้องขอในเรื่องเกี่ยวข้องกับความผิดที่กำหนดไว้ในข้อ 3 วรรคที่ 1 รวมทั้งความช่วยเหลือในการให้ได้มาซึ่งหลักฐาน ด้วยการดำเนินการตามอำนาจของตนที่จำเป็นสำหรับการดำเนินกระบวนการนั้น
2. รัฐภาคีทั้งหลายจะต้องดำเนินการตามพันธกรณีของตนภายใต้วรรคที่ 1 ของข้อนี้โดยสอดคล้องกับสนธิสัญญาใด หรือความตกลงอื่นว่าด้วยความช่วยเหลือซึ่งกันและกันทางกฎหมายที่อาจมีอยู่ระหว่างกัน ในกรณีที่ไม่มีสนธิสัญญาหรือความตกลงเช่นนั้น รัฐภาคีทั้งหลายจะต้องรับดำเนินการให้กับรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งซึ่งการให้ความช่วยเหลือโดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในของตน

ข้อ 7

ภายใต้ข้อบทของกฎหมายในแห่งชาติของตน รัฐภาคีทั้งหลายจะต้อง

- (ก) ดำเนินมาตรการเพื่อจัดให้มีการยึดและริบทรัพย์สินตามที่เห็นเหมาะสม สำหรับ
 - (1) สิ่งของ เช่น วัสดุ ทรัพย์สิน และอุปกรณ์เครื่องมืออื่นใดที่ใช้ในการกระทำความผิด หรืออำนวยความสะดวกในการกระทำความผิดภายใต้พิธีสารฉบับนี้
 - (2) ผลได้ที่ได้มาจากความผิดเช่นนั้น
- (ข) จัดดำเนินการตามคำร้องขอจากรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่ง เพื่อยึดหรือริบสิ่งของ หรือรายได้ที่กล่าวถึงในอนุวรรค (ก) (1) และ (2)
- (ค) ดำเนินมาตรการทั้งหลายที่มุ่งไปสู่การปิดโดยชั่วคราวหรือถาวร ซึ่งสถานที่ที่ใช้ในการกระทำความผิดเช่นนั้น

ข้อ 8

1. รัฐภาคีทั้งหลายจะต้องรับรองมาตรการที่เหมาะสมเพื่อคุ้มครองสิทธิและผลประโยชน์ของเด็กผู้ได้รับเคราะห์จากการปฏิบัติที่ด้อยกว่าภายใต้พิธีสารฉบับนี้ในทุกขั้นตอนของกระบวนการยุติธรรมทางอาญา โดยเฉพาะ โดย
 - (ก) การยอมรับความอ่อนแอและต่อแหลมต่ออันตรายของเด็กผู้ได้รับเคราะห์ และการปรับเปลี่ยนกระบวนการพิจารณาคดีเพื่อยอมรับความต้องการเป็นพิเศษของเด็กเหล่านั้น รวมทั้งความต้องการเป็นพิเศษของเด็กเหล่านั้นในฐานะพยาน
 - (ข) การแจ้งให้เด็กผู้ได้รับเคราะห์ทราบถึงสิทธิ บทบาท และขอบเขตของเด็กผู้ได้รับเคราะห์เหล่านั้น ระยะเวลาและความก้าวหน้าของกระบวนการดำเนินคดีและการจัดการกับคดีของเด็กผู้ได้รับเคราะห์เหล่านั้น
 - (ค) การอนุญาตให้ทักตะ ความต้องการ และความห่วงกังวลของเด็กผู้ได้รับเคราะห์ได้รับการนำเสนอ และได้รับการพิจารณาในกระบวนการดำเนินคดีซึ่งผลประโยชน์ส่วนตัวของเด็กผู้ได้รับเคราะห์เหล่านั้นได้รับผลกระทบ ในลักษณะที่สอดคล้องกับระเบียบวิธีพิจารณาคดีของกฎหมายแห่งชาติ
 - (ง) การจัดให้มีการบริการสนับสนุนตามความเหมาะสมแก่เด็กผู้ได้รับเคราะห์ ตลอดกระบวนการทางกฎหมาย
 - (จ) การคุ้มครองตามความเหมาะสมต่อความเป็นส่วนตัวและตัวตนของเด็กผู้ได้รับเคราะห์ และการดำเนินมาตรการที่สอดคล้องกับกฎหมายแห่งชาติเพื่อหลีกเลี่ยงการแพร่กระจายข้อสนเทศอย่างไม่เหมาะสมที่อาจนำไปสู่การระบุตัวตนของเด็กผู้ได้รับเคราะห์
 - (ฉ) การจัดให้มีการปลอดภัยสำหรับเด็กผู้ได้รับเคราะห์ ในกรณีที่เหมาะสม รวมทั้งความปลอดภัยของครอบครัวและพยานที่กระทำการในนามของเด็กผู้ได้รับเคราะห์เหล่านั้น จากการถูกข่มขู่และการแก้แค้น
 - (ช) การหลีกเลี่ยงความล่าช้าโดยไม่จำเป็นในการจัดการกับคดีและในการดำเนินการตามคำสั่งหรือคำพิพากษาที่ให้มีการชดใช้ค่าเสียหายแก่เด็กผู้ได้รับเคราะห์
2. รัฐภาคีทั้งหลายจะต้องประกันว่า ความไม่ชัดเจนในเรื่องของอายุที่แท้จริงของเด็กผู้ได้รับเคราะห์ จะไม่กีดกันการเริ่มต้นของการสืบสวนสอบสวนทางอาญา รวมทั้งการสืบสวนสอบสวนที่มุ่งไปสู่การกำหนดอายุของผู้ได้รับเคราะห์ด้วย

3. รัฐบาลทั้งหลายจะต้องประกันว่า ในการปฏิบัติตามระบบความยุติธรรมทางอาญาต่อเด็กผู้ได้รับเคราะห์จากความผิดที่กำหนดครายละเอียดไว้ในพิธีสารฉบับนี้ ผลประโยชน์สูงสุดของเด็กจะต้องเป็นข้อพิจารณาเบื้องต้นก่อนสิ่งใด
4. รัฐบาลทั้งหลายจะรับรองมาตรการ เพื่อประกันว่าจะมีการฝึกอบรมที่เหมาะสม โดยเฉพาะการฝึกอบรมทางด้านกฎหมายและด้านจิตวิทยาแก่บุคคลผู้ที่ทำงานกับผู้ได้รับเคราะห์จากความผิดที่ห้ามไว้ภายใต้พิธีสารฉบับนี้
5. รัฐบาลทั้งหลายจะรับรองมาตรการ ในกรณีที่เหมาะสม เพื่อคุ้มครองความปลอดภัยและบูรณภาพของบุคคลและ/หรือองค์การเหล่านั้นที่เกี่ยวข้องในการป้องกันและ/หรือคุ้มครองและฟื้นฟูผู้ได้รับเคราะห์จากความผิดเช่นว่านั้น
6. ไม่มีสิ่งใดในข้อนี้จะได้รับการตีความให้เกิดผลกระทบหรือไม่สอดคล้องกับสิทธิของผู้ต้องหา เพื่อให้ได้รับการพิจารณาคดีอย่างยุติธรรมและไม่เข้าข้างฝ่ายใด

ข้อ 9

1. รัฐบาลทั้งหลายจะต้องรับรองหรือสร้างเสริม ปฏิบัติและแพร่กระจายกฎหมาย มาตรการทางการบริหาร นโยบายและ โครงการทางสังคมเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดความผิดตามที่กล่าวถึงในพิธีสารนี้ จะต้องให้ความสนใจเป็นพิเศษเพื่อคุ้มครองเด็กผู้ซึ่งอ่อนแอและต่อแหล่งต่ออันตรายอย่างยิ่งจากวิธีปฏิบัติเช่นว่านั้น
2. รัฐบาลทั้งหลายจะต้องส่งเสริมความตระหนักรู้ของสาธารณชน โดยรวม รวมทั้งเด็ก ผ่านข้อสนเทศโดยวิธีการที่โปร่งที่เหมาะสม การศึกษาและการฝึกอบรม เกี่ยวกับมาตรการป้องกันและผลกระทบที่เป็นอันตรายของความผิดที่อ้างถึงในพิธีสารนี้ ในการดำเนินการเพื่อให้บรรลุพันธกรณีภายใต้ข้อบทนี้ รัฐบาลทั้งหลายจะกระตุ้นส่งเสริมการมีส่วนร่วมของชุมชน และโดยเฉพาะอย่างยิ่งเด็กและเด็กผู้ได้รับเคราะห์ใน โครงการด้านข้อสนเทศ การศึกษาและการฝึกอบรมเช่นว่านั้นรวมทั้งในระดับระหว่างประเทศด้วย

* การแปลความในประโยคดังกล่าวของวรรคนี้อยู่ระหว่างการตรวจสอบความหมายที่ถูกต้องของต้นฉบับและประวัติของการร่างพิธีสาร
วรรคนี้

3. รัฐบาลทั้งหลายจะดำเนินมาตรการที่โปร่งที่สามารถกระทำได้ด้วยความมุ่งหมายในการประกันว่า ความช่วยเหลือที่เหมาะสมทั้งปวงแก่ผู้ได้รับเคราะห์จากความผิดเช่นว่า รวมทั้งการบูรณาการกลับคืนสู่สังคมอย่างเต็มที่ของผู้ได้รับเคราะห์เหล่านั้น และในการฟื้นฟูทางร่างกายและจิตใจอย่างเต็มที่ของบุคคลเหล่านั้น
4. รัฐบาลทั้งหลายจะประกันว่า เด็กทั้งปวงผู้ได้รับเคราะห์จากความผิดที่ได้กำหนดรายละเอียดไว้ในพิธีสารนี้ มีโอกาสที่จะใช้กระบวนการดำเนินการอย่างเพียงพอที่จะเรียกร้องให้มีการชดใช้สำหรับความเสียหายที่เกิดขึ้นจากผู้ที่ต้องรับผิดชอบตามกฎหมายโดยไม่มีการเลือกปฏิบัติ
5. รัฐบาลทั้งหลายจะต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมที่มุ่งหมายในการห้ามอย่างมีประสิทธิภาพในการผลิต และแพร่กระจายวัสดุที่โฆษณาความผิดที่ได้กำหนดรายละเอียดไว้ในพิธีสารฉบับนี้

ข้อ 10

1. รัฐบาลทั้งหลายจะต้องดำเนินขั้นตอนทั้งปวงที่จำเป็นเพื่อสร้างเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศโดยความตกลงพหุภาคี ระดับภูมิภาคและทวิภาคีเพื่อการป้องกัน การติดตาม การสืบสวนสอบสวน การฟ้องร้องดำเนินคดีและการลงโทษบุคคลเหล่านั้นที่ต้องรับผิดชอบต่อการกระทำที่เกี่ยวข้องกับการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก สื่อลามกอนาจารที่เกี่ยวกับเด็ก และการท่องเที่ยวที่ใช้เด็กเพื่อการบริการทางเพศ รัฐบาลทั้งหลายจะส่งเสริมความร่วมมือและการประสานงานระหว่างประเทศ ระหว่างหน่วยงาน องค์กรเอกชนในระดับประเทศและระหว่างประเทศ และองค์การระหว่างประเทศด้วย
2. รัฐบาลทั้งหลายจะต้องส่งเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อช่วยเหลือเด็กผู้ได้รับเคราะห์ในการฟื้นฟูทั้งทางร่างกายและจิตใจ การบูรณาการคืนสู่สังคมและการกลับคืนถิ่นอาศัย
3. รัฐบาลทั้งหลายจะต้องส่งเสริมการสร้างเสริมความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อจัดการแก้ไขสาเหตุรากฐาน เช่นความยากจนและความด้อยพัฒนา ที่มีส่วนก่อให้เกิดความอ่อนแอและต่อแหลมต่ออันตรายของเด็กต่อการค้าเด็ก การค้าประเวณีเด็ก สื่อลามกที่เกี่ยวกับเด็ก และการท่องเที่ยวเพื่อใช้เด็กในการบริการทางเพศ

4. รัฐภาคีทั้งหลายที่อยู่ในฐานะที่จะกระทำดังกล่าวจะต้องจัดสรรความช่วยเหลือทางการเงิน ทางวิชาการ หรือความช่วยเหลืออื่นผ่าน โครงการพหุภาคี ภูมิภาค ทวิภาคี หรือ โครงการอื่นที่มีอยู่แล้ว

ข้อ 11

ไม่มีสิ่งใดในพิธีสารนี้จะมีผลกระทบต่อข้อบทใดที่ชักนำไปสู่การระงับถึงสิทธิของเด็กที่มากกว่าและที่อาจมีอยู่ใน

- (ก) กฎหมายของรัฐภาคี
- (ข) กฎหมายระหว่างประเทศที่มีผลใช้บังคับกับรัฐภาคีนั้น

ข้อ 12

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องเสนอรายงานต่อคณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็กภายในสองปีหลังจากการมีผลใช้บังคับของพิธีสารฉบับนี้ต่อรัฐภาคีนั้น โดยให้ข้อเสนอแนะที่ครบถ้วนว่าด้วยมาตรการที่รัฐได้ดำเนินการเพื่อปฏิบัติตามข้อบทของพิธีสารนี้
2. ภายหลังจากการเสนอรายงานที่ครบถ้วน รัฐภาคีแต่ละรัฐจะรวบรวมไว้ในรายงานที่รัฐได้เสนอต่อคณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็ก ตามข้อ 44 ของอนุสัญญาฯ ซึ่งข้อเสนอแนะเพิ่มเติมใด ๆ ที่เกี่ยวกับการปฏิบัติตามพิธีสารนี้ รัฐภาคีอื่น ๆ ของพิธีสารนี้จะเสนอรายงานทุก ๆ 5 ปี
3. คณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็กอาจร้องขอข้อเสนอแนะเพิ่มเติมจากรัฐภาคีทั้งหลายที่เกี่ยวข้องกับการปฏิบัติตามพิธีสารนี้

ข้อ 13

1. พิธีสารฉบับนี้เปิดให้มีการลงนามโดยรัฐใดที่เป็นภาคีอนุสัญญาฯ หรือได้ลงนามในอนุสัญญาฯ
2. พิธีสารฉบับนี้ต้องได้รับการให้สัตยาบันและเปิดให้มีการภาคยานุวัติโดยรัฐใด ๆ ที่เป็นภาคีของอนุสัญญาฯ หรือได้ลงนามในอนุสัญญาฯ สัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารจะเก็บรักษาไว้กับเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 14

1. พิธีสารฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับสามเดือนภายหลังจากการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สิบ

2. ถ้าสำหรับรัฐภาคีแต่ละรัฐที่ให้สัตยาบันหรือภาคยานุวัติต่อพิธีสารฉบับนี้ภายหลังการมีผลใช้บังคับของพิธีสาร พิธีสารฉบับนี้จะมีผลใช้บังคับหนึ่งเดือนภายหลังจากวันที่มีการมอบสัตยาบันสารหรือภาคยานุวัติสารของรัฐนั้น

ข้อ 15

1. รัฐภาคีใดอาจถอนตัวจากพิธีสารฉบับนี้ได้ในทุกเวลาโดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรไปยังเลขาธิการสหประชาชาติ ผู้ซึ่งจะต้องแจ้งให้รัฐภาคีอื่น ๆ ของอนุสัญญาฯ และรัฐทั้งปวงที่ได้ลงนามในอนุสัญญาฯ ทราบภายหลังจากนั้น การถอนตัวจะมีผลหนึ่งปีหลังจากวันที่เลขาธิการฯ ได้รับการแจ้ง
2. การถอนตัวเช่นว่านั้นจะไม่มีผลเป็นการปลดปล่อยรัฐภาคีจากพันธกรณีภายใต้พิธีสารฉบับนี้ ในกรณีที่มีกระทำความผิดใดเกิดขึ้นก่อนวันที่การถอนตัวจะมีผล ทั้งการถอนตัวเช่นว่านั้นจะไม่มีผลกระทบในทางใดต่อการพิจารณาที่ยังคงดำเนินอยู่ในเรื่องใดที่อยู่ภายใต้การพิจารณาของคณะกรรมการว่าด้วยสิทธิเด็กแล้ว ก่อนวันที่การถอนตัวจะมีผล

ข้อ 16

1. รัฐภาคีใดอาจเสนอข้อแก้ไขและยื่นต่อเลขาธิการสหประชาชาติ จากนั้นเลขาธิการฯ จะต้องส่งข้อแก้ไขที่เสนอมานั้นแก่รัฐภาคีทั้งหลายพร้อมกับคำร้องขอให้รัฐภาคี ระบุว่า รัฐภาคีนั้นเห็นชอบให้จัดการประชุมของรัฐภาคีเพื่อวัตถุประสงค์ในการพิจารณาและลงคะแนนเสียงต่อข้อเสนอแนะนั้นหรือไม่ ในกรณีที่ภายในสี่เดือนนับจากวันที่ได้แจ้งข้อเสนอแนะเช่นนั้น มีรัฐภาคีจำนวนอย่างน้อยที่สุดหนึ่งในสามเห็นชอบกับการจัดประชุมเช่นนั้น เลขาธิการสหประชาชาติจะจัดให้มีการประชุมภายใต้การอุปถัมภ์ของสหประชาชาติ ข้อแก้ไขใด ๆ ที่รับรองโดยรัฐภาคีส่วนใหญ่ที่เข้าร่วมและลงคะแนนเสียงในที่ประชุมจะต้องเสนอต่อสมัชชาสหประชาชาติ เพื่อให้ความเห็นชอบ
2. ข้อแก้ไขที่ได้รับการรับรองตามวรรคที่ 1 ของข้อนี้ จะมีผลบังคับใช้เมื่อได้รับความเห็นชอบโดยสมัชชาสหประชาชาติ และได้รับการยอมรับด้วยคะแนนเสียงข้างมากจำนวนสองในสามของรัฐภาคี

3. เมื่อข้อแก้ไขมีผลบังคับใช้ ข้อแก้ไขนี้จะมีผลผูกพันแก่รัฐภาคีทั้งหลายที่ให้การยอมรับ รัฐภาคีอื่นจะยังคงผูกพันตามข้อบทของพิธีสารฉบับนี้และข้อแก้ไขอื่น ๆ ก่อนหน้านั้น ที่รัฐภาคีเหล่านั้นได้ยอมรับแล้ว

ข้อ 17

1. พิธีสารฉบับนี้ ซึ่งตัวบทภาษาอาหรับ จีน อังกฤษ ฝรั่งเศส รัสเซีย และสเปนมีความถูกต้องเท่าเทียมกัน จะเก็บรักษาไว้ในทะเบียนเก็บเอกสารของสหประชาชาติ
2. เลขานุการสหประชาชาติจะจัดส่งสำเนารับรองถูกต้องของพิธีสารฉบับนี้ให้แก่รัฐภาคีทั้งปวงของอนุสัญญาฯ และรัฐทั้งปวงที่ได้ลงนามในอนุสัญญาฯ

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

อนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

ข้อ 1

คำประกาศความมุ่งประสงค์

ความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้คือเพื่อส่งเสริมความร่วมมือที่จะป้องกันและต่อต้านอย่างมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้นซึ่งอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

ข้อ 2

การใช้คำเฉพาะ

เพื่อความมุ่งประสงค์แห่งอนุสัญญานี้

(ก) “กลุ่มอาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร” หมายถึงกลุ่มที่มีการจัดโครงสร้างของบุคคลสามคนหรือมากกว่าที่ดำรงอยู่เป็นระยะเวลาหนึ่งและที่มีการประสานการดำเนินงานระหว่างกัน โดยมีเป้าหมายในการกระทำอาชญากรรมร้ายแรงหนึ่งอย่างหรือมากกว่า หรือในการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในอนุสัญญานี้ เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์ทางวัตถุอย่างอื่นไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อม

(ข) “อาชญากรรมร้ายแรง” หมายถึงกระทำการที่เป็นความผิดซึ่งสามารถลงโทษโดยการทำให้สูญเสียเสรีภาพขั้นสูงสุดเป็นเวลาอย่างน้อย 4 ปี หรือโดยโทษที่รุนแรงกว่าได้

(ค) “กลุ่มที่มีการจัดโครงสร้าง” หมายถึงกลุ่มที่ไม่ได้จัดตั้งขึ้น โดยความบังเอิญเพื่อกระทำความผิด โดยทันใดและไม่จำเป็นต้องมีการกำหนดบทบาทของสมาชิกอย่างเป็นทางการ ไม่จำเป็นต้องมีความต่อเนื่องของการเป็นสมาชิก หรือมีโครงสร้างที่พัฒนาแล้ว

(ง) “ทรัพย์สิน” หมายถึงสินทรัพย์ทุกชนิด ไม่ว่ามีรูปร่างหรือไม่มีรูปร่างเคลื่อนย้ายได้หรือเคลื่อนย้ายไม่ได้จับต้องได้หรือจับต้องไม่ได้ และหมายถึงเอกสารหรือตราสารทางกฎหมายที่เป็นหลักฐานกรรมสิทธิ์หรือผลประโยชน์ในสินทรัพย์ดังกล่าว

(จ) “ทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรม” หมายถึงทรัพย์สินใดที่เกิดจากหรือได้รับมาไม่ว่าโดยทางตรงหรือทางอ้อมจากการกระทำความผิด

(ฉ) “การอายัดหรือการยึด” หมายถึงการห้ามเปลี่ยนชื่อ เปลี่ยนสภาพ โอนการครอบครอง หรือเคลื่อนย้ายทรัพย์สิน เป็นการชั่วคราว หรือหมายถึงการเข้าเก็บรักษาหรือควบคุมทรัพย์สินเป็นการชั่วคราวตามคำสั่งที่ออกโดยศาลหรือเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอื่น

(ช) “การริบ” ซึ่งรวมการเสีสิทธิด้วยในบางกรณีที่ใช้ได้ หมายถึงการทำให้สูญเสียทรัพย์สินอย่างถาวร โดยคำสั่งของศาลหรือโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจอื่น

(ซ) “ความผิดมูลฐาน” หมายถึงความผิดใดๆ ซึ่งเป็นเหตุก่อให้เกิดรายได้ที่อาจกลายเป็นสาระของความผิดตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 ของอนุสัญญานี้

(ฅ) “การจัดส่งภายใต้การควบคุม” หมายถึงวิธีการอนุญาตให้ของผิดกฎหมายหรือต้องสงสัยผ่านออกไปจากผ่าน หรือเข้าไปสู่ เขตแดนของรัฐหนึ่งหรือมากกว่ารัฐหนึ่ง โดยการรับรู้และอยู่ภายใต้การกำกับดูแลของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจ เพื่อการสืบสวนสอบสวนความผิดและเพื่อการระบุตัวบุคคลที่เกี่ยวข้องในการกระทำความผิดนั้น

(ญ) “องค์การบูรณาการด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาค” หมายถึงองค์การที่ก่อตั้งโดยรัฐอธิปไตยของภูมิภาคหนึ่งซึ่งรัฐสมาชิกได้มอบโอนอำนาจหน้าที่ที่เกี่ยวกับเรื่องที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญาไว้ และองค์การนี้ได้รับมอบอำนาจโดยชอบตามกระบวนการภายในของประเทศสมาชิกให้ลงนาม สัตยาบัน ขอมรับ รับรองหรือภาคยานุวัติอนุสัญญานี้ การอ้างอิงถึง “รัฐภาคี” ภายใต้อนุสัญญานี้จะหมายถึงองค์การดังกล่าวภายในขอบเขตของอำนาจหน้าที่ขององค์การนั้นด้วย

ข้อ 3

ขอบเขตของการใช้บังคับ

1. เว้นแต่ที่ระบุไว้เป็นอย่างอื่นในอนุสัญญานี้ อนุสัญญานี้จะใช้บังคับในการป้องกัน การสืบสวนสอบสวน และการฟ้องร้องดำเนินคดี ใน

(ก) ความผิดตามที่กำหนดไว้ในข้อ 5 ข้อ 6 ข้อ 8 และข้อ 23 ของอนุสัญญานี้ และ

(ข) ความผิดร้ายแรงตามที่ระบุในข้อ 2 ของอนุสัญญานี้ เมื่อความผิดดังกล่าวมีลักษณะข้ามชาติและเกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 ของข้อนี้ ความผิดมีลักษณะข้ามชาติ หาก

(ก) ความผิดกระทำในรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ

(ข) ความผิดกระทำในรัฐหนึ่ง แต่มีส่วนที่สำคัญของการเตรียมการ การวางแผน การตั้งการ หรือการควบคุมเกิดขึ้นในอีกรัฐหนึ่ง

(ค) ความผิดกระทำในรัฐหนึ่ง แต่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรซึ่งเกี่ยวข้องกับกิจกรรมที่เป็นความผิดอาญาในรัฐมากกว่าหนึ่งรัฐ หรือ

(ง) ความผิดกระทำในรัฐหนึ่งแต่มีผลกระทบอย่างสำคัญในอีกรัฐหนึ่ง

ข้อ 4

การคุ้มครองอธิปไตย

1. รัฐภาคีจะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีของตนภายใต้อนุสัญญานี้ในลักษณะที่สอดคล้องกับหลักการเรื่องความเสมอภาคทางด้านอธิปไตยและบูรณาภาพแห่งดินแดนของรัฐ และในลักษณะที่ไม่แทรกแซงกิจการภายในของรัฐอื่น

2. ไม่มีสิ่งใดในอนุสัญญานี้ที่ให้สิทธิแก่รัฐภาคีที่จะดำเนินการในดินแดนของอีกรัฐหนึ่งในการใช้เขตอำนาจและการปฏิบัติหน้าที่ซึ่งสงวนไว้โดยเฉพาะสำหรับเจ้าหน้าที่ของรัฐอื่นนั้นตามกฎหมายภายในของรัฐดังกล่าว

ข้อ 5

การกำหนดให้การมีส่วนร่วมในกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรเป็นความผิดอาญา

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่น ตามที่เห็นจำเป็นมาใช้เพื่อกำหนดให้การกระทำต่อไปนี้เป็นความผิดอาญาเมื่อกระทำโดยเจตนา

(ก) กรณีอย่างใดอย่างหนึ่งหรือทั้งสองอย่างดังจะกล่าวต่อไปนี้ เป็นความผิดอาญาแตกต่างจากความผิดอาญาที่เกี่ยวข้องกับการพยายามกระทำหรือการกระทำสำเร็จในกิจกรรมที่เป็นความผิดอาญา

(1) การตกลงกับบุคคลหนึ่งหรือมากกว่าเพื่อกระทำอาชญากรรมร้ายแรง เพื่อความมุ่งประสงค์ซึ่งเกี่ยวข้องโดยตรงหรือโดยอ้อมกับการได้รับผลประโยชน์ทางการเงินหรือทางวัตถุอย่างอื่น และหากกฎหมายภายใน

กำหนดไว้ การตกลงดังกล่าวต้องประกอบกับการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับการกระทำตามที่ได้ตกลงกันโดยหนึ่งในบุคคลที่มีส่วนร่วมให้การตกลงนั้นเป็นผลสืบหน้าไป หรือประกอบกับการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับกลุ่ม อาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

(2) โดยรู้ถึงเป้าหมายและกิจกรรมทั่วไปที่เป็นความผิดอาญาของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร หรือโดยรู้ถึงเจตนาของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่จะกระทำอาชญากรรมดังกล่าว การดำเนินการของบุคคลผู้มีส่วนร่วมกระทำการใน

ก. กิจกรรมที่เป็นความผิดอาญาของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

ข. กิจกรรมอื่น ๆ ของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร โดยรู้ว่าการเข้ามีส่วนร่วมของบุคคลนั้น จะช่วยให้บรรลุเป้าหมายในการกระทำความผิดอาญาที่กล่าวถึงข้างต้น

(ข) การจัดการ การสั่งการ การช่วยเหลือ การยุบ การอำนวยความสะดวกหรือการให้คำปรึกษาในการกระทำอาชญากรรมร้ายแรงที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

2. ความรู้ เจตนา เป้าหมาย ความมุ่งประสงค์หรือการตกลงที่อ้างถึงในวรรค 1 ของข้อนี้ อาจจะอนุมานได้จากพฤติการณ์ของข้อเท็จจริงที่เป็นภาวะวิสัย

3. รัฐภาคีที่กฎหมายภายในของตนกำหนดให้ต้องมีการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร เพื่อความมุ่งประสงค์ของความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 (ก) (1) ของข้อนี้จะต้องทำให้แน่ใจว่ากฎหมายภายในของตนครอบคลุมอาชญากรรมร้ายแรงทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรรัฐภาคีดังกล่าวรวมถึงรัฐภาคีที่กฎหมายภายในของตนกำหนดให้มีการกระทำการให้การตกลงนั้นเป็นผลสืบหน้าไปเพื่อความมุ่งประสงค์ความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 (ก) (1) ของข้อนี้ได้ จะต้องแจ้งเรื่องดังกล่าวต่อเลขาธิการสหประชาชาติในเวลาที่มีการลงนามหรือมอบสัตยาบันสาร หรือสารยอมรับหรือสารให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสารของอนุสัญญา

ข้อ 6

การกำหนดให้การฟอกทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมเป็นความผิดอาญา

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาใช้ในลักษณะที่สอดคล้องกับหลักการพื้นฐานของกฎหมายภายในของตนซึ่งมาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่น ตามที่จำเป็นเพื่อกำหนดให้การกระทำต่อไปนี้เป็นความผิดทางอาญาเมื่อกระทำโดยเจตนา

(ก) (1) การแปรสภาพหรือโอนทรัพย์สิน โดยรู้ว่าทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมเพื่อความมุ่งประสงค์ในการปกปิดหรืออำพรางแหล่งกำเนิดซึ่งผิดกฎหมายของทรัพย์สิน หรือเพื่อช่วยเหลือบุคคลใด ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดมูลฐานเพื่อหลบเลี่ยงผลตามกฎหมายอันเกิดจากการกระทำของตน

(2) การปกปิดหรืออำพรางลักษณะอันแท้จริง แหล่งที่มา สถานที่ตั้ง การจำหน่าย การเคลื่อนย้าย หรือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินหรือสิทธิที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน โดยรู้ว่าทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรม

(ข) ภายใต้แนวคิดพื้นฐานของระบบกฎหมายของรัฐภาคีนั้น

(1) การได้มา การครอบครอง หรือการใช้ทรัพย์สิน โดยในขณะที่รับทรัพย์สินนั้นรู้ว่าทรัพย์สิน ดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรม

กำหนดไว้ การตกลงดังกล่าวต้องประกอบกับการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับการกระทำตามที่ได้ตกลงกัน โดยหนึ่งในบุคคลที่มีส่วนร่วมให้การตกลงนั้นเป็นผลสืบหน้าไป หรือประกอบกับการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องกับผู้ อาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

(2) โดยรู้งถึงเป้าหมายและกิจกรรมทั่วไปที่เป็นความผิดอาญาของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร หรือโดยรู้งถึงเจตนาของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่จะกระทำอาชญากรรมดังกล่าว การดำเนินการของบุคคลผู้มีส่วนร่วมกระทำการใน

ก. กิจกรรมที่เป็นความผิดอาญาของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

ข. กิจกรรมอื่น ๆ ของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร โดยรู้งว่าการเข้ามีส่วนร่วมของบุคคลนั้นจะช่วยให้บรรลุเป้าหมายในการกระทำอาชญากรรมที่กล่าวถึงข้างต้น

(ข) การจัดการ การสั่งการ การช่วยเหลือ การยุบยง การอำนวยความสะดวกหรือการให้คำปรึกษาในการกระทำอาชญากรรมร้ายแรงที่เกี่ยวข้องกับผู้ อาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

2. ความรู้ เจตนา เป้าหมาย ความมุ่งประสงค์หรือการตกลงที่อ้างถึงในวรรค 1 ของข้อนี้ อาจจะอนุมานได้จากพฤติการณ์ของข้อเท็จจริงที่เป็นภาวะวิสัย

3. รัฐภาคีที่กฎหมายภายในของตนกำหนดให้ต้องมีการมีส่วนร่วมเกี่ยวข้องของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร เพื่อความมุ่งประสงค์ของความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 (ก) (1) ของข้อนี้จะต้องทำให้แน่ใจว่ากฎหมายภายในของตนครอบคลุมอาชญากรรมร้ายแรงทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับผู้ อาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร รัฐภาคีดังกล่าวรวมถึงรัฐภาคีที่กฎหมายภายในของตนกำหนดให้มีการกระทำให้การตกลงนั้นเป็นผลสืบหน้าไปเพื่อความมุ่งประสงค์ความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 (ก) (1) ของข้อนี้ได้ จะต้องแจ้งเรื่องดังกล่าวต่อเลขาธิการสหประชาชาติในเวลาที่มีการลงนามหรือมอบสัตยาบันสาร หรือสารยอมรับหรือสารให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสารของอนุสัญญา

ข้อ 6

การกำหนดให้การฟอกทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมเป็นความผิดอาญา

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาใช้ในลักษณะที่สอดคล้องกับหลักการพื้นฐานของกฎหมายภายในของตนซึ่งมาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่น ตามที่จำเป็นเพื่อกำหนดให้การกระทำต่อไปนี้เป็นความผิดทางอาญาเมื่อกระทำโดยเจตนา

(ก) (1) การแปรสภาพหรือโอนทรัพย์สิน โดยรู้งว่าทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมเพื่อความมุ่งประสงค์ในการปกปิดหรืออำพรางแหล่งกำเนิดซึ่งผิดกฎหมายของทรัพย์สิน หรือเพื่อช่วยเหลือบุคคลใด ๆ ซึ่งเกี่ยวข้องกับการทำความผิดมูลฐานเพื่อหลบเลี่ยงผลตามกฎหมายอันเกิดจากการกระทำของตน

(2) การปกปิดหรืออำพรางลักษณะอันแท้จริง แหล่งที่มา สถานที่ตั้ง การจำหน่าย การเคลื่อนย้ายหรือกรรมสิทธิ์ในทรัพย์สินหรือสิทธิที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิน โดยรู้งว่าทรัพย์สินดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรม

(ข) ภายใต้แนวคิดพื้นฐานของระบบกฎหมายของรัฐภาคนั้น

(1) การได้มา การครอบครอง หรือการใช้ทรัพย์สิน โดยในขณะที่รับทรัพย์สินนั้นรู้งว่าทรัพย์สิน ดังกล่าวเป็นทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรม

เหมาะสม และโดยไม่ขัดขวางในทางใดต่อการเคลื่อนย้ายเงินทุนที่ชอบด้วยกฎหมาย มาตรการเหล่านี้อาจรวมถึงข้อกำหนดที่ให้นักลงทุนและธุรกิจรายงานการ โอนข้ามเขตแดนซึ่งเงินสดและตราสารเปลี่ยนมือได้ที่ เหมาะสม ในปริมาณมากข้ามเขตแดน

3. ในการจัดตั้งระบบการควบคุมและกำกับดูแลภายในประเทศภายใต้ข้อกำหนดของข้อนี้ และโดยไม่กระทบต่อข้ออื่นใดของอนุสัญญาฉบับนี้ ขอให้รัฐภาคีนำการกระทำริเริ่มที่เกี่ยวข้องกับการต่อต้านการฟอกเงินขององค์การระดับภูมิภาค ระดับระหว่างภูมิภาคและองค์การพหุภาคีมาใช้เป็นแนวทาง

4. รัฐภาคีจะต้องพยายามพัฒนาและส่งเสริมความร่วมมือระดับโลก ระดับภูมิภาค ระดับอนุภูมิภาคและระดับทวิภาคีระหว่างเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการ ฝ่ายบังคับใช้กฎหมายและฝ่ายควบคุมดูแลเรื่องการเงินเพื่อที่จะต่อต้านการฟอกเงิน

ข้อ 8

การกำหนดให้การถือราชฎ์บังหลวงเป็นความผิดอาญา

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นมาใช้ตามความจำเป็นเพื่อกำหนดให้การกระทำดังต่อไปนี้เป็นความผิดอาญา เมื่อกระทำโดยเจตนา

(ก) การสัญญา การเสนอให้หรือการให้ผลประโยชน์ที่ไม่พึงได้แก่เจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยตรงหรือโดยอ้อมสำหรับตัวเจ้าหน้าที่เอง หรือบุคคลอื่นหรือหน่วยอื่น เพื่อให้เจ้าหน้าที่นั้นกระทำการหรือละเว้นกระทำการในการปฏิบัติหน้าที่

(ข) การเรียกหรือยอมรับผลประโยชน์ที่ไม่พึงได้รับของตัวเจ้าหน้าที่ของรัฐ โดยตรงหรือโดยอ้อมสำหรับตัวเจ้าหน้าที่เองหรือบุคคลอื่นหรือหน่วยอื่น ให้เจ้าหน้าที่นั้นกระทำการหรือละเว้นกระทำการในการปฏิบัติหน้าที่

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพิจารณารับเอามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นเช่นว่า ตามความจำเป็นเพื่อกำหนดให้การดำเนินการตามวรรค 1 ของข้อนี้ที่เกี่ยวข้องกับเจ้าหน้าที่ของรัฐต่างประเทศหรือ ข้าราชการพลเรือนระหว่างประเทศเป็นความผิดอาญา ในทำนองเดียวกันรัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพิจารณากำหนดให้ความผิดฐานถือราชฎ์บังหลวงในรูปแบบอื่นเป็นความผิดอาญาคด้วย

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการเช่นว่าตามความจำเป็นด้วย เพื่อกำหนดให้การมีส่วนร่วมในการกระทำความผิดที่กำหนดไว้ในข้อนี้เป็นความผิดอาญาในฐานะเป็นตัวการร่วม

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 1 ของข้อนี้ และข้อ 9 ของอนุสัญญานี้ ให้ "เจ้าหน้าที่ของรัฐ" หมายถึง เจ้าหน้าที่ของรัฐหรือบุคคลผู้ให้บริการสาธารณะตามที่กำหนดไว้ในกฎหมายภายในและตามที่ใช้อยู่ในกฎหมายอาญาของรัฐภาคีซึ่งบุคคลนั้นปฏิบัติหน้าที่

ข้อ 9

มาตรการต่อต้านการถือราชฎ์บังหลวง

1. นอกจากมาตรการที่กำหนดไว้ในข้อ 8 ของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการทางกฎหมาย ทางบริหารหรือทางอื่นที่มีประสิทธิภาพ เท่าที่เหมาะสมและสอดคล้องกับระบบกฎหมายเพื่อส่งเสริมความซื่อสัตย์ และเพื่อป้องกัน ตรวจจับและลงโทษการถือราชฎ์บังหลวงโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องใช้มาตรการเพื่อให้แน่ใจได้ถึงการค้าเนินการอย่างมีประสิทธิภาพ โดยหน่วยงานของตนในการป้องกัน การตรวจจับและการลงโทษการถือราชฎ์บังหลวงของเจ้าหน้าที่ของรัฐ

รวมทั้งการจัดให้หน่วยงานเช่นว่ามีความเป็นอิสระอย่างเพียงพอเพื่อสกัดกั้นการแทรกแซงจากอิทธิพลที่ไม่เหมาะสมในการดำเนินการของหน่วยงานเหล่านั้น

ข้อ 10

ความรับผิดชอบของนิติบุคคล

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการเช่นว่าตามความจำเป็นซึ่งสอดคล้องกับหลักการทางกฎหมายของตน เพื่อกำหนดความรับผิดชอบของนิติบุคคล สำหรับการมีส่วนร่วมในอาชญากรรมร้ายแรงที่เกี่ยวกับกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรและสำหรับความผิดที่บัญญัติไว้โดยสอดคล้องกับข้อ 5,6,8 และ 23 ของอนุสัญญา
2. ภายใต้บังคับของหลักกฎหมายของรัฐภาคี ความรับผิดชอบของนิติบุคคลอาจเป็นความรับผิดชอบทางอาญา ทางแพ่งหรือทางปกครอง
3. ความรับผิดชอบเช่นว่าจะต้องไม่กระทบกระเทือนความรับผิดชอบทางอาญาของบุคคลธรรมดาซึ่งกระทำความผิดดังกล่าว
4. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องทำให้แน่ใจโดยเฉพาะอย่างยิ่งว่านิติบุคคลซึ่งรับผิดชอบตามข้อนี้ อยู่ภายใต้บทลงโทษทางอาญาหรือมีโทษทางอาญา รวมทั้งบทลงโทษทางการเงินที่มีประสิทธิภาพ ได้สัดส่วนและที่ปรามการกระทำผิดได้

ข้อ 11

การฟ้องร้องดำเนินคดี การพิจารณาคดีและการลงโทษ

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องทำให้การกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในข้อ 5,6,8 และ 23 ของอนุสัญญานี้เป็นความผิดที่ต้องลงโทษที่คำนึงถึงความหนักเบาของความผิดนั้น
2. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพยายามเพื่อให้แน่ใจว่า อำนาจในการใช้ดุลพินิจทางกฎหมายภายใต้กฎหมายภายในของตนเกี่ยวกับการฟ้องร้องดำเนินคดีต่อบุคคลสำหรับความผิดที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญานี้ ได้ใช้อย่างมีประสิทธิภาพสูงสุดต่อมาตรการบังคับใช้ทางกฎหมายในความผิดเหล่านั้น และโดยคำนึงถึงความจำเป็นที่จะป้องปรามการกระทำความผิดเช่นว่า
3. ในกรณีเป็นความผิดตามที่กำหนดตามข้อ 5,6,8 และ 23 ของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมโดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในของตนและโดยคำนึงถึงสิทธิในการต่อสู้คดี เพื่อพยายามที่จะให้แน่ใจว่าเงื่อนไขที่กำหนดไว้อย่างเกี่ยวเนื่องกับคำตัดสินให้ปล่อยตัวระหว่างการพิจารณาหรืออุทธรณ์ได้คำนึงถึงความจำเป็นที่จะให้แน่ใจได้ว่ามีการปรากฏตัวของจำเลยในกระบวนการ วิธีพิจารณาความอาญาในภายหลัง
4. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องทำให้แน่ใจได้ว่าศาลหรือหน่วยงานอื่นที่มีหน้าที่รับผิดชอบคำนึงถึงลักษณะที่รุนแรงของความผิดที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญาฉบับนี้ เมื่อพิจารณาผลที่จะเกิดขึ้นตามมาของการปล่อยตัวหรือการให้ทัณฑ์บนแต่เนิ่น ๆ ต่อบุคคลที่ตัดสินว่าผิดในความผิดดังกล่าว
5. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องกำหนดให้มีระยะเวลาของอายุความยาวนานไว้ ภายใต้กฎหมายภายในของตนตามความเหมาะสม เพื่อเริ่มกระบวนการพิจารณาคดีสำหรับความผิดใด ๆ ที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญานี้ และกำหนดให้มีระยะเวลาของอายุความที่ยาวนานยิ่งขึ้นหาก ผู้ต้องหาหลบหนีการบริหารงานยุติธรรม

6. ไม่มีสิ่งใดในอนุสัญญานี้ที่กระทบต่อหลักการที่ว่าลักษณะของความผิดที่กำหนดไว้ตามอนุสัญญานี้ และลักษณะของข้อต่อสู้ทางกฎหมายที่นำมาใช้หรือหลักการอื่นทางกฎหมายที่ควบคุมความถูกต้องตามกฎหมายของพฤติกรรมจะต้องคงไว้ตามกฎหมายภายในของรัฐภาคี และว่าจะต้องฟ้องร้องดำเนินคดีและ ลงโทษในความผิดเช่นว่าตามกฎหมายนั้น

ข้อ 12

การริบและการยึดทรัพย์

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการเช่นว่ามาใช้ตามความจำเป็นในขอบเขตที่มากที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ภายใต้ระบบกฎหมายภายในของตนเพื่อให้สามารถริบ

(ก) รายได้จากอาชญากรรมที่ได้รับมาจากความผิดที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญานี้หรือทรัพย์สินที่มีมูลค่าเทียบได้กับรายได้เช่นว่า

(ข) ทรัพย์สิน อุปกรณ์หรือเครื่องมือเครื่องใช้อื่นที่ใช้หรือเพื่อจะใช้ในความผิดทั้งหลายที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญานี้

2. รัฐภาคีทั้งหลายจะต้องรับเอามาตรการเช่นว่ามาใช้ตามความจำเป็นเพื่อให้สามารถพิสูจน์ รูปพรรณสัณฐาน ติดตามร่องรอย อาศัยหรือยึดรายการใด ๆ ที่อ้างถึงในวรรค 1 ของข้อนี้เพื่อความ มุ่งประสงค์ของการริบในท้ายที่สุด

3. หากรายได้จากอาชญากรรมถูกเปลี่ยนรูปหรือแปรสภาพบางส่วนหรือทั้งหมดเป็นทรัพย์สินอื่น ทรัพย์สินเช่นว่าจะอยู่ในความรับผิดชอบตามมาตรการที่อ้างถึงในข้อนี้แทนรายได้นั้น

4. หากรายได้จากอาชญากรรมถูกนำไปปะปนกับทรัพย์สินที่ได้รับมาจากแหล่งที่ถูกต้องตามกฎหมาย ทรัพย์สินเช่นว่าจะอยู่ในความรับผิดชอบที่จะต้องถูกริบไม่เกินมูลค่าที่ประเมินจากรายได้นำไปปะปนโดยไม่กระทบกระเทือนต่ออำนาจใดที่เกี่ยวกับการยึดหรืออายัดทรัพย์

5. เงินได้หรือผลประโยชน์อื่นที่ได้รับมาจากรายได้จากอาชญากรรมจากทรัพย์สินซึ่งเปลี่ยนรูปหรือแปรสภาพมาจากรายได้จากอาชญากรรม หรือจากทรัพย์สินซึ่งรายได้จากอาชญากรรมถูกนำไปปะปนต้องอยู่ในความรับผิดชอบในลักษณะและขอบเขตเดียวกันกับที่ใช้กับรายได้จากอาชญากรรมตามมาตรการ ทั้งหมดที่อ้างถึงในข้อนี้

6. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อนี้และข้อ 13 ของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องมอบอำนาจให้ศาลหรือหน่วยงานอื่นที่มีหน้าที่รับผิดชอบ สั่งให้มีการจัดหาบันทึกทางธนาคาร สถาบันทางการเงินหรือการค้า หรือสั่งให้ยึดบันทึกเหล่านั้น รัฐภาคีทั้งหลายจะต้องไม่ปฏิเสธที่จะปฏิบัติตามบทบัญญัติของวรรคนี้โดยอ้างเหตุผลเรื่องความลับทางธนาคาร

7. รัฐภาคีทั้งหลายอาจพิจารณาความเป็นไปได้ของการกำหนดให้ผู้กระทำผิดแสดงแหล่งกำเนิดโดยชอบด้วยกฎหมายของรายได้จากอาชญากรรมที่ถูกกล่าวหา หรือทรัพย์สินอื่นซึ่งอยู่ในความรับผิดชอบที่จะถูกริบภายในขอบเขตที่ว่ากำหนดเช่นว่านั้นสอดคล้องกับหลักการของกฎหมายภายในของตน และสอดคล้องกับลักษณะของการดำเนินการต่าง ๆ ทางศาลหรือทางอื่น

8. จะต้องไม่ตีความบทบัญญัติข้อนี้ให้กระทบกระเทือนสิทธิต่าง ๆ ของบุคคลที่สามซึ่งกระทำการโดยสุจริต

9. ไม่มีสิ่งใดในข้อนี้จะกระทบกระเทือนต่อหลักการที่ว่ามาตรการทั้งหลายซึ่งข้อนี้อ้างถึงจะได้รับ การนิยามและคำเนนิการ โดยสอดคล้องและอยู่ภายใต้บังคับของบทบัญญัติของกฎหมายภายในของรัฐภาคี

ข้อ 13

ความร่วมมือระหว่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการริบทรัพย์

1. ภายในขอบเขตที่กว้างขวางที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ภายใต้ระบบกฎหมายภายในของตน รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอจากอีกรัฐภาคีหนึ่งที่มีเขตอำนาจเหนือความผิดที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญานี้ เพื่อการริบทรัพย์ สิ้นจากการกระทำอาชญากรรม ทรัพย์สิ้น อุปกรณ์ หรือเครื่องมือเครื่องใช้อื่นที่อ้างถึงในข้อ 12 วรรค 1 ของ อนุสัญญานี้ซึ่งอยู่ภายในดินแดนของตนจะต้อง

(ก) ยื่นคำร้องขอแก่หน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ โดยมีความมุ่งประสงค์เพื่อให้ได้มาซึ่งค่า สั่งริบทรัพย์ และหากมีคำสั่งเช่นว่าให้ดำเนินการเพื่อให้เกิดผลตามนั้น หรือ

(ข) ยื่นคำสั่งเพื่อการริบทรัพย์ที่ออกโดยศาลในดินแดนของรัฐผู้ร้องขอตามข้อ 12 วรรค 1 ของ อนุสัญญานี้ ต่อหน่วยงานที่มีอำนาจหน้าที่รับผิดชอบ เพื่อดำเนินการให้เกิดผลตามขอบเขตที่ได้รับการร้อง ขอ เท่าที่เกี่ยวข้องกับทรัพย์สิ้นจากการกระทำอาชญากรรม ทรัพย์สิ้น อุปกรณ์ หรือเครื่องมือเครื่องใช้อื่นที่ อ้างถึงในข้อ 12 วรรค 1 ซึ่งอยู่ในดินแดนของรัฐที่ได้รับการร้องขอ

2. หลังจากรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งที่มีเขตอำนาจเหนือความผิดครอบคลุมโดยอนุสัญญานี้ได้มีคำร้องขอ ให้รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอดำเนินมาตรการ เพื่อระบุ สืบหาแหล่งที่มา และอายัดหรือยึดทรัพย์สิ้นจากการ กระทำอาชญากรรม ทรัพย์สิ้น อุปกรณ์ หรือเครื่องมือเครื่องใช้อื่นที่อ้างถึงในข้อ 12 อนุวรรค 1 ของ อนุสัญญานี้ เพื่อความมุ่งประสงค์ที่จะให้มีการริบทรัพย์สิ้นในภายหลัง โดยคำสั่งของรัฐผู้ร้องขอหรือตาม คำ ร้องขอภายใต้วรรค 1 ของข้อนี้โดยรัฐผู้ได้รับการร้องขอ

3. ให้นำบทบัญญัติข้อ 18 ของอนุสัญญานี้จะนำมาใช้โดยอนุโลมนอกเหนือจากข้อสนเทศที่ระบุไว้ ในข้อ 18 วรรค 15 แล้ว คำร้องขอตามข้อนี้จะต้องประกอบด้วย

(ก) กรณีคำร้องขอตามวรรค 1 (ก) ของข้อนี้ คำอธิบายลักษณะของทรัพย์สิ้นที่จะถูกริบและเอกสาร แสดงข้อเท็จจริงที่รัฐผู้ร้องขอเชื่อถือ ซึ่งเพียงพอที่จะทำให้รัฐที่ได้รับการร้องขอสามารถขอให้มี คำสั่งภาย ใต้กฎหมายภายในของตนได้

(ข) กรณีคำร้องขอตามวรรค 1 (ข) ของข้อนี้ สำเนาของคำสั่งริบทรัพย์ที่รับฟังได้ตามกฎหมายซึ่งเป็น หลักฐานของคำร้องขอที่ออกโดยรัฐภาคีที่ร้องขอ เอกสารแสดงข้อเท็จจริงและข้อสนเทศเกี่ยวกับขอบเขต ของการที่จะให้ปฏิบัติตามคำสั่งนั้น

(ค) กรณีคำร้องขอตามวรรค 2 ของข้อนี้ เอกสารแสดงข้อเท็จจริงคัมที่รัฐภาคีที่ร้องขอยอมรับและ คำอธิบายการดำเนินการที่ร้องขอ

4. คำวินิจฉัยหรือการดำเนินการตามวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ จะกระทำโดยรัฐภาคีที่ได้รับการร้อง ขอ โดยสอดคล้องและภายใต้บังคับของบทบัญญัติของกฎหมายภายในและวิธีพิจารณาความของตน หรือสนธิ สัญญา ความตกลง หรือข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคีซึ่งตนอาจมีพันธกรณีเกี่ยวข้องกับรัฐภาคีที่ร้องขอ

5. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องจัดสำเนาส่งควบทกฎหมายและระเบียบข้อบังคับของตน ซึ่งทำให้ข้อนี้มี ผลบังคับรวมทั้งสำเนาของการแก้ไขใดๆ ของกฎหมายและระเบียบข้อบังคับที่เกิดขึ้นในภายหลัง หรือ คำ อธิบายดังกล่าวแก่เลขาธิการสหประชาชาติ

6. หากรัฐภาคีเลือกที่จะดำเนินมาตรการที่อ้างถึงในวรรค 1 และ 2 ของข้อนี้ เมื่อมีสนธิสัญญาที่เกี่ยวข้องบังคับอยู่ให้รัฐภาคีนั้นพิจารณาให้อนุสัญญาที่เสมือนเป็นพื้นฐานที่จำเป็นและเพียงพอ

7. ความร่วมมือภายใต้ข้อนี้อาจได้รับการปฏิเสธ โดยรัฐภาคีหากความผิดซึ่งคำร้องขอเกี่ยวข้องไม่ใช่ความผิดที่ครอบคลุมโดยอนุสัญญานี้

8. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่ตีความในทางที่กระทบกระเทือนสิทธิของบุคคลที่สามซึ่งสุจริต

9. รัฐภาคีจะพิจารณาจัดทำสนธิสัญญาทวิภาคีหรือพหุภาคี ความตกลง หรือข้อตกลงเพื่อเพิ่มพูนประสิทธิผลของความร่วมมือระหว่างประเทศที่ดำเนินการตามข้อนี้

ข้อ 14

การจำหน่ายทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมหรือทรัพย์สินที่ถูกริบ

1. ทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมหรือทรัพย์สินที่รัฐภาคีได้รับไว้ตามข้อ 12 หรือข้อ 13 วรรค 1 ของอนุสัญญานี้จะต้องถูกจำหน่ายโดยรัฐภาคีนั้นตามกฎหมายภายในและกระบวนวิธีการบริหารของตน

2. เมื่อดำเนินการตามคำร้องขอของรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งตามข้อ 13 ของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีจะให้ความสำคัญแก่การพิจารณาคืนทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมหรือทรัพย์สินแก่รัฐภาคีผู้ร้อง ขอเพื่อให้รัฐผู้ร้องขอสามารถชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้เสียหายของอาชญากรรม หรือคืนทรัพย์สินดังกล่าว แก่เจ้าของโดยชอบธรรม ตามขอบเขตที่อนุญาต โดยกฎหมายภายในและหากได้รับการร้องขอ

3. เมื่อดำเนินการตามคำร้องขอโดยรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งตามข้อ 12 และ 13 ของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีอาจให้การพิจารณาเป็นพิเศษแก่การจัดทำความตกลงหรือข้อตกลงในเรื่อง

(ก) การชำระมูลค่าของทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรม หรือทรัพย์สินเช่นว่า หรือกองทุนที่ได้จากการขายทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมหรือทรัพย์สินเช่นว่าดังกล่าว หรือส่วนหนึ่งส่วนใดเข้าบัญชีที่จัดตั้งขึ้นตามข้อ 30 วรรค 2 (ค) ของอนุสัญญานี้ และให้แก่องค์กรระหว่างประเทศระดับรัฐบาลที่มีความเชี่ยวชาญพิเศษในการต่อสู้กับอาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

(ข) การแบ่งปันทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมหรือทรัพย์สินเช่นว่า หรือกองทุนที่ได้จากการขายทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมหรือทรัพย์สินเช่นว่ากับรัฐภาคีอื่น เป็นปกติกรณีหรือรายกรณี โดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในหรือวิธีการทางบริหาร

ข้อ 15

เขตอำนาจ

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการตามที่อาจจำเป็นที่จะบัญญัติให้คณมีเขตอำนาจเหนือความผิดที่บัญญัติไว้ตามข้อ 5 ข้อ 6 ข้อ 8 และข้อ 23 ของอนุสัญญานี้เมื่อ

(ก) ความผิดนั้นได้กระทำในดินแดนของรัฐภาคีนั้น หรือ

(ข) ความผิดนั้นได้กระทำบนเรือที่ชักธงของรัฐภาคีนั้น หรือบนอากาศยานที่ได้รับการจดทะเบียนตามกฎหมายภายในของรัฐภาคีนั้นในขณะที่มีการกระทำอาชญากรรมดังกล่าว

2. ภายใต้ข้อ 4 ของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีอาจกำหนดเขตอำนาจของตนเหนือความผิดใด ๆ เมื่อ

(ก) ความผิดนั้นกระทำต่อคนชาติของรัฐภาคีนั้น

(ข) ความผิคนั้นกระทำโดยคนชาติของรัฐภาคีนั้นหรือโดยบุคคลไร้สัญชาติซึ่งมีถิ่นที่อยู่ปกติใน ดินแดนของตน หรือ

(ค) เมื่อความผิคนั้นเป็น

(1) หนึ่งในบรรดาความผิคนที่บัญญัติไว้ในข้อ 5 วรรค 1 ของอนุสัญญาฯ และเป็นความผิที่กระทำนอกดินแดนของตน โดยมีวัตถุประสงค์ให้เกิดการกระทำอาชญากรรมร้ายแรงภายในดินแดนของตน

(2) หนึ่งในบรรดาความผิที่บัญญัติไว้ในข้อ 6 วรรค 1 (ข) (2) ของอนุสัญญาฯ และเป็นความผิที่กระทำนอกดินแดนของตน โดยมีวัตถุประสงค์ให้เกิดการกระทำความผิที่บัญญัติไว้ในข้อ 6 วรรค 1 (ก) (1) หรือ (2) หรือ (ข) (1) ของอนุสัญญาฯ ในดินแดนของตน

3. เพื่อความมุ่งประสงค์ของข้อ 16 วรรค 10 ของอนุสัญญาฯ รัฐภาคีแต่ละรัฐจะรับเอามาตรการตามที่อาจจำเป็นให้ตนมีเขตอำนาจเหนือความผิตามที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึงเมื่อผู้ถูกกล่าวหาอยู่นั้นปรากฏตัวอยู่ในดินแดนของตน และรัฐภาคีนั้นมิได้ส่งตัวผู้นั้นในฐานะผู้ร้ายข้ามแดนด้วยสาเหตุเพียงประการเดียวว่าผู้นั้นเป็นหนึ่งในบรรดาคนชาติของตน

4. รัฐภาคีแต่ละรัฐอาจรับเอามาตรการตามที่อาจจำเป็นด้วยที่จะบัญญัติให้ตนมีเขตอำนาจเหนือความผิตามที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง เมื่อผู้ถูกกล่าวหาอยู่นั้นปรากฏตัวอยู่ในดินแดนของตน และรัฐภาคีนั้นมิได้ส่งตัวผู้นั้นในฐานะผู้ร้ายข้ามแดน

5. หากรัฐภาคีที่ใช้หรือใช้อำนาจภายในเขตอำนาจของตนตามที่กำหนดในวรรคที่ 1 หรือ 2 ของข้อนี้ได้รับแจ้ง หรือทราบในทางอื่นว่ารัฐภาคีอื่นรัฐใดรัฐหนึ่งหรือมากกว่ากำลังทำการสืบสวนสอบสวน ฟ้องร้องดำเนินคดีหรือการดำเนินการต่าง ๆ ทางศาลในการกระทำเดียวกัน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐภาคีเหล่านั้นจะหารือกันตามความเหมาะสมเพื่อมุ่งให้เกิดการประสานการดำเนินงานร่วมกัน

6. โดยไม่กระทบต่อแนวปฏิบัติของกฎหมายระหว่างประเทศทั่วไป อนุสัญญาฯ ไม่กีดกันการใช้อำนาจภายในเขตอำนาจพิจารณาอาชญากรรมที่รัฐภาคีบัญญัติไว้ตามกฎหมายภายในของตน

ข้อ 16

การส่งผู้ร้ายข้ามแดน

1. บทบัญญัติของข้อนี้จะต้องใช้บังคับกับความผิที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึงหรือกรณีความผิที่กำหนดในข้อ 3 วรรคที่ 1 (ก) หรือ (ข) เกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร และผู้ซึ่งถูกร้องขอให้ส่งตัวเป็นผู้ร้ายข้ามแดนอยู่ภายในดินแดนของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอ ทั้งนี้ความผิที่จะขอให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนนั้นจะต้องสามารถลงโทษได้ตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ร้องขอและรัฐที่ได้รับการร้องขอ

2. หากการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนรวมถึงอาชญากรรมร้ายแรงซึ่งแยกจากกันได้หลายความผิ ซึ่งบางความผิข้อนี้ไม่ครอบคลุมถึง รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขออาจนำข้อนี้มาใช้บังคับกับความผิในกรณีหลังด้วย

3. แต่ละความผิซึ่งข้อนี้ใช้บังคับจะต้องถือว่ารวมอยู่ในความผิที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ตามสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนใด ๆ ที่มีอยู่ระหว่างรัฐภาคี รัฐภาคีจะดำเนินการรวมเอาความผิดังกล่าวเป็นความผิที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ในสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนทุกฉบับที่จะจัดทำขึ้นระหว่างกัน

4. ถ้ารัฐภาคีใดจะส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ก็ต่อเมื่อมีสนธิสัญญาได้รับการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนจากรัฐภาคีหนึ่ง ซึ่งไม่มีสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดน รัฐภาคีนั้นอาจพิจารณาให้อนุสัญญานี้เป็นพื้นฐานทางกฎหมายสำหรับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในเรื่องความผิใด ๆ ซึ่งข้อนี้ใช้บังคับอยู่

5. รัฐภาคีซึ่งให้การส่งผู้ร้ายข้ามแดนขึ้นอยู่กับกรณีของสนธิสัญญา จะต้อง

(ก) ในเวลาที่มีการมอบสัตยาบันสาร สารยอมรับ สารเห็นชอบหรือภาคยานุวัติสารของอนุสัญญาฯ นี้ แจงต่อเลขาธิการสหประชาชาติว่าตนจะถือเอาอนุสัญญาฯ นี้เป็นฐานทางกฎหมายสำหรับความร่วมมือในการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกับรัฐภาคีอื่น ของอนุสัญญาฯ นี้หรือไม่ และ

(ข) หากรัฐภาคีไม่ถือเอาอนุสัญญาฯ นี้เป็นฐานทางกฎหมายสำหรับความร่วมมือในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน พยายามตามความเหมาะสมเพื่อทำสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนกับรัฐภาคีอื่นของอนุสัญญาฯ นี้เพื่อที่จะปฏิบัติตามข้อนี้

6. รัฐภาคีซึ่งมิได้กำหนดว่าการส่งผู้ร้ายข้ามแดนกระทำได้ต่อเมื่อมีสนธิสัญญา จะต้องถือว่าความผิดซึ่งข้อนี้ใช้บังคับอยู่เป็นความผิดที่สามารถส่งผู้ร้ายข้ามแดนได้ระหว่างรัฐภาคีด้วยกัน

7. การส่งผู้ร้ายข้ามแดนจะต้องอยู่ภายใต้เงื่อนไขที่บัญญัติไว้โดยกฎหมายภายในของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอหรือโดยสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนที่ใช้บังคับ รวมทั้งเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับโทษขั้นต่ำสำหรับความผิดที่มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดนและสาเหตุต่างๆ ที่รัฐภาคีผู้ได้รับคำร้องขออาจปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

8. ภายใต้กฎหมายภายใน รัฐภาคีจะต้องพยายามดำเนินขั้นตอนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนให้เร็วขึ้นและพยายามลดความยุ่งยากของข้อกำหนดในการจัดหาหลักฐานอันเกี่ยวกับการส่งผู้ร้ายข้ามแดนในเรื่องความผิดใด ๆ ที่ข้อนี้นำมาใช้บังคับ

9. ภายใต้บทบัญญัติของกฎหมายภายในและสนธิสัญญาส่งผู้ร้ายข้ามแดนของตน หากเชื่อว่าสถานการณ์ต่าง ๆ จำเป็นและรีบด่วนและเมื่อได้รับการร้องขอจากรัฐภาคีอื่น รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขออาจคุ้มครองบุคคลหนึ่งบุคคลใดผู้ซึ่งถูกขอให้ส่งตัวในฐานะผู้ร้ายข้ามแดนและปรากฏตัวในดินแดนของรัฐภาคีนั้น หรืออาจดำเนินมาตรการอื่นที่เหมาะสม เพื่อที่จะประกันให้มีการปรากฏตัวของบุคคลนั้นในการดำเนินการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

10. รัฐภาคีซึ่งพบตัวผู้กระทำความผิดอยู่ในดินแดนของตน หากรัฐนั้นไม่ส่งตัวบุคคลนั้นเป็นผู้ร้ายข้ามแดนในความผิดที่ข้อนี้ใช้บังคับโดยเหตุเพียงประการเดียวว่าบุคคลนั้นเป็นคนชาติของตน จะต้องถูกผูกพันที่จะเสนอคดี ดังกล่าวไปยังเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจด้วยความมุ่งประสงค์เพื่อฟ้องร้องดำเนินคดีโดยไม่ชักช้าเกินควร ตามการร้องขอของรัฐภาคีที่ขอให้มีการส่งผู้ร้ายข้ามแดน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจดังกล่าวจะต้องวินิจฉัยและดำเนินการต่าง ๆ ในลักษณะเช่นเดียวกับคดีความผิดที่มีลักษณะร้ายแรงอื่นใดตามกฎหมายภายในของรัฐภาคีนั้น รัฐภาคีที่เกี่ยวข้องจะต้องร่วมมือซึ่งกันและกัน โดยเฉพาะในด้านวิธีพิจารณาและพยานหลักฐาน เพื่อประกันประสิทธิภาพของการฟ้องร้องดำเนินคดีดังกล่าว

11. ในกรณีที่กฎหมายภายในให้รัฐภาคีส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือส่งตัวคนชาติของตนได้ภายใต้เงื่อนไขเฉพาะว่าบุคคลนั้นจะถูกส่งตัวกลับมายังรัฐภาคี เพื่อรับโทษที่กำหนดโดยผลของการพิจารณาคดีหรือการดำเนินการต่าง ๆ ซึ่งได้มีการขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือส่งตัวบุคคลนั้น และรัฐภาคีนั้นกับรัฐภาคีที่ร้องขอให้ส่งตัวบุคคลเป็นผู้ร้ายข้ามแดนเห็นชอบกับทางเลือกนี้ และข้อตกลงอื่นที่ทั้งสองฝ่ายอาจเห็นว่าเหมาะสม การส่งผู้ร้ายข้ามแดนหรือการส่งตัวโดยมีเงื่อนไขดังกล่าวจะต้องถือว่าเพียงพอที่จะปลดพันธกรณีตามที่ระบุไว้ในวรรค 10 ของข้อนี้

12. ถ้าการส่งผู้ร้ายข้ามแดนซึ่งมุ่งประสงค์ในการดำเนินการตามคำพิพากษาได้ถูกปฏิเสธเพราะบุคคลที่ได้รับการร้องขอนั้นเป็นคนชาติของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอ รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอจะต้องพิจารณาบังคับให้

เป็นไปตามโทษซึ่งได้กำหนดตามกฎหมายภายในของรัฐภาคีที่ร้องขอ หรือพิจารณาบังคับโทษส่วนที่เหลือ ถ้ากฎหมายภายในของตนอนุญาตและโดยสอดคล้องกับข้อกำหนดของกฎหมายดังกล่าวเมื่อมีการยื่นคำขอจากรัฐผู้ร้องขอ

13. ผู้ใดซึ่งถูกดำเนินการอันเกี่ยวข้องกับความคิดที่ข้อนี้ใช้บังคับ จะต้องได้รับการประกันการปฏิบัติอย่างเป็นทางการในทุกขั้นตอนของการดำเนินการ รวมทั้งสิทธิและการประกันทั้งปวงตามที่กำหนดไว้โดยกฎหมายภายในของรัฐภาคีที่บุคคลดังกล่าวอยู่ในดินแดน

14. ไม่มีสิ่งใดในอนุสัญญานี้ที่จะตีความว่าเป็นการกำหนดพันธกรณีที่จะส่งผู้ร้ายข้ามแดน หาก รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอมิเหตุผลเพียงพอที่จะเชื่อว่า การร้องขอได้ทำขึ้นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการฟ้องร้องดำเนินคดีหรือการลงโทษบุคคลเพราะเหตุแห่ง เชื้อชาติ ศาสนา สัญชาติ แหล่งกำเนิดเผ่าพันธุ์ หรือความคิดเห็นทางการเมืองของบุคคลนั้น หรือการปฏิบัติตามการร้องขอนั้นจะก่อให้เกิดผลกระทบสถานะของบุคคล ผู้นั้นด้วยเหตุใดเหตุหนึ่งดังที่ได้กล่าวข้างต้น

15. รัฐภาคีไม่อาจปฏิเสธการร้องขอให้ส่งผู้ร้ายข้ามแดนด้วยเหตุผลเพียงประการเดียวว่าความผิดนั้นอยู่ในการพิจารณาว่าเกี่ยวข้องกับเรื่องการเงินด้วย

16. ก่อนการปฏิเสธการส่งผู้ร้ายข้ามแดน รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอจะต้องหารือกับรัฐภาคีที่ร้องขอตามความเหมาะสมเพื่อจัดให้รัฐภาคีที่ร้องขอมิโอกาสเพียงพอที่จะเสนอความคิดเห็นของตนและจัดหาข้อสนเทศที่เกี่ยวข้องกับข้อกล่าวหาของตน

17. รัฐภาคีจะต้องพยายามจัดทำความตกลงหรือข้อตกลงทวิภาคีและพหุภาคีเพื่อดำเนินการ หรือเพิ่มพูนประสิทธิผลในการส่งผู้ร้ายข้ามแดน

ข้อ 17

การโอนตัวนักโทษ

รัฐภาคีอาจพิจารณาเข้าร่วมความตกลงหรือข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคีว่าด้วยการโอนตัวไปยังดินแดนของตน ซึ่งบุคคลที่ถูกพิพากษาหรือปราศจากเสรีภาพในรูปแบบอื่น สำหรับความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง เพื่อที่บุคคลเหล่านั้นอาจรับโทษทั้งหมด ณ ดินแดนของตน

ข้อ 18

ความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน

1. รัฐภาคีจะต้องจัดให้มีมาตรการความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันที่ครอบคลุมกว้างที่สุดในการสืบสวนสอบสวน การฟ้องร้องดำเนินคดีและการดำเนินการต่าง ๆ ทางศาลที่เกี่ยวข้องกับความผิดภายใต้อนุสัญญานี้ตามที่กำหนดไว้ในข้อ 3 และจะต้องให้ความช่วยเหลือต่างตอบแทนแก่กันในการทำงานเดียวกัน เมื่อ รัฐภาคีที่ร้องขอมิเหตุอันควรสงสัยว่าความผิดตามที่อ้างถึงในข้อ 3 วรรค 1(ก) หรือ (ข) มีลักษณะข้ามชาติ รวมทั้งผู้เสียหายและพยาน ทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรม เครื่องมือเครื่องใช้อื่น หรือหลักฐานแห่งการกระทำ ความผิดดังกล่าวอยู่ในรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอ และความคิดนั้นเกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

2. รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอจะต้องจัดให้มีความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันในขอบเขตที่กว้างที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ภายใต้กฎหมาย สนธิสัญญา ความตกลง และข้อตกลงที่เกี่ยวข้องของรัฐภาคีที่ได้รับการ

ร้องขอในเรื่องเกี่ยวกับการสืบสวนสอบสวน การฟ้องร้องดำเนินคดี และการดำเนินการต่าง ๆ ทางศาลที่เกี่ยวข้องกับความผิดอาญาซึ่งนิติบุคคลอาจต้องรับผิดชอบข้อ 10 ของอนุสัญญาฯ ในรัฐภาคีที่ร้องขอ

3. ความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันซึ่งจะมีตามข้อนี้ อาจได้รับการร้องขอเพื่อความมุ่งประสงค์ใด ๆ ดังต่อไปนี้

- (ก) การรวบรวมพยานหลักฐานหรือการสอบปากคำบุคคล
- (ข) การส่งเอกสารของศาล
- (ค) การค้นและยึด และการอายัด
- (ง) การตรวจวัตถุและสถานที่
- (จ) การให้ข้อมูล สิ่งที่จะใช้เป็นพยานหลักฐานได้และความเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
- (ฉ) การให้เอกสารและหลักฐานที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งหลักฐานของรัฐบาล หลักฐานทางธนาคาร หลักฐานทางการเงิน หลักฐานของบริษัทหรือธุรกิจ ทั้งที่เป็นต้นฉบับหรือสำเนาที่ได้รับรองแล้ว
- (ช) การระบุหรือสืบให้ได้มาซึ่งทรัพย์สินได้จากการกระทำอาชญากรรม ทรัพย์สิน เครื่องมือเครื่องใช้ หรือสิ่งอื่น เพื่อความมุ่งประสงค์ในการใช้เป็นพยานหลักฐาน

(ซ) การอำนวยความสะดวกในการปรากฏตัวโดยสมัครใจของบุคคลในรัฐภาคีที่ร้องขอ

(ณ) ความช่วยเหลืออื่นใดที่ไม่ขัดกับกฎหมายภายในของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอ

4. โดยไม่กระทบต่อกฎหมายภายใน เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐภาคีหนึ่ง อาจส่งข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับเรื่องทางอาญาให้แก่เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจในอีกรัฐภาคีหนึ่ง โดยไม่ต้องมีคำร้องขอก่อน เมื่อรัฐภาคีผู้ส่งเชื่อว่า ข้อมูลเหล่านั้นสามารถช่วยเจ้าหน้าที่ในการดำเนินการหรือการสรุปการสอบสวนและการดำเนินการต่าง ๆ ทางอาญาได้สำเร็จ หรือสามารถส่งผลให้มีคำร้องขอที่จัดทำโดยรัฐภาคีผู้รับข้อมูลตามอนุสัญญา

5. การส่งข้อมูลตามวรรค 4 ของข้อนี้ จะไม่กระทบต่อการสอบสวนและการดำเนินการต่าง ๆ ทางอาญาในรัฐของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจผู้จัดให้ซึ่งข้อมูล เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจซึ่งรับข้อมูลจะต้องปฏิบัติตามคำร้องขอให้ข้อมูลดังกล่าวเป็นความลับ แม้ว่าเป็นการชั่วคราว หรือตามข้อจำกัดในการใช้ข้อมูลนั้น อย่างไรก็ตาม กรณีนี้จะต้องไม่ห้ามรัฐภาคีผู้รับข้อมูลในการเปิดเผยในการดำเนินคดีซึ่งข้อมูลที่เป็นประโยชน์ต่อจำเลย ในกรณีดังกล่าวรัฐภาคีผู้รับข้อมูลจะต้องแจ้งรัฐภาคีผู้ส่งก่อนการเปิดเผย และหากได้รับการร้องขอจะต้องหารือกับรัฐภาคีผู้ส่ง ในกรณีไม่ปกติกึ่งการแจ้งล่วงหน้าไม่อาจกระทำได้ รัฐภาคีผู้รับจะต้องแจ้งรัฐภาคีผู้ส่งถึงการเปิดเผยนั้นโดยไม่ชักช้า

6. บทบัญญัติของข้อนี้จะไม่กระทบต่อพันธกรณีภายใต้สนธิสัญญาอื่นใด ทั้งในลักษณะทวิภาคีหรือพหุภาคีที่กำหนดให้มีหรือจะกำหนดให้มีความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันและกันในความผิดอาญา ไม่ว่าทั้งหมดหรือในบางส่วน

7. วรรค 9 ถึง 29 ของข้อนี้จะต้องนำมาใช้บังคับกับการร้องขอซึ่งได้กระทำตามข้อนี้ หากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องมิได้ผูกพันกันโดยสนธิสัญญาเกี่ยวกับความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน แต่ถ้ำรัฐภาคีเหล่านี้ ผูกพันกันโดยสนธิสัญญาดังกล่าว ให้นำบทบัญญัติในเรื่องดังกล่าวของสนธิสัญญานั้นมาใช้บังคับ เว้นแต่รัฐภาคีตกลงกันที่จะนำวรรค 9 ถึง 29 ของข้อนี้มาใช้บังคับแทน ทั้งนี้ จะส่งเสริมอย่างแข็งขันให้รัฐภาคีนำวรรคต่างๆ เหล่านี้ มาใช้บังคับหากจะช่วยให้มีการให้ความร่วมมือ

8. รัฐภาคีจะต้องไม่ปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันตามข้อนี้โดยอ้างว่าเป็นการรักษาความลับทางราชการ

9. รัฐภาคีอาจปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันตามข้อนี้ด้วยเหตุที่การกระทำ ความผิดดังกล่าวไม่เป็นการผิดตามกฎหมายของทั้งสองประเทศ อย่างไรก็ตาม ในกรณีที่เห็นสมควรรัฐภาคี ผู้ได้รับการร้องขออาจให้ความช่วยเหลือภายในขอบเขตซึ่งตัดสินตามดุลพินิจของรัฐภาคีนั้น โดยไม่ต้องคำนึงว่าการกระทำผิดเป็นความผิดตามกฎหมายภายในของรัฐผู้ได้รับการร้องขอหรือไม่

10. บุคคลผู้ถูกควบคุมตัวอยู่หรือกำลังรับโทษตามคำพิพากษาในดินแดนของรัฐภาคีหนึ่งซึ่งรัฐภาคีอีก รัฐหนึ่งได้ร้องขอให้ปรากฏตัวในรัฐนั้นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการระบุตัวบุคคล การเบิกความหรือให้ความช่วยเหลือในการได้มาซึ่งพยานหลักฐานสำหรับการสืบสวนสอบสวน การฟ้องร้องดำเนินคดี หรือการดำเนินการต่าง ๆ ทางศาลที่เกี่ยวกับความผิดที่อนุญาตนี้ครอบคลุมถึง อาจถูกโอนตัวไปได้ หากเป็นไปตามเงื่อนไขดังต่อไปนี้

(ก) บุคคลนั้นได้ให้ความยินยอมโดยรู้ข้อเท็จจริงและโดยสมัครใจ

(ข) เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐภาคีทั้งสองฝ่ายตกลงกัน ภายใต้เงื่อนไขตามที่รัฐภาคีเหล่านั้นอาจเห็นสมควร

11. เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรค 10 ของข้อนี้

(ก) รัฐภาคีซึ่งบุคคลนั้นถูกโอนตัวไปจะต้องมีอำนาจและพันธกรณีที่จะต้องควบคุมตัวบุคคลที่ถูกโอนตัวมา เว้นแต่ได้รับการร้องขอหรือได้รับมอบอำนาจเป็นอย่างอื่นจากรัฐภาคีซึ่งโอนตัวบุคคลนั้นมา

(ข) รัฐภาคีซึ่งรับโอนตัวบุคคลดังกล่าวจะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีของตนโดยไม่ชักช้าเพื่อส่งตัวบุคคลนั้นคืนไปให้อยู่ในการควบคุมตัวของรัฐภาคีซึ่งโอนตัวบุคคลนั้นมาตามที่ได้ตกลงกันไว้ก่อนแล้ว หรือตามที่ตกลงกันเป็นอย่างอื่น โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐภาคีทั้งสอง เว้นแต่จะตกลงกันเป็นอย่างอื่น โดยหน่วยงานที่มีหน้าที่รับผิดชอบของรัฐภาคีทั้งสองฝ่าย

(ค) รัฐภาคีซึ่งรับโอนตัวบุคคลนั้นจะต้องไม่กำหนดให้รัฐภาคีที่โอนตัวบุคคลนั้นมาต้องเริ่มกระบวนการส่งผู้ร้ายข้ามแดนเพื่อการส่งคืนตัวบุคคลนั้น

(ง) บุคคลผู้ถูกโอนตัวจะต้องได้รับการนับโทษเพื่อการรับโทษตามคำพิพากษาในรัฐที่โอนตัวบุคคลนั้นมา สำหรับระยะเวลาที่ถูกควบคุมตัวในรัฐภาคีซึ่งเขาถูกโอนตัวไป

12. เว้นแต่รัฐภาคีซึ่งส่งตัวบุคคลดังกล่าวตามวรรค 10 และ 11 จะตกลงด้วย บุคคลนั้นไม่ว่าจะถือสัญชาติใด จะต้องไม่ถูกฟ้อง กักขัง ลงโทษ หรือถูกจำกัดเสรีภาพส่วนบุคคล ในดินแดนของรัฐซึ่งรับตัวบุคคลนั้นในเรื่องที่เกี่ยวกับการกระทำ การละเว้นการกระทำ หรือคำพิพากษาลงโทษที่มีก่อนการเดินทางออกจากดินแดนของรัฐที่ส่งตัวบุคคลนั้น

13. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องกำหนดหน่วยงานกลางซึ่งจะต้องมีความรับผิดชอบและอำนาจที่จะรับคำร้องขอความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน และที่จะปฏิบัติตามคำร้องขอเหล่านั้นหรือส่งคำร้องขอเหล่านั้นให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเพื่อดำเนินการ หากรัฐภาคีมีดินแดนหรือเขตการปกครองพิเศษที่มีระบบของการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันแตกต่างหาก รัฐภาคีนั้นอาจกำหนดให้มีหน่วยงานกลางต่างหากโดยให้มีหน้าที่เช่นเดียวกันกับดังกล่าวข้างต้นสำหรับดินแดนหรือเขตการปกครองนั้น หน่วยงานกลางจะประกันการดำเนินการหรือการจัดส่งคำร้องขอที่ได้รับอย่างรวดเร็วและเหมาะสม ในกรณีที่หน่วยงานกลางส่งคำร้องขอไปยัง

เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจเพื่อดำเนินการ หน่วยงานกลางจะต้องเร่งรัดให้เจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจดำเนินการตามคำร้องขออย่างรวดเร็วและเหมาะสม เลขานุการสหประชาชาติจะต้องได้รับแจ้งเกี่ยวกับหน่วยงานกลางที่กำหนดขึ้นเพื่อ การนี้ เมื่อรัฐภาคีแต่ละรัฐได้มอบสัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบหรือภาคยานุวัติสาร คำร้องขอความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน และการสื่อสารใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับคำร้องขอนั้น จะต้องถูกส่งต่อ หน่วยงานกลางที่กำหนดโดยรัฐภาคี ข้อกำหนดนี้จะต้องไม่กระทบต่อสิทธิของรัฐภาคีใดที่กำหนดว่า คำร้องขอ และการสื่อสารที่มาถึงตนให้ดำเนิน โดยผ่านช่องทางทางการทูต และในกรณีเร่งด่วนและเมื่อ รัฐภาคีเห็นพ้อง โดยผ่านช่องทางขององค์การตำรวจสากลถ้าเป็นไปได้

14. คำร้องขอจะต้องทำเป็นลายลักษณ์อักษร หรือในกรณีที่เป็นไปได้ โดยวิธีการอื่นใดที่จะสามารถผลิต เป็นหลักฐานลายลักษณ์อักษรได้ ในภาษาที่รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอยอมรับ ภายใต้เงื่อนไขที่รัฐภาคีนั้นสามารถ รับรองความถูกต้องได้ ภาษาใดภาษาหนึ่งหรือหลายภาษาซึ่งรัฐภาคีแต่ละรัฐให้การยอมรับนั้นจะต้องแจ้งให้ เลขานุการสหประชาชาติทราบในเวลาที่ยอมรับมอบสัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสารของอนุสัญญา ในกรณีเร่งด่วนและเมื่อรัฐภาคีได้เห็นพ้องกัน การร้องขออาจกระทำได้ด้วย วาจา แต่จะต้องยืนยันเป็นลายลักษณ์อักษรในภายหลัง

15. คำร้องขอความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันจะต้องประกอบด้วย

(ก) การระบุให้ทราบถึงสถานะของหน่วยงานที่ทำคำร้องขอ
(ข) สารสำคัญและลักษณะของการสืบสวนสอบสวน การฟ้องร้องดำเนินคดีหรือการดำเนินการ ต่างๆ ทางศาลซึ่งเกี่ยวข้องกับคำร้องขอ รวมทั้งชื่อและหน้าที่ของหน่วยงานที่ดำเนินการสืบสวนสอบสวน ฟ้อง ร้องดำเนินคดี หรือดำเนินการต่างๆ ทางศาลดังกล่าว

(ค) สรุปข้อเท็จจริงที่เกี่ยวข้อง เว้นแต่กรณีเป็นคำร้องขอโดยมีความมุ่งประสงค์เพื่อการจัดส่ง เอกสารทางศาล

(ง) การอธิบายลักษณะของความช่วยเหลือที่ร้องขอและรายละเอียดของขั้นตอนเฉพาะ ซึ่งรัฐภาคีที่ ร้องขอปรารถนาให้ได้รับการปฏิบัติตาม

(จ) รูปพรรณสัณฐาน สถานที่อยู่และสัญชาติของบุคคลที่เกี่ยวข้องในกรณีที่จะหาได้

(ฉ) ความมุ่งประสงค์ที่ขอพยานหลักฐาน ข้อมูล หรือขอให้มีการดำเนินการ

16. รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขออาจขอข้อมูลเพิ่มเติมเมื่อข้อมูลเพิ่มเติมนั้นจำเป็นสำหรับการปฏิบัติตามคำ ร้องขอตามกฎหมายภายในของตน หรือเมื่อข้อมูลเพิ่มเติมนั้นสามารถช่วยให้มีการปฏิบัติดังกล่าว

17. การปฏิบัติตามคำร้องขอจะต้องสอดคล้องกับกฎหมายภายในของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอและเท่า ที่ไม่ขัดต่อกฎหมายภายในของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอ และหากเป็นไปได้ให้สอดคล้องกับขั้นตอนที่กำหนด ไว้ในคำร้องขอนั้น

18. เมื่อใดก็ตามที่เป็นไปได้และสอดคล้องกับหลักการพื้นฐานของกฎหมายภายใน เมื่อบุคคลอยู่ใน ดิน แคนของรัฐภาคีรัฐหนึ่ง และจะต้องให้ปากคำในฐานะพยานหรือผู้เชี่ยวชาญของเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจด้านคดีของ รัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งด้วยคำขอของอีกฝ่ายหนึ่ง รัฐภาคีแรกอาจอนุญาตให้การให้ปากคำนั้นกระทำโดยการประชุม ด้วยวิดีโอ หากเป็นกรณีที่บุคคลนั้นไม่สามารถหรือไม่ปรารถนาที่จะปรากฏตัวในดินแดนของรัฐภาคี ผู้ร้อง ขอ และรัฐภาคีอาจตกลงกันว่าการให้ปากคำจะดำเนินการโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจด้านคดีของรัฐภาคี ผู้ร้องขอ และเข้าร่วมรับฟังโดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจด้านคดีของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอ

19. รัฐภาคีที่ร้องขอจะต้องไม่จัดส่งหรือใช้ข้อมูลหรือพยานหลักฐานที่ได้รับจากรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอเพื่อการสืบสวนสอบสวน การฟ้องร้องดำเนินคดี หรือการดำเนินการต่างๆ ทางศาล นอกเหนือไปจากที่ได้ระบุไว้ในคำร้องขอโดยปราศจากความยินยอมล่วงหน้าของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอ ไม่มีข้อความใดในวรรคนี้จะห้ามมิให้รัฐภาคีที่ร้องขอเปิดเผยข้อมูลหรือหลักฐานที่จะลบล้างความผิดให้แก่จำเลยในการพิจารณาคดีในศาล ในกรณีหลังนี้ รัฐภาคีที่ร้องขอจะต้องแจ้งให้รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอทราบก่อนการเปิดเผยและหากได้รับการร้องขอจะปรึกษากับรัฐภาคีผู้รับคำร้องขอก่อน เว้นแต่การแจ้งล่วงหน้าดังกล่าวไม่อาจกระทำได้ รัฐภาคีที่ร้องขอจะต้องแจ้งให้รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอทราบเกี่ยวกับการเปิดเผยโดยไม่ชักช้า

20. รัฐภาคีที่ร้องขออาจกำหนดให้รัฐภาคีผู้ได้รับการคำร้องขอรักษาข้อเท็จจริงและสาระของคำร้องขอเป็นความลับ เว้นแต่เท่าที่จำเป็นที่จะดำเนินการตามคำร้องขอนั้น หากรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอไม่สามารถปฏิบัติตามข้อกำหนดในการรักษาความลับนั้น จะต้องแจ้งให้รัฐภาคีที่ร้องขอทราบทันที

21. ความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันอาจถูกปฏิเสธเมื่อ

(ก) การร้องขอมิได้กระทำโดยสอดคล้องกับบทบัญญัติของข้อนี้

(ข) รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอพิจารณาเห็นว่า การปฏิบัติตามคำร้องขอนั้นน่าจะกระทบต่ออธิปไตย ความมั่นคง ความสงบเรียบร้อยของประชาชน หรือผลประโยชน์อันจำเป็นยิ่งอื่น ๆ ของตน

(ค) กฎหมายภายในของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอห้ามหน่วยงานของตนมิให้ปฏิบัติในสิ่งที่ได้มีการร้องขอในความผิดที่คล้ายคลึงกันนั้น หากความผิดดังกล่าวอยู่ในการสืบสวนสอบสวน การฟ้องร้องดำเนินคดี หรือการดำเนินการต่าง ๆ ทางศาลภายใต้เขตอำนาจของตน

(ง) การปฏิบัติตามคำขอขัดต่อระบบกฎหมายของรัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอเกี่ยวกับการให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน

22. รัฐภาคีไม่อาจปฏิเสธที่จะให้ความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันด้วยเหตุผลเพียงอย่างเดียวว่าการกระทำความคิดนั้นถือได้ว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับเรื่องทางการเงิน

23. จะต้องให้เหตุผลของการปฏิเสธความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันใด ๆ

24. รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอจะต้องปฏิบัติตามคำร้องขอความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกันโดยเร็วที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และจะต้องคำนึงถึงกำหนดเวลาที่เสนอแนะโดยรัฐภาคีที่ร้องขอให้มากที่สุดเท่าที่จะเป็นไปได้ และที่ตามเหตุผลซึ่งได้ให้ไว้ในคำร้องขอ รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอจะสนองตอบต่อคำร้องขอที่เหมาะสมของรัฐภาคีที่ร้องขอเกี่ยวกับความคืบหน้าในการปฏิบัติตามคำร้องขอ รัฐภาคีที่ร้องขอจะต้องให้รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอทราบทันทีเมื่อไม่ต้องการความช่วยเหลือที่ร้องขออีกต่อไป

25. รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขออาจเลื่อนความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน โดยเหตุที่ว่าความช่วยเหลือดังกล่าวแทรกแซงการสืบสวนสอบสวน การฟ้องร้องดำเนินคดี หรือการดำเนินการต่างๆ ทางศาลที่กำลังดำเนินอยู่

26. ก่อนที่จะปฏิเสธคำร้องขอตามวรรค 21 ของข้อนี้หรือเลื่อนการปฏิบัติตามคำร้องขอตามวรรค 25 ของข้อนี้ รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอจะต้องปรึกษากับรัฐภาคีที่ร้องขอเพื่อตัดสินใจว่าความช่วยเหลือดังกล่าวจะยังคงสามารถจัดให้ได้หรือไม่ ภายใต้ข้อกำหนดและเงื่อนไขที่รัฐภาคีที่ได้รับการร้องขอพิจารณาว่าจำเป็น หาก รัฐภาคีที่ร้องขอขอรับความช่วยเหลือภายใต้ข้อกำหนดและเงื่อนไขเหล่านั้นได้ รัฐภาคีที่ร้องขอจะต้องปฏิบัติตามข้อกำหนดและเงื่อนไขนั้น

27. โดยไม่กระทบต่อการบังคับใช้วรรค 12 ของข้อนี้ พยาน ผู้ชำนาญการ หรือบุคคลอื่นใด ผู้ซึ่งยินยอมตามคำร้องขอของรัฐบาลที่ร้องขอที่จะเบิกความในการดำเนินคดี หรือยินยอมที่จะช่วยเหลือในการสืบสวนสอบสวน การฟ้องร้องดำเนินคดีหรือการดำเนินการต่างๆ ทางศาลในดินแดนของรัฐบาลที่ร้องขอ ไม่อาจถูกฟ้องร้อง กักขัง ลงโทษ หรือถูกจำกัดเสรีภาพส่วนบุคคลในดินแดนของรัฐบาลที่ร้องขอ ในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับการกระทำ การละเว้นการกระทำ หรือคำพิพากษาลงโทษซึ่งมีก่อนการเดินทางของบุคคลนั้นออกจากดินแดนของรัฐบาลที่ได้รับ การร้องขอ อนึ่ง การให้ความคุ้มครองแก่บุคคลเหล่านั้นจะสิ้นสุดลงเมื่อพยาน ผู้ชำนาญการ หรือบุคคลอื่นเช่นว่า นั้นยังคงอยู่ในดินแดนของรัฐบาลที่ร้องขอต่อโดยสมัครใจเป็นเวลา 15 วันติดต่อกัน หรือระยะเวลาอื่นตามที่รัฐ ภาคตกลงกันนับแต่วันที่ผู้นั้น ได้รับแจ้งอย่างเป็นทางการแล้วว่าหน่วยงานในกระบวนการ ยุติธรรมไม่ต้องการ ให้บุคคลนั้นปรากฏตัวอีกต่อไป หรือจะสิ้นสุดเช่นกันเมื่อพยาน ผู้ชำนาญการ หรือบุคคลอื่นใดเช่นว่านั้นเดินทาง กลับเข้ามาอีกโดยสมัครใจ หลังจากได้เดินทางออกนอกดินแดนของรัฐบาลที่ร้องขอแล้ว

28. ค่าใช้จ่ายปกติในการดำเนินการตามคำร้องขอนั้นจะต้องตกอยู่แก่รัฐบาลที่ได้รับการร้องขอ เว้นแต่ บรรดารัฐบาลที่เกี่ยวข้องได้ตกลงกันเป็นอย่างอื่น หากมีค่าใช้จ่ายซึ่งสูงมากหรือที่มีลักษณะพิเศษเป็น สิ่งจำเป็น หรือจะเป็นสิ่งจำเป็นเพื่อการปฏิบัติตามคำร้องขอแล้ว รัฐบาลจะต้องปรึกษากันเพื่อกำหนด ข้อ กำหนดและเงื่อนไขที่คำร้องขอจะได้รับการปฏิบัติตามและกำหนดลักษณะการรับภาระค่าใช้จ่าย

29. รัฐบาลที่ได้รับการร้องขอ

(ก) จะต้องจัดหาสำเนาของบันทึก เอกสาร หรือข้อสนเทศของราชการที่อยู่ในความครอบครองของตน ให้แก่รัฐบาลที่ร้องขอ ซึ่งตามกฎหมายภายในของตนสามารถเปิดเผยต่อสาธารณชนได้

(ข) อาจใช้ดุลพินิจในการจัดหาสำเนาของบันทึกเอกสาร หรือข้อสนเทศของราชการที่อยู่ในความ ครอบครองของตนให้แก่รัฐบาลที่ร้องขอทั้งหมด หรือบางส่วน หรือภายใต้เงื่อนไขที่เห็นเหมาะสม ซึ่งตาม กฎหมายภายในของตนไม่สามารถเปิดเผยต่อสาธารณชนได้

30. รัฐบาลจะต้องพิจารณาความเป็นไปได้ที่จะจัดทำความตกลง หรือข้อตกลงในลักษณะทวิภาคีหรือ พหุภาคีตามที่อาจจำเป็น ในอันที่จะบรรลุความมุ่งประสงค์ของข้อนี้ ให้ข้อนี้มีผลในทางปฏิบัติ หรือส่งเสริมบท บัญญัติของข้อนี้

ข้อ 19

การสืบสวนสอบสวนร่วม

รัฐบาลจะพิจารณาทำความตกลงหรือข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคี ที่เกี่ยวข้องกับเรื่องภายใต้การ สืบ สวนสอบสวน การฟ้องร้องดำเนินคดี หรือการดำเนินการต่างๆ ทางศาลในรัฐภาคนึงหรือมากกว่า เจ้าหน้าที่ผู้มี อำนาจที่เกี่ยวข้องอาจจัดตั้งหน่วยสืบสวนสอบสวนร่วมขึ้น ในกรณีที่ไม่มีความตกลงหรือข้อตกลงดังกล่าว การ สืบสวนสอบสวนร่วมอาจดำเนินการได้โดยความตกลงเป็นรายกรณี รัฐบาลที่เกี่ยวข้องจะต้องทำให้แน่ใจว่า อธิปไตยของรัฐบาลเจ้าของดินแดนซึ่งการสืบสวนสอบสวนร่วมดังกล่าวจะมีขึ้นจะได้รับความเคารพอย่างเต็มที่

ข้อ 20

เทคนิคการสืบสวนสอบสวนพิเศษ

1. หากกระทำได้ตามหลักการพื้นฐานของระบบกฎหมายภายใน รัฐบาลแต่ละรัฐจะต้องใช้มาตรการที่ จำเป็นเพื่อให้มีการใช้ที่เหมาะสมซึ่งการจัดส่งภายใต้การควบคุมภายในความเป็นไปได้และภายใต้เงื่อนไขที่ กำหนดไว้ในกฎหมายภายในของรัฐบาลนั้น และเมื่อเห็นสมควรเพื่อให้มีการใช้เทคนิคการสืบสวนสอบสวน

พิเศษอย่างอื่น เช่น การเฝ้าติดตามโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์หรือการเฝ้าติดตามในรูปแบบอื่น ๆ และการปฏิบัติการลับ โดยเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐนั้นภายในดินแดนของตนเพื่อความมุ่งประสงค์ในการต่อต้านอาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรอย่างมีประสิทธิภาพก็ได้

2. เพื่อความมุ่งประสงค์ในการสืบสวนสอบสวนความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึงรัฐภาคีจะได้รับการส่งเสริมให้ทำความตกลงหรือข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคีที่เหมาะสมตามความจำเป็น เพื่อใช้เทคนิคการสืบสวนสอบสวนพิเศษเหล่านั้นในบริบทของความร่วมมือในระดับระหว่างประเทศ จะต้องจัดทำและถือปฏิบัติตามความตกลงหรือข้อตกลงนั้นโดยสอดคล้องกับหลักการความเท่าเทียมกันของธิปไตยแห่งรัฐอย่างเต็มที่ และจะต้องมีการดำเนินการอย่างเคร่งครัดตามข้อกำหนดของความตกลงหรือข้อตกลงเหล่านั้น

3. ในกรณีที่ไม่มี ความตกลงหรือการจัดการดังที่ระบุไว้ในวรรค 2 ของข้อนี้ การตัดสินใจที่จะใช้เทคนิคการสืบสวนสอบสวนพิเศษดังกล่าวในระดับระหว่างประเทศจะต้องกระทำเป็นรายกรณีไป และหากมีความจำเป็นอาจนำข้อตกลงและความเข้าใจระหว่างกันในเรื่องทางการเงินมาพิจารณาด้วย โดยคำนึงถึงเขตอำนาจของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

4. การตัดสินใจที่จะใช้การจัดส่งภายใต้การควบคุมในระดับระหว่างประเทศอาจให้รวมถึงวิธีการ เช่น การสกัดและอนุญาตให้สิ่งของยังคงสภาพเดิม หรือมีการเคลื่อนย้ายหรือสับเปลี่ยนทั้งหมดหรือบางส่วน ทั้งนี้ด้วยความยินยอมของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 21

การโอนการดำเนินคดีอาญา

รัฐภาคีจะต้องพิจารณาความเป็นไปได้สำหรับการโอนการดำเนินคดีแก่กัน สำหรับการฟ้องคดีอาญาในความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง หากพิจารณาว่าการโอนเช่นนั้นจะเป็นเพื่อประโยชน์ของกระบวนการยุติธรรม โดยเฉพาะในกรณีที่เกี่ยวข้องกับเขตอำนาจหลายเขตโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อให้ความสำคัญแก่การฟ้องคดี

ข้อ 22

การจัดทำทะเบียนประวัติทางอาชญากรรม

ภายใต้ข้อกำหนดและเพื่อความมุ่งประสงค์ที่เห็นว่าเหมาะสม รัฐภาคีแต่ละรัฐอาจรับเอามาตรการทางกฎหมายหรือมาตรการอื่นเช่นว่าเท่าที่จำเป็น เพื่อนำคำตัดสินว่ากระทำผิดที่เคยได้รับครั้งใดๆ ในอิกรัฐหนึ่งของผู้กระทำผิดที่ถูกกล่าวหามาคำนึงถึงด้วย เพื่อความมุ่งประสงค์ในการใช้เป็นข้อสนเทศในการดำเนินคดีอาญาที่เกี่ยวข้องกับความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง

ข้อ 23

การกำหนดให้การขัดขวางความยุติธรรมเป็นความผิดอาญา

รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการทางกฎหมายหรืออื่น ๆ เท่าที่จำเป็นเพื่อกำหนดให้เป็นความผิดอาญาเมื่อกระทำโดยเจตนาซึ่ง

(ก) การใช้กำลังทางกายภาพ การข่มขู่หรือการทำให้กลัว หรือการให้สัญญา ยื่นข้อเสนอหรือให้ประโยชน์ที่มิควรได้เพื่อจูงใจให้ให้การเท็จ หรือเพื่อแทรกแซงการให้การหรือการเสนอพยานหลักฐานในการดำเนินคดีที่เกี่ยวข้องกับการกระทำความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง

(ข) การใช้กำลังทางกายภาพ การข่มขู่ หรือการทำให้กลัวเพื่อแทรกแซงการปฏิบัติหน้าที่ของเจ้าหน้าที่ในงานยุติธรรม หรือเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมายในส่วนที่เกี่ยวกับการกระทำความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง ไม่มีข้อความใดในอนุวรรคนี้ที่จะทำเสื่อมสิทธิของรัฐบาลที่จะมีกฎหมายคุ้มครองเจ้าหน้าที่ประเภทอื่น ของรัฐ

ข้อ 24

การคุ้มครองพยาน

1. รัฐบาลแต่ละรัฐจะต้องใช้มาตรการทั้งหลายที่เหมาะสมภายในวิถีทางของตนหรือให้ความคุ้มครองอย่างมีประสิทธิภาพแก่พยานจากการแก้แค้นหรือข่มขู่ที่อาจเกิดขึ้นได้ในการดำเนินคดี ซึ่งพยานผู้นั้นเป็นผู้ให้การที่เกี่ยวข้องกับความผิดที่ครอบคลุมภายใต้อนุสัญญานี้ และแก่ญาติและบุคคลอื่นที่ใกล้ชิดกับพยานผู้นั้นตามความเหมาะสม

2. มาตรการทั้งหลายที่อาจเป็นไปได้ตามวรรค 1 ของข้อนี้จะรวมถึงสิทธิ นอกจากประการอื่นแล้วและโดยไม่ทำให้เสื่อมสิทธิของจำเลย รวมทั้งสิทธิที่พึงมีโดยชอบ

(ก) การกำหนดวิธีการให้ความคุ้มครองทางกายภาพแก่ตัวบุคคลเช่นว่า เช่นภายในขอบเขตที่จำเป็นและกระทำได้ การย้ายบุคคลเหล่านั้น ไปอยู่ที่อื่น และเท่าที่เห็นจำเป็น การไม่เปิดเผยหรือจำกัดการเปิดเผย ข้อสนเทศเกี่ยวกับรูปพรรณและที่อยู่ของบุคคลเช่นว่า

(ข) จัดให้มีกฎหมายพื้นฐานที่อนุญาตให้คำให้การของพยานสามารถกระทำได้ในลักษณะที่ทำให้แน่ใจว่าพยานได้รับความปลอดภัย เช่น อนุญาตให้มิคำให้การผ่านการใช้เทคโนโลยีทางการสื่อสาร เช่น การติดต่อผ่านวีดิทัศน์ หรือวิธีการอื่นที่เพียงพอ

3. รัฐบาลจะต้องพิจารณาจัดทำความตกลงหรือข้อตกลงกับรัฐอื่นเพื่อย้ายบุคคลที่อ้างถึงในวรรคที่ 1 ของข้อนี้ไปอยู่ที่อื่น

4. บทบัญญัติของข้อนี้จะนำไปใช้กับผู้เสียหายเท่าที่บุคคลเหล่านั้นต้องเป็นพยานด้วย

ข้อ 25

การให้ความช่วยเหลือและการคุ้มครองผู้เสียหาย

1. รัฐบาลแต่ละรัฐจะต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมภายในวิถีทางของตนที่จะให้ความช่วยเหลือและความคุ้มครองแก่ผู้เสียหายของการกระทำความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง โดยเฉพาะในกรณีที่มีการคุกคามที่จะแก้แค้น หรือข่มขู่

2. รัฐบาลแต่ละรัฐจะกำหนดวิธีการที่เหมาะสมเพื่อให้สามารถเข้าถึงการใช้ค่าทดแทนและการกลับคืนสู่ฐานะเดิมแก่ผู้เสียหายของการกระทำความผิดที่ครอบคลุมภายใต้อนุสัญญานี้

3. ภายใต้กฎหมายภายในของตน รัฐบาลแต่ละรัฐจะให้ความเห็นและความห่วงกังวลของผู้เสียหายได้รับการนำเสนอและพิจารณาในขั้นตอนที่เหมาะสมของการดำเนินคดีอาญาต่อผู้กระทำผิดในลักษณะที่ไม่ทำให้เสื่อมสิทธิของจำเลย

ข้อ 26

มาตรการที่จะขยายความร่วมมือกับหน่วยงานที่ใช้บังคับกฎหมาย

1. รัฐบาลแต่ละรัฐจะต้องใช้มาตรการที่เหมาะสมเพื่อส่งเสริมให้บุคคลผู้เข้าร่วมหรือที่ได้เข้าร่วมแล้วในกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

(ก) ให้ข้อเสนอแนะที่เป็นประโยชน์แก่หน่วยงานที่รับผิดชอบเพื่อความมุ่งประสงค์ในการสืบสวนและใช้เป็นพยานหลักฐานในเรื่องต่าง ๆ เช่น

(i) รูปพรรณ ลักษณะ องค์ประกอบ โครงสร้าง ที่อยู่หรือกิจกรรมของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

(ii) ความเกี่ยวโยง รวมทั้งความเกี่ยวโยงในระดับระหว่างประเทศกับกลุ่มอาชญากรอื่น ๆ ที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

(iii) ความผิดต่างๆ ที่กลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ได้กระทำหรืออาจกระทำ

(ข) ให้ความช่วยเหลือตามข้อเท็จจริงอย่างเป็นรูปธรรมแก่หน่วยงานที่รับผิดชอบ ซึ่งอาจเป็นประโยชน์ต่อการคัดทอนทรัพย์สินหรือทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

2. ในกรณีที่เหมาะสม รัฐบาลแต่ละรัฐจะต้องพิจารณาให้มีความเป็นไปได้ที่จะลดโทษบุคคลที่ถูกกล่าวหา ซึ่งให้ความร่วมมือที่สำคัญต่อการสืบสวนหรือการฟ้องคดีต่อความผิดที่ครอบคลุมภายใต้อนุสัญญา

3. รัฐบาลแต่ละรัฐจะต้องพิจารณาให้มีความเป็นไปได้ที่จะให้ความคุ้มกันจากการฟ้องคดีต่อบุคคล ให้ความร่วมมือที่สำคัญต่อการสืบสวน หรือการฟ้องคดีต่อความผิดที่ครอบคลุมภายใต้อนุสัญญา ตามหลักการพื้นฐานของกฎหมายภายในของตน

4. ความคุ้มครองบุคคลเช่นว่านั้นจะต้องเป็นไปตามที่กำหนดไว้ในข้อ 24 ของอนุสัญญานี้

5. หากบุคคลที่อ้างถึงในวรรค 1 ของข้อนี้ซึ่งถูกพบตัวในรัฐภาคีหนึ่งเป็นผู้ที่สามารถให้ความร่วมมือที่สำคัญแก่หน่วยงานที่รับผิดชอบของอีกรัฐภาคีหนึ่ง รัฐบาลที่เกี่ยวข้องทั้งหลายอาจพิจารณาจัดทำความตกลงหรือข้อตกลงเกี่ยวกับการจัดให้รัฐภาคีอื่นมีการปฏิบัติที่เป็นไปได้ตามที่ระบุในวรรค 2 และ 3 ของอนุสัญญานี้ ตามกฎหมายภายในของตน

ข้อ 27

ความร่วมมือด้านการบังคับใช้กฎหมาย

1. รัฐบาลจะร่วมมือซึ่งกันและกันอย่างใกล้ชิด โดยสอดคล้องกับระบบกฎหมายและการปกครองภายในของตนเพื่อขยายประสิทธิภาพของการดำเนินการใช้บังคับกฎหมายที่จะต่อสู้กับความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง รัฐบาลแต่ละรัฐจะรับเอามาตรการที่มีประสิทธิภาพ โดยเฉพาะ

(ก) เพื่อขยายและหากจำเป็น เพื่อจัดตั้งช่องทางของการติดต่อระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจ ตัวแทน และหน่วยงานให้บริการของตนเพื่ออำนวยความสะดวกให้มีครแลกเปลี่ยนอย่างปลอดภัยและรวดเร็วซึ่งข้อเสนอแนะที่เกี่ยวข้องกับทุกแง่มุมของความผิดที่ครอบคลุมภายใต้อนุสัญญานี้ รวมทั้งการเชื่อมโยงกับกิจกรรมที่เป็นความผิดอาญาอื่นๆ หากรัฐภาคีที่เกี่ยวข้องทั้งหลายเห็นว่าเหมาะสม

(ข) เพื่อร่วมมือกับรัฐภาคีอื่นในการดำเนินการสอบสวนที่เกี่ยวกับความผิดต่างๆ ที่ครอบคลุมภายใต้อนุสัญญานี้ในเรื่อง

(i) รูปพรรณ ที่อยู่ และกิจกรรมของบุคคลผู้ต้องสงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องกับความผิดเช่นว่า หรือที่อยู่ของบุคคลอื่นที่เกี่ยวข้อง

(ii) การเคลื่อนย้ายทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรมหรือทรัพย์สินที่ได้มาจากการกระทำผิดเช่นว่า

(iii) การเคลื่อนย้ายทรัพย์สิน อุปกรณ์ หรือเครื่องมือเครื่องใช้อื่นที่ใช้หรือตั้งใจจะใช้ในการกระทำความผิดเช่นว่า

(ค) เพื่อให้สิ่งของหรือปริมาณของวัตถุที่จำเป็นเพื่อความมุ่งประสงค์ในการวิเคราะห์หรือสืบสวนสอบสวน

(ง) เพื่ออำนวยความสะดวกในการประสานงานอย่างมีประสิทธิภาพระหว่างหน่วยงานที่มีอำนาจตัวแทนและหน่วยงานให้บริการของรัฐภาคีเหล่านั้น และเพื่อส่งเสริมการแลกเปลี่ยนบุคลากรและผู้เชี่ยวชาญ รวมทั้งการส่งเจ้าหน้าที่ติดต่อประสานงานไปประจำการ ภายใต้ข้อบังคับของความตกลงทวิภาคีหรือข้อตกลงย่อยระหว่างรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง

(จ) เพื่อแลกเปลี่ยนข้อสนเทศกับรัฐภาคีอื่นในเรื่องวิถีทางและวิธีการที่ใช้โดยกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร รวมทั้งในกรณีที่เกี่ยวข้อง เส้นทางและยานพาหนะและการใช้หลักฐานแสดงตัวปลอม เอกสารที่แก้ไขหรือปลอมแปลงหรือวิถีทางอื่นในการปกปิดกิจกรรมของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

(ฉ) เพื่อแลกเปลี่ยนข้อสนเทศและประสานมาตรการด้านการปกครองและมาตรการอื่นที่ได้นำมาใช้ตามความเหมาะสมเพื่อความมุ่งประสงค์ของการชี้ความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึงได้แต่เน้นๆ

3. เพื่อที่จะทำให้มีผลต่ออนุสัญญานี้ รัฐภาคีจะพิจารณาจัดทำความตกลงหรือข้อตกลงแบบทวิภาคีหรือพหุภาคี ว่าด้วยความร่วมมือโดยตรงระหว่างหน่วยงานด้านการบังคับใช้กฎหมาย และหากความตกลงหรือข้อตกลงย่อยดังกล่าวมีอยู่แล้ว ก็ให้พิจารณาแก้ไขในกรณีที่ไม่มีความตกลงหรือข้อตกลงย่อยดังกล่าวระหว่าง รัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง รัฐภาคีดังกล่าวอาจพิจารณาให้อนุสัญญานี้เป็นพื้นฐานสำหรับความร่วมมือด้านการบังคับใช้กฎหมายระหว่างกันในส่วนที่เกี่ยวข้องกับความผิดที่ครอบคลุมภายใต้อนุสัญญานี้ เมื่อใดที่เหมาะสม รัฐภาคีจะต้องใช้ประโยชน์จากความตกลงหรือข้อตกลงย่อยอย่างเต็มที่ รวมทั้งองค์การระหว่างประเทศหรือองค์การระดับภูมิภาคด้วย เพื่อขยายความร่วมมือระหว่างหน่วยงานด้านการบังคับใช้กฎหมายของตน

4. รัฐภาคีจะต้องพยายามที่จะร่วมมือภายใต้วิถีทางของตนเพื่อตอบโต้กับอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่กระทำการใช้เทคโนโลยีที่ทันสมัย

ข้อ 28

การเก็บรวบรวม การแลกเปลี่ยนและการวิเคราะห์ข้อสนเทศเกี่ยวกับลักษณะของอาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพิจารณาที่จะวิเคราะห์แนวโน้มของอาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรในอาณาเขตของตน สภาวะการณ์ที่อาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรปฏิบัติงาน รวมทั้งกลุ่มสาขาอาชีพและเทคโนโลยีที่เกี่ยวข้อง โดยหารือกับประชาคมด้านวิทยาศาสตร์และวิชาการ

2. รัฐภาคีจะต้องพิจารณาที่จะพัฒนาและแบ่งปันความชำนาญในเชิงวิเคราะห์เกี่ยวกับกิจกรรมของอาชญากรรมที่มีการจัดตั้งเป็นองค์กรซึ่งกันและกัน และผ่านองค์การระหว่างประเทศหรือองค์การระดับภูมิภาคเพื่อความมุ่งประสงค์ดังกล่าว คำนิยาม มาตรฐานและระเบียบที่เป็นเช่นเดียวกันควรได้รับการพัฒนาและนำมาใช้ตามความเหมาะสม

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพิจารณาที่จะติดตามนโยบายและมาตรการที่ทำอยู่จริงของตนเพื่อต่อสู้กับอาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรและทำการประเมินประสิทธิภาพและสมรรถภาพของตน

ข้อ 29

ความช่วยเหลือด้านการฝึกอบรมและวิชาการ

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องริเริ่ม พัฒนา หรือปรับปรุงแผนงานฝึกอบรมเฉพาะด้านเท่าที่จำเป็นสำหรับเจ้าหน้าที่ผู้บังคับใช้กฎหมาย รวมถึงพนักงานอัยการผู้ได้สวนคดีและเจ้าหน้าที่ศุลกากรและเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ผู้มีหน้าที่ในการป้องกัน สืบสวนและควบคุมความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง แผนงานฝึกอบรม ดังกล่าวอาจรวมถึงการช่วยปฏิบัติงานและการแลกเปลี่ยนผู้ปฏิบัติงาน ภายในขอบเขตที่ทำได้ตามกฎหมายภายใน แผนงานฝึกอบรมดังกล่าวจะต้องเกี่ยวข้องโดยเฉพาะกับเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) วิธีการที่ใช้ในการป้องกัน สืบสวนและควบคุมความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง

(ข) เส้นทางและเทคนิคที่ใช้โดยบุคคลผู้ต้องสงสัยว่าเกี่ยวข้องกับความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง รวมถึงในรัฐผ่านแดนและมาตรการตอบโต้ที่เหมาะสม

(ค) การเฝ้าระวังการเคลื่อนไหวของสินค้าที่นำเข้าหรือส่งออกโดยผิดกฎหมาย

(ง) การสืบสวนและการเฝ้าระวังการเคลื่อนย้ายทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรม ทรัพย์สิน อุปกรณ์ หรือเครื่องมือเครื่องใช้อื่น และวิธีการที่ใช้สำหรับการโอน ปกปิด หรืออำพรางทรัพย์สินที่ได้จากอาชญากรรม ทรัพย์สิน อุปกรณ์ หรือเครื่องมือเครื่องใช้อื่นดังกล่าว รวมทั้งวิธีการที่ใช้ในการต่อต้านการฟอกเงินและอาชญากรรมทางการเงินอื่น

(จ) การรวบรวมพยานหลักฐาน

(ฉ) เทคนิคการควบคุมในเขตการค้าเสรีและเมืองท่าปลอดภาษี

(ช) เทคนิคและอุปกรณ์ในการบังคับใช้กฎหมายที่ทันสมัย รวมทั้งการเฝ้าติดตามโดยใช้เครื่องมืออิเล็กทรอนิกส์ การจัดส่งภายใต้การควบคุม และการปฏิบัติกลับ

(ซ) วิธีการที่ใช้ในการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่กระทำโดยการใช้อินเทอร์เน็ต เครื่องข่ายโทรคมนาคม หรือเทคโนโลยีทันสมัยในรูปแบบอื่น และ

(ฅ) วิธีการที่ใช้ในการคุ้มครองผู้เสียหายและพยาน

2. รัฐภาคีจะต้องช่วยเหลือซึ่งกันและกันในการวางแผนและการนำไปปฏิบัติซึ่งงานวิจัยและแผนงานฝึกอบรมที่จัดทำขึ้นเพื่อแลกเปลี่ยนความชำนาญในด้านที่อ้างถึงในวรรค 1 ของข้อนี้ และเพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์นั้นที่เหมาะสม จะต้องใช้ในกรณีที่เหมาะสมซึ่งการประชุมและการสัมมนาในระดับภูมิภาคและระดับระหว่างประเทศด้วย เพื่อส่งเสริมความร่วมมือและเพื่อกระตุ้นให้มีการอภิปรายในปัญหาที่ห่วงใยร่วมกัน รวมทั้งปัญหาและความต้องการพิเศษของรัฐผ่านแดน

3. รัฐภาคีจะส่งเสริมความช่วยเหลือด้านการฝึกอบรมและวิชาการที่จะอำนวยความสะดวกแก่การ ส่งผู้ร้ายข้ามแดนและความช่วยเหลือทางกฎหมายซึ่งกันและกัน ความช่วยเหลือด้านคำปรึกษาฝึกอบรมและวิชาการ ดังกล่าวอาจรวมถึงการฝึกอบรมด้านภาษา การช่วยปฏิบัติงานและการแลกเปลี่ยนระหว่างเจ้าหน้าที่ในหน่วยงานหรือผู้ประสานงานกลางที่มีความรับผิดชอบเกี่ยวข้อง

4. ในกรณีที่มีความตกลงหรือข้อตกลงในระดับทวิภาคีและพหุภาคีอยู่แล้ว รัฐภาคีจะต้องเสริมสร้างภายในขอบเขตที่จำเป็นซึ่งความพยายามที่จะให้มีกิจกรรมด้านการฝึกอบรมและการปฏิบัติการให้มากที่สุดภายในองค์การระดับภูมิภาคและระดับระหว่างประเทศ และภายในความตกลงหรือข้อตกลงอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในระดับทวิภาคีและพหุภาคี

ข้อ 30

มาตรการอื่น : การปฏิบัติตามอนุสัญญาผ่านการพัฒนาทางเศรษฐกิจและความช่วยเหลือทางวิชาการ

1. รัฐภาคีจะต้องใช้มาตรการที่นำไปสู่การปฏิบัติตามอนุสัญญาฉบับนี้อย่างสูงสุดเท่าที่จะเป็นไปได้ ผ่านความร่วมมือระหว่างประเทศโดยคำนึงถึงผลกระทบในทางลบของอาชญากรรมที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรต่อสังคมโดยรวม โดยเฉพาะต่อการพัฒนาที่ยั่งยืน

2. รัฐภาคีจะใช้ความพยายามอย่างเป็นรูปธรรมเท่าที่จะเป็นไปได้ และในการประสานงานซึ่งกันและกัน รวมทั้งองค์การระหว่างประเทศและองค์การระดับภูมิภาค

(ก) เพื่อเพิ่มความร่วมมือของคนในระดับต่างๆ กับประเทศกำลังพัฒนาโดยมีวัตถุประสงค์เพื่อเสริมสร้างความสามารถของประเทศเหล่านั้น ที่จะป้องกันและต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

(ข) เพื่อเพิ่มความช่วยเหลือด้านการเงินและด้านวัตถุเพื่อสนับสนุนความพยายามของประเทศกำลังพัฒนาที่จะต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ได้อย่างมีประสิทธิภาพและเพื่อช่วยเหลือประเทศเหล่านั้นในการปฏิบัติตามอนุสัญญาอย่างสัมฤทธิ์ผล

(ค) เพื่อจัดความช่วยเหลือด้านวิชาการให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาและประเทศที่อยู่ระหว่างการเปลี่ยนผ่านทางด้านเศรษฐกิจ เพื่อช่วยเหลือประเทศเหล่านั้นในการตอบสนองความต้องการสำหรับการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ เพื่อให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าวรัฐภาคีจะต้องพยายามที่จะบริจาคโดยสมัครใจอย่างพอเพียงและสม่ำเสมอให้กับบัญชีที่ได้จัดไว้เฉพาะเพื่อความมุ่งประสงค์ในกลไกการจัดหาทุนขององค์การสหประชาชาติ รัฐภาคีอาจให้การพิจารณาเป็นพิเศษ โดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในและบทบัญญัติแห่งอนุสัญญานี้ที่จะบริจาคให้กับบัญชีดังกล่าวเป็นจำนวนร้อยละของเงิน หรือมูลค่าที่เทียบเท่าของทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรม หรือทรัพย์สินที่ยึดมาได้ตามบทบัญญัติของอนุสัญญานี้ด้วย

(ง) เพื่อส่งเสริมและเชิญชวนรัฐและสถาบันการเงินอื่น ตามที่เหมาะสมให้เข้าร่วมกับตนในความพยายามตามข้อนี้ โดยเฉพาะด้วยการจัดให้มีแผนงานฝึกอบรมและอุปกรณ์ที่สมัยใหม่ให้แก่ประเทศกำลังพัฒนาให้มากขึ้น เพื่อที่จะช่วยเหลือประเทศเหล่านั้นในการบรรลุถึงความมุ่งประสงค์ของอนุสัญญานี้

3. เท่าที่จะเป็นไปได้ มาตรการเหล่านี้จะต้องไม่กระทบต่อข้อผูกพันด้านความช่วยเหลือต่างประเทศที่มีอยู่ หรือต่อข้อตกลงด้านความร่วมมือทางการเงินอื่นในระดับทวิภาคี ระดับภูมิภาค หรือระดับระหว่างประเทศ

4. รัฐภาคีอาจจัดทำความตกลงหรือข้อตกลงระดับทวิภาคีหรือพหุภาคีว่าด้วยเรื่องความช่วยเหลือด้านวัตถุและการจัดการ โดยคำนึงถึงข้อตกลงด้านการเงินที่จำเป็นสำหรับวิธีการของความร่วมมือระหว่างประเทศที่กำหนดไว้โดยอนุสัญญานี้เพื่อให้เกิดประสิทธิผล และสำหรับการป้องกัน การสืบสวนและการควบคุมอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

ข้อ 31

การป้องกัน

1. รัฐภาคีจะพยายามพัฒนาและประเมินผลโครงการระดับชาติ และจะพยายามจัดตั้งและส่งเสริมแนวปฏิบัติและนโยบายที่ดีที่สุด โดยมีเป้าหมายในการป้องกันอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

2. รัฐภาคีจะพยายามโดยสอดคล้องกับหลักการพื้นฐานของกฎหมายภายในของตนที่จะลดโอกาสที่มีอยู่ หรือที่จะมีในอนาคตสำหรับ

กลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่จะมีส่วนร่วมในตลาดการค้าที่ช่วยด้วยกฎหมายด้วยทรัพย์สินที่ได้จากการกระทำอาชญากรรม ด้วยมาตรการนิติบัญญัติ มาตรการบริหารหรือมาตรการอื่นตามความเหมาะสม มาตรการเหล่านี้ควรจะมีมุ่ง

(ก) การเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานด้านการบังคับใช้กฎหมาย หรืออัยการ และกับ กิจกรรมเอกชนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งภาคอุตสาหกรรม

(ข) การส่งเสริมการพัฒนามาตรฐานและกระบวนการที่กำหนดขึ้น เพื่อพิทักษ์ความซื่อสัตย์สุจริตของกิจการของรัฐและกิจการเอกชนที่เกี่ยวข้อง รวมทั้งประมวลกฎการประพฤติปฏิบัติสำหรับวิชาชีพที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะสำหรับทนายความ เจ้าหน้าที่รับรองเอกสาร ที่ปรึกษาด้านภาษีอากรและนักบัญชี

(ค) การป้องกันการใช้โดยมิชอบของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรซึ่งกระบวนการประกวดราคาที่จัดโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐ และซึ่งเงินอุดหนุนและการอนุญาตที่อนุมัติโดยเจ้าหน้าที่ของรัฐเพื่อ กิจกรรมด้านการพาณิชย์

(ง) การป้องกันการใช้โดยมิชอบซึ่งนิติบุคคล โดยกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร มาตรการ-กดังกล่าวนี้สามารถรวมถึง

(1) การจัดตั้งให้มีบันทึกสาธารณะของนิติบุคคลและบุคคลธรรมดาซึ่งเกี่ยวข้องในการจัดตั้ง การจัดการและการลงทุนในนิติบุคคล

(2) การแนะนำความเป็นไปได้ในการกำหนดให้บุคคลซึ่งถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึงขาดคุณสมบัติโดยคำสั่งศาล หรือโดยวิธีการอื่นใดที่เหมาะสม จากการทำหน้าที่เป็นกรรมการของนิติบุคคลที่ก่อตั้งภายในเขตอำนาจของรัฐภาคีนั้นเป็นระยะเวลาตามสมควร

(3) การจัดตั้งให้มีบันทึกแห่งชาติของบุคคลซึ่งขาดคุณสมบัติจากการทำหน้าที่เป็นกรรมการของนิติบุคคล และ

(4) การแลกเปลี่ยนข้อสนเทศที่อยู่ในบันทึกที่อ้างถึงในอนุวรรค (1) และ (3) กับเจ้าหน้าที่ผู้มีอำนาจของรัฐภาคีอื่น

3. รัฐภาคีจะพยายามส่งเสริมการกลับคืนสู่สังคมของบุคคลซึ่งถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดที่อนุสัญญานี้ครอบคลุมถึง

4. รัฐภาคีจะพยายามประเมินตราสารทางกฎหมายและแนวทางปฏิบัติด้านการบริหารที่มีอยู่และเกี่ยวข้องเป็นระยะ ด้วยจุดมุ่งหมายเพื่อตรวจพบจุดอ่อนของกฎหมายและแนวทางปฏิบัตินั้นต่อการใช้ในทางมิชอบโดยกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

5. รัฐภาคีจะพยายามส่งเสริมความตระหนักรู้ของสาธารณะเกี่ยวกับการมีอยู่สาเหตุ ความร้ายแรง และภัยคุกคามที่เกิดขึ้นของอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร อาจมีการเผยแพร่ข้อสนเทศในกรณีที่เหมาะสมผ่านสื่อมวลชน และข้อสนเทศนั้นจะต้องรวมถึงมาตรการที่จะส่งเสริมการมีส่วนร่วมของ ประชาชนในการป้องกันและต่อต้านอาชญากรรมดังกล่าว

6. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องแจ้งต่อเลขาธิการสหประชาชาติซึ่งชื่อและที่อยู่ของเจ้าหน้าที่ ซึ่งสามารถช่วยรัฐภาคีอื่นในการพัฒนามาตรการป้องกันอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

7. ในกรณีที่เหมาะสมรัฐภาคีจะต้องประสานงานซึ่งกันและกัน และประสานงานกับองค์กรที่เกี่ยวข้องในระดับระหว่างประเทศและระดับภูมิภาค ในการส่งเสริมและการพัฒนามาตรการที่อ้างถึงในข้อนี้ การประสาน

งานนี้รวมถึงการมีส่วนร่วมในโครงการระหว่างประเทศที่มีเป้าหมายในการป้องกันอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้ง
ในลักษณะองค์กร ตัวอย่างเช่น โดยการลดความรุนแรงของสถานการณ์ที่ทำให้กลุ่มซึ่งถูกละเลยทางสังคม
อ่อนแอต่อการกระทำอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

ข้อ 32

การประชุมของภาคีแห่งอนุสัญญา

1. การประชุมของภาคีแห่งอนุสัญญาจะได้จัดตั้งขึ้นเพื่อปรับปรุงความสามารถของรัฐภาคีที่จะต่อสู้กับ
อาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร และเพื่อส่งเสริมและทบทวนการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้
2. เลขานุการสหประชาชาติจะต้องจัดให้มีการประชุมของภาคีไม่ช้ากว่าหนึ่งปี หลังจากทีอนุสัญญานี้มี
ผลใช้บังคับ ที่ประชุมของภาคีจะรับรองข้อบังคับ วิธีการดำเนินการและข้อบังคับที่ควบคุมกิจกรรมตามที่
กำหนดไว้ในวรรค 3 และ 4 ของข้อนี้ (รวมถึงระเบียบเกี่ยวกับการชำระค่าใช้จ่ายที่เกิดขึ้นในการดำเนิน กิจ
กรรมเหล่านั้น)

3. ที่ประชุมของภาคีจะต้องตกลงเห็นชอบด้วยกันเกี่ยวกับกลไกเพื่อบรรลุความมุ่งประสงค์ที่อ้างในวรรค
1 ของข้อนี้ รวมทั้ง

(ก) อำนาจความสะดวกแก่กิจกรรมที่ทำโดยรัฐภาคีภายใต้ข้อ 29, 30 และ 31 ของอนุสัญญานี้ รวมทั้ง
โดยส่งเสริมการระดมการบริจาคโดยสมัครใจ

(ข) อำนาจความสะดวกการแลกเปลี่ยนข้อสนเทศระหว่างรัฐภาคีในเรื่องรูปแบบและแนวโน้มของ
อาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร และในเรื่องการปฏิบัติที่ประสบความสำเร็จในการต่อต้านอาชญา
กรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

(ค) ร่วมมือกับองค์กรระหว่างประเทศ องค์กรระดับภูมิภาค และองค์กรเอกชนที่เกี่ยวข้อง

(ง) ทบทวนการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้เป็นระยะ

(จ) จัดทำข้อเสนอแนะเพื่อปรับปรุงอนุสัญญานี้ และการปฏิบัติตามอนุสัญญา

4. เพื่อความมุ่งประสงค์ในวรรค 3 (ง) และ (จ) ของข้อนี้ ที่ประชุมของภาคีจะต้องได้ความรู้ที่จำเป็นเกี่ยวกับ
มาตรการที่รัฐภาคีใช้ในการปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ และความยากลำบากที่รัฐภาคีจะต้องเผชิญในการดำเนินการ
ดังกล่าว โดยผ่านข้อสนเทศที่รัฐภาคีจัดให้ และโดยผ่านกลไกการทบทวนเพิ่มเติมที่อาจจัดตั้งขึ้น โดยที่ประชุม
ของภาคี

5. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะจัดให้ที่ประชุมของภาคีซึ่งข้อสนเทศเกี่ยวกับโครงการ แผนงาน และการปฏิบัติของ
ตน รวมทั้งมาตรการทางกฎหมายและทางบริหารเพื่อปฏิบัติตามอนุสัญญานี้ ตามที่ที่ประชุมของภาคีกำหนด

ข้อ 33

ฝ่ายเลขานุการ

1. เลขานุการสหประชาชาติจะต้องจัดให้มีบริการด้านเลขานุการที่จำเป็นแก่ที่ประชุมของภาคีแห่ง
อนุสัญญา

2. ฝ่ายเลขานุการจะต้อง

(ก) ช่วยที่ประชุมของภาคีในการดำเนินกิจกรรมตามที่กำหนดไว้ในข้อ 32 ของอนุสัญญานี้ และเตรียม
การและจัดให้มีบริการที่จำเป็นสำหรับการประชุมของที่ประชุมของภาคี

(ข) เมื่อได้รับการร้องขอ ช่วยรัฐภาคีในการจัดข้อเสนอเทศให้แก่ที่ประชุมของภาคีตามที่ได้คาดไว้ในข้อ 32 วรรค 5 ของอนุสัญญาฯ นี้ และ

(ค) ทำให้แน่ใจว่าจะมีการประสานงานที่จำเป็นกับฝ่ายเลขานุการขององค์การระหว่างประเทศและระดับภูมิภาคที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 34

การปฏิบัติตามอนุสัญญา

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องใช้มาตรการที่จำเป็น รวมทั้งมาตรการทางกฎหมายและทางบริหาร ที่สอดคล้องกับหลักการพื้นฐานของกฎหมายภายในของตน เพื่อประกันการปฏิบัติตามพันธกรณีของตนภายใต้อนุสัญญาฯ นี้

2. จะต้องกำหนดความผิดตามที่กำหนดไว้ในข้อ 5, 6, 8 และ 23 ของอนุสัญญาฯ นี้ไว้ในกฎหมายภายในของรัฐภาคีแต่ละรัฐ โดยมีต้องมีลักษณะข้ามชาติหรือความเกี่ยวข้องของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรตามที่ระบุไว้ในข้อ 3 วรรค 1 ของอนุสัญญาฯ นี้ เว้นแต่ในกรณีที่ข้อ 5 ของอนุสัญญาฯ นี้กำหนดให้ต้องมีความเกี่ยวข้องของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐอาจรับเอามาตรการที่เคร่งครัดหรือรุนแรงกว่ามาตรการที่กำหนดไว้ในอนุสัญญาฯ นี้เพื่อการป้องกันและต่อต้านองค์กรอาชญากรรมข้ามชาติ

ข้อ 35

การระงับข้อพิพาท

1. รัฐภาคีจะต้องพยายามระงับข้อพิพาทที่เกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญาฯ นี้โดยการเจรจา

2. ข้อพิพาทใด ๆ ระหว่างรัฐภาคีสองรัฐหรือมากกว่าเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับอนุสัญญาฯ นี้ ซึ่งไม่สามารถระงับได้โดยการเจรจาภายในระยะเวลาอันควรจะต้องส่งไปเพื่อการอนุญาโตตุลาการ ตามคำร้องขอของรัฐภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หากพ้นระยะเวลาหกเดือนหลังจากวันที่มีคำร้องขอให้มีการอนุญาโตตุลาการ รัฐภาคีคู่พิพาทยังไม่สามารถตกลงกันได้ในการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ รัฐภาคีคู่พิพาท รัฐใดรัฐหนึ่งอาจส่งข้อพิพาทดังกล่าวต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศโดยการร้องขอตามธรรมนูญของศาลนั้น

3. ในเวลาที่มีการลงนาม การให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบ หรือการภาคยานุวัติอนุสัญญาฯ นี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐอาจประกาศว่าไม่ถือว่าตนถูกผูกพันโดยวรรค 2 ของข้อนี้ รัฐภาคีอื่นจะต้องไม่ถูกผูกพันโดยวรรค 2 ของข้อนี้ในส่วนที่เกี่ยวข้องกับรัฐภาคีใดที่ได้ทำข้อสงวนดังกล่าว

4. รัฐภาคีใดที่ได้ทำข้อสงวนไว้ตามวรรค 3 ของข้อนี้ อาจถอนข้อสงวนนั้นเมื่อใดก็ได้โดยการแจ้งไปยังเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 36

การลงนาม การให้สัตยาบัน การยอมรับ การให้ความเห็นชอบและการภาคยานุวัติ

1. อนุสัญญาฯ นี้จะเปิดให้ทุกรัฐลงนามตั้งแต่วันที่ 12 ถึง 15 ธันวาคม ค.ศ.2000 ที่เมืองปาเลอร์โม ประเทศอิตาลีและภายหลังจากนั้นที่สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ ณ นครนิวยอร์ก จนถึงวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ.2002

2. อนุสัญญาฯ นี้จะเปิดให้ลงนามโดยองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคด้วย โดยเงื่อนไขว่าจะต้องมีรัฐสมาชิกขององค์การนั้นอย่างน้อยหนึ่งรัฐได้ลงนามอนุสัญญาตามวรรค 1 ของข้อนี้แล้ว

3. อนุสัญญาฯ นี้จะต้องได้รับการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการให้ความเห็นชอบ สัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบจะต้องมอบให้กับเลขาธิการสหประชาชาติ องค์การการรวมกลุ่มด้าน

เศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาจมอบสัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบของตน หากมีรัฐสมาชิกขององค์การนั้นอย่างน้อยหนึ่งรัฐได้กระทำเช่นเดียวกัน ในสัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบนั้น องค์การเช่นว่าจะต้องประกาศขอบเขตของอำนาจหน้าที่ของตนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ ที่อยู่ภายใต้บังคับของอนุสัญญานี้ องค์การเช่นว่าจะต้องแจ้งผู้เก็บรักษาซึ่งการเปลี่ยนแปลงใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตของอำนาจหน้าที่ของตนด้วย

4. อนุสัญญานี้เปิดให้มีการภาคยานุวัติโดยรัฐใดๆ หรือองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคใดๆ ที่มีรัฐสมาชิกอย่างน้อยหนึ่งรัฐเป็นภาคีอนุสัญญานี้ ภาคยานุวัติสารจะต้องมอบให้กับเลขาธิการ สหประชาชาติ ในเวลาที่ภาคยานุวัติ องค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคจะต้องประกาศขอบเขตของอำนาจหน้าที่ของตนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ ที่อยู่ภายใต้บังคับของอนุสัญญานี้ องค์การเช่นว่าจะต้องแจ้ง ผู้เก็บรักษาซึ่งการเปลี่ยนแปลงใดๆ ที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตของอำนาจหน้าที่ของตนด้วย

ข้อ 37

ความสัมพันธ์กับพิธีสาร

1. อนุสัญญานี้อาจเพิ่มเติมด้วยพิธีสารหนึ่งฉบับหรือมากกว่าก็ได้
2. เพื่อที่จะเป็นภาคีของพิธีสารฉบับหนึ่ง รัฐหรือองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคจะต้องเป็นภาคีอนุสัญญานี้ด้วย
3. รัฐภาคีอนุสัญญานี้จะไม่ผูกพัน โดยพิธีสาร เว้นแต่รัฐนั้นได้เป็นภาคีพิธีสารตามบทบัญญัติของพิธีสารนั้น
4. พิธีสารใดๆ ของอนุสัญญานี้จะได้รับการตีความร่วมกับอนุสัญญานี้ โดยคำนึงถึงความมุ่งประสงค์ของพิธีสารนั้น

ข้อ 38

การมีผลใช้บังคับ

1. อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับในวันที่เก้าสิบภายหลังจากวันที่มีการมอบสัตยาบันสาร สารยอมรับหรือสารให้ความเห็นชอบหรือภาคยานุวัติสาร ฉบับที่ 40 เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ สารใดที่มอบโดยองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคจะไม่นับเป็นเพิ่มจากสารที่ได้มอบไว้แล้วโดยรัฐสมาชิกขององค์การเช่นว่า
2. สำหรับรัฐแต่ละรัฐหรือองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคแต่ละองค์การที่ให้สัตยาบันยอมรับ เห็นชอบหรือภาคยานุวัติอนุสัญญานี้หลังการมอบฉบับที่ 40 ดังกล่าว อนุสัญญานี้จะมีผลใช้บังคับในวันที่สามสิบหลังจากวันที่มอบสารที่เกี่ยวข้องของรัฐหรือองค์การเช่นว่า

ข้อ 39

การแก้ไข

1. หลังจากครบห้าปีจากการมีผลใช้บังคับของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีรัฐหนึ่งอาจเสนอข้อแก้ไขและยื่นเสนอต่อเลขาธิการสหประชาชาติ ผู้ซึ่งภายหลังจากนั้นจะแจ้งข้อแก้ไขที่ได้รับการเสนอไปยังรัฐภาคีทั้งหลายและไปยังที่ประชุมของภาคีของอนุสัญญา เพื่อความมุ่งประสงค์ในการพิจารณาและตัดสินใจเสนอแนะ ที่ประชุมของภาคีจะใช้เวลาพยายามทุกทางที่จะบรรลุฉันทามติในข้อแก้ไขแต่ละข้อ หากความพยายามทั้งหมดที่จะบรรลุฉันทามติได้ถูกใช้จนหมดและไม่สามารถบรรลุข้อตกลงใดๆ ได้ ข้อแก้ไขจะได้รับการรับรองด้วยคะแนนเสียง

ข้างมากสองในสามของรัฐภาคีที่เข้าร่วมประชุม และลงคะแนนเสียงในการประชุมของที่ประชุมภาคีเป็น วิธีการสุดท้าย

2. องค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคในเรื่องที่อยู่ภายใต้อำนาจหน้าที่ของตนจะใช้สิทธิลงคะแนนเสียงภายใต้ข้อนี้ด้วยจำนวนคะแนนเสียงเท่ากับจำนวนของรัฐสมาชิกขององค์การที่เป็นรัฐภาคีของอนุสัญญานี้ องค์การเช่นว่าจะต้องไม่ใช่สิทธิลงคะแนนเสียงหากสมาชิกขององค์การนั้นใช้สิทธิของตนและกลับกันฉันใดก็ฉันนั้น

3. ข้อแก้ไขที่ได้รับการรับรองตามวรรค 1 ของข้อนี้จะต้องได้รับการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการให้ความเห็นชอบโดยรัฐภาคี

4. ข้อแก้ไขที่ได้รับการรับรองตามวรรค 1 ของข้อนี้จะมีผลใช้บังคับต่อรัฐภาคีในวันที่เก้าสิบหลังจากวันที่ได้มอบสัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบต่อข้อแก้ไขเช่นว่าแก่เลขาธิการสหประชาชาติ

5. เมื่อข้อแก้ไขมีผลใช้บังคับ จะมีผลผูกพันกับรัฐภาคีทั้งหลายที่ได้แสดงความยินยอมของตนที่จะผูกพันตามข้อแก้ไขนั้น รัฐภาคีอื่นจะยังคงผูกพันด้วยข้อบทของอนุสัญญานี้ และข้อแก้ไขอื่นๆ ก่อนหน้านี้ที่รัฐภาคีเหล่านี้ได้ให้สัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบแล้ว

ข้อ 40

การเพิกถอน

1. รัฐภาคีอาจถอนตัวจากอนุสัญญานี้โดยการแจ้งอย่างเป็นทางการเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเลขาธิการสหประชาชาติ การเพิกถอนเช่นว่าจะมีผลหนึ่งปีหลังจากวันที่เลขาธิการสหประชาชาติได้รับการแจ้งนั้น

2. องค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคจะยุติการเป็นภาคีของอนุสัญญานี้เมื่อรัฐสมาชิก ทั้งหมดขององค์การนั้นได้เพิกถอนตัวแล้ว

3. การเพิกถอนตัวจากอนุสัญญาตามวรรค 1 ของข้อนี้จะก่อให้เกิดการเพิกถอนจากพิธีสารของอนุสัญญาด้วย

ข้อ 41

การเก็บรักษาและภาษา

1. เลขาธิการสหประชาชาติได้รับมอบหมายให้เป็นผู้เก็บรักษาอนุสัญญานี้

2. ต้นฉบับของอนุสัญญานี้ ซึ่งตัวบทภาษาอาหรับ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาสเปน มีความถูกต้องเท่าเทียมกัน จะต้องมอบไว้ที่เลขาธิการสหประชาชาติ

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มที่ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจโดยถูกต้อง โดยรัฐบาลของผู้ลงนามเหล่านั้น ได้ลงนามในอนุสัญญานี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการนี้จัดทำโดย คณะผู้แปลจากกระทรวงการต่างประเทศ คือ 1. ดร. พรชัย ดำเนวิวัฒน์ ผู้
 อำนวยการกองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย 2. นายธนา เวสโกสิทธิ์ 3. นางสาวมรกต ศรีสวัสดิ์
 และ 4. ดร.ตุลย์ ไตรโสรัส และคณะผู้แปลจากสำนักงานอัยการสูงสุด คือ 1. นายวันชัย รุจนวงศ์ ผู้อำนวยการ
 สถาบันกฎหมายอาญา 2. นายชาญเชาวน์ ไชยานุกิจ 3. นายศิระ บุญภินนท์ 4. นางปิยธิดา เจริญรักษา
 5. นายวิพล กิติทัศนาศรัย และ 6. นายประธาน จุฬาโรจน์มนตรี

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ

พิธีสารเพื่อป้องกัน ปรามปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก
เพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

อารัมภบท

รัฐภาคีแห่งพิธีสารนี้

ประกาศว่าการดำเนินการอย่างมีประสิทธิภาพในการป้องกันและต่อสู้กับปัญหาการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก จะต้องมีการประสานระหว่างประเทศที่ครบถ้วนในประเทศที่เป็นต้นทาง ที่เป็นทางผ่าน หรือที่เป็นจุดหมายปลายทาง ซึ่งรวมถึงมาตรการที่จะป้องกันการค้ามนุษย์ดังกล่าวที่จะลงโทษผู้ค้ามนุษย์ และที่จะปกป้องผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ดังกล่าว รวมทั้งการคุ้มครองสิทธิมนุษยชนที่ได้รับการรับรองระหว่างประเทศของผู้เสียหาย

ได้พิจารณาถึงข้อเท็จจริงที่ว่าแม้จะมีตราสารระหว่างประเทศอยู่หลากหลายที่มีกฎและมาตรการในทางปฏิบัติเพื่อต่อสู้กับการแสวงหาประโยชน์จากบุคคล โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก แต่ยังไม่มิตราสารที่เป็นสากลที่ว่าด้วยทุกด้านของการค้ามนุษย์

หวังไว้ว่าหากปราศจากตราสารดังกล่าวแล้ว บุคคลที่อยู่ในสถานะอ่อนแอต่อภัยจากการถูกนำไปค้า จะไม่ได้รับการคุ้มครองอย่างเพียงพอ

ระลึกถึงมติของสมัชชาใหญ่ที่ 53/111 ลงวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1988 ซึ่งสมัชชาใหญ่ได้ตัดสินใจตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจที่เปิดเผยระหว่างรัฐบาลขึ้นเพื่อพิจารณาอนุสัญญาระหว่างประเทศเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่ครอบคลุม และนอกจากสิ่งอื่น เพื่อพิจารณาตราสารระหว่างประเทศว่าด้วยการค้าผู้หญิงและเด็ก

เชื่อมั่นว่าการเพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติว่าด้วยการต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรด้วยสารระหว่างประเทศสำหรับการป้องกัน ปรามปราม และลงโทษการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก จะเป็นประโยชน์ต่อการป้องกันและต่อสู้กับปัญหาอาชญากรรมนั้น

ได้ตกลงกันดังต่อไปนี้

1 บทบัญญัติทั่วไป

ข้อ 1

ความสัมพันธ์กับอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

1. พิธีสารนี้เพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะ องค์กร พิธีสารนี้จะต้องตีความควบคู่กันไปกับอนุสัญญา

2. บทบัญญัติของอนุสัญญาจะต้องนำมาใช้กับพิธีสารนี้โดยอนุโลม เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในพิธีสารนี้

3. ความผิดที่กำหนดขึ้นตามข้อ 5 แห่งพินัยกรรมนี้ จะต้องถือว่าเป็นความผิดที่กำหนดขึ้นตามอนุสัญญาด้วย

ข้อ 2

คำประกาศความมุ่งประสงค์

ความมุ่งประสงค์ของพินัยกรรมนี้คือ

(ก) เพื่อป้องกันและต่อสู้กับปัญหาการค้ำมนุษย์ โดยให้ความสนใจเป็นการเฉพาะต่อผู้หญิงและเด็ก

(ข) เพื่อคุ้มครองและช่วยเหลือผู้เสียหายจากการค้ำมนุษย์ดังกล่าว ด้วยการเคารพต่อสิทธิมนุษยชนของพวกเขาอย่างเต็มที่ และ

(ค) เพื่อส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐภาคีให้บรรลุวัตถุประสงค์ดังกล่าว

ข้อ 3

การใช้ถ้อยคำ

เพื่อความมุ่งประสงค์ของพินัยกรรมนี้

(ก) “การค้ำมนุษย์” หมายถึงการจัดหา การขนส่ง การส่งต่อ การจัดให้อยู่อาศัย หรือการรับไว้ซึ่งบุคคล ด้วยวิธีการข่มขู่ หรือด้วยการใช้กำลัง หรือด้วยการบังคับในรูปแบบอื่นใด ด้วยการลักพาตัว ด้วยการฉ้อโกง ด้วยการหลอกลวง ด้วยการใช้อำนาจที่เหนือกว่า หรือด้วยการใช้สถานะความอ่อนแอต่อกับของบุคคล หรือมีการให้หรือรับเงินหรือผลประโยชน์อย่างอื่นเพื่อให้ได้ความยินยอมของบุคคลหนึ่งผู้มีอำนาจควบคุมอีกบุคคลหนึ่ง เพื่อความมุ่งประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์ การแสวงหาประโยชน์อย่างน้อยที่สุดให้รวมถึงการแสวงหาประโยชน์จากการค้าประเวณีหรือการแสวงหาประโยชน์ทางเพศในรูปแบบอื่น การบังคับใช้แรงงานหรือบริการ การเอาคนลงเป็นทาสหรือการกระทำอื่นเสมือนการเอาคนลงเป็นทาส การทำให้ตกอยู่ใต้บังคับ หรือการตัดอวัยวะออกจากร่างกาย

(ข) ความยินยอมของผู้เสียหายในการค้ำมนุษย์ที่ให้การแสวงหาประโยชน์โดยเจตนาดังที่ระบุไว้ในวรรค (ก) ของข้อนี้ ให้ถือว่า ไม่มีผลเกี่ยวข้องกัน ในกรณีที่มีการใช้วิธีการใด ๆ ที่ระบุไว้ในวรรค (ก)

(ค) ให้ถือว่าการจัดหา การขนส่ง การส่งต่อ การจัดให้อยู่อาศัย หรือการรับไว้ซึ่งเด็ก เพื่อความมุ่งประสงค์ในการแสวงหาประโยชน์ เป็น “การค้ำมนุษย์” แม้ว่าจะไม่มีการใช้วิธีการใด ๆ ที่ระบุไว้ในวรรค (ก) ของข้อนี้

(ง) เด็ก หมายถึงบุคคลใดที่มีอายุต่ำกว่า 18 ปี

ข้อ 4

ขอบเขตการใช้บังคับ

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในพินัยกรรมนี้ พินัยกรรมนี้จะใช้บังคับในการป้องกัน การสืบสวนสอบสวน และการฟ้องร้องดำเนินคดี ในความผิดที่กำหนดไว้ในข้อ 5 ของพินัยกรรมนี้ เมื่อการกระทำความผิดดังกล่าวมีลักษณะข้ามชาติและเกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ตลอดจนใช้กับการคุ้มครองผู้เสียหายจากการกระทำความผิดดังกล่าวด้วย

ข้อ 5

การกำหนดให้เป็นความผิดอาญา

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นตามที่จำเป็นเพื่อกำหนดให้การกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 3 ของพิธีสารนี้ เป็นความผิดอาญาเมื่อกระทำโดยเจตนา

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นตามที่จำเป็นเพื่อกำหนดให้การกระทำต่อไปนี้เป็นความผิดอาญา

(ก) ภายใต้แนวคิดพื้นฐานของระบบกฎหมายของรัฐภาคีนั้น การพยายามกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้

(ข) การมีส่วนร่วม โดยเป็นผู้มีส่วนในการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้

(ค) การจัดหรือการใช้ให้ผู้อื่นกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้

2 การให้ความคุ้มครองผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ข้อ 6

การให้ความช่วยเหลือและความคุ้มครองผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

1. ในกรณีที่เหมาะสมและเท่าที่เป็นไปได้ภายใต้กฎหมายภายในของตน รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้อง คุ้มครองความเป็นส่วนตัวและการระบุตัวบุคคลของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ และนอกจากสิ่งอื่นแล้วรวมถึงการทำให้การดำเนินคดีเกี่ยวกับความผิดฐานค้ามนุษย์เป็นความลับ

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องประกันว่าระบบกฎหมายและระบบฝ่ายปกครองภายในของตนมีมาตรการที่จัดให้ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในกรณีที่เหมาะสมในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) ข้อเสนอแนะเกี่ยวกับกระบวนการพิจารณาคดีในศาลและกระบวนการฝ่ายปกครอง

(ข) การให้ความช่วยเหลือเพื่อให้ความเห็นและความห่วงกังวลของผู้เสียหายได้รับการนำเสนอและพิจารณาในขั้นตอนที่เหมาะสมของการดำเนินคดีต่อผู้กระทำผิด ในลักษณะที่ไม่ทำให้เสื่อมสิทธิของจำเลย

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพิจารณามาตรการไปปฏิบัติเพื่อให้สภาพทางร่างกาย ทางจิตใจ และทางสังคมของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์กลับสู่สภาพปกติ รวมถึงในกรณีที่เหมาะสมในการร่วมมือกับองค์กรเอกชน องค์กรอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องและส่วนต่าง ๆ ของประชาสังคมในเรื่องดังต่อไปนี้

(ก) การจัดหาที่พักที่เหมาะสม

(ข) การให้คำปรึกษาและข้อเสนอแนะ โดยเฉพาะที่เกี่ยวกับสิทธิตามกฎหมายของพวกเขาในภาษาที่ ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์สามารถเข้าใจได้

(ค) การให้ความช่วยเหลือทางการแพทย์ ทางจิตวิทยา และทางด้านวัสดุของใช้ และ

(ง) โอกาสในการทำงาน การศึกษา และการฝึกอบรม

4. ในการนำบทบัญญัติทั้งหลายในข้อนี้ไปใช้บังคับ รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องคำนึงถึงอายุ เพศ และความจำเป็นพิเศษของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะความจำเป็นพิเศษของเด็ก ซึ่งรวมถึงที่พักอาศัย การศึกษา และการดูแลที่เหมาะสม

5. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพยายามจัดให้ซึ่งความปลอดภัยทางร่างกายของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ในขณะที่ผู้เสียหายอยู่ในดินแดนของรัฐตน

6. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องประกันว่าระบบกฎหมายภายในของตนมีมาตรการที่ให้ความเป็นไปได้ในการเรียกร้องค่าทดแทนความเสียหายที่เกิดขึ้นต่อผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

ข้อ 7

สถานะของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ในรัฐผู้รับการค้ามนุษย์

1. นอกเหนือจากการปฏิบัติตามมาตรการต่าง ๆ ตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพิจารณารับเอามาตรการทางกฎหมายและมาตรการที่เหมาะสมอื่น ๆ ที่อนุญาตให้ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์สามารถอยู่ในดินแดนของตนได้ชั่วคราวหรือตลอดไปในกรณีที่เหมาะสม

2. ในการปฏิบัติตามบทบัญญัติในวรรค 1 ของข้อนี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องให้การพิจารณาที่เหมาะสมแก่ปัจจัยด้านมนุษยธรรมและการเอื้ออาทร

ข้อ 8

การส่งกลับซึ่งผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

*1. รัฐภาคีซึ่งผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์มีสัญชาติหรือมีสิทธิในการอยู่อาศัยอย่างถาวรในรัฐนั้นในเวลาที่ผ่านเข้าไปในดินแดนของรัฐภาคีผู้รับการค้ามนุษย์ จะต้องอำนวยความสะดวกและยอมรับให้บุคคลนั้นกลับคืนเข้าไป โดยคำนึงถึงความปลอดภัยของบุคคลดังกล่าว โดยปราศจากการล่าช้าอันไม่สมควรหรือไม่สมเหตุผล

2. เมื่อรัฐภาคีหนึ่งส่งคืนผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์กลับไปยังรัฐภาคีที่บุคคลนั้นมีสัญชาติหรือมีสิทธิในการอยู่อาศัยอย่างถาวรในเวลาที่ผ่านเข้าไปในดินแดนของรัฐภาคีผู้รับการค้ามนุษย์ การส่งตัวกลับนั้นจะต้องทำอย่างคำนึงถึงความปลอดภัยของบุคคลดังกล่าวและคำนึงถึงสถานะในการดำเนินกระบวนการทางกฎหมายซึ่งเกี่ยวข้องกับข้อเท็จจริงที่ว่าบุคคลนั้นเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ และควรเป็นไปด้วยความสมัครใจของบุคคลดังกล่าว

3. เมื่อมีการร้องขอจากรัฐภาคีผู้รับการค้ามนุษย์ รัฐภาคีที่ถูกร้องขอจะต้องแจ้งรับรองโดยปราศจากการล่าช้าอันไม่สมควรหรือไม่สมเหตุผลว่าบุคคลผู้เป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์มีสัญชาติของรัฐตนหรือมีสิทธิในการอยู่อาศัยอย่างถาวรในดินแดนของตนในเวลาที่ผ่านเข้าไปในดินแดนของรัฐภาคีผู้รับการค้ามนุษย์หรือไม่

4. เพื่อเป็นการอำนวยความสะดวกในการกลับของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ผู้ซึ่งไม่มีเอกสารสำคัญที่ถูกต้อง เมื่อรัฐภาคีผู้รับการค้ามนุษย์ร้องขอ รัฐภาคีซึ่งบุคคลดังกล่าวมีสัญชาติหรือมีสิทธิในการอยู่อาศัยอย่างถาวรในเวลาที่ผ่านเข้าไปในรัฐภาคีผู้รับการค้ามนุษย์ ต้องขอมอบเอกสารการเดินทางและการอนุญาตอื่น ๆ ที่จำเป็นเพื่อให้บุคคลดังกล่าวสามารถเดินทางและกลับเข้าไปในดินแดนของตนได้

5. ความในข้อนี้ไม่กระทบถึงสิทธิใด ๆ ที่ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ได้รับจากกฎหมายภายในของรัฐภาคีผู้รับการค้ามนุษย์

6. ความในข้อนี้ไม่กระทบถึงความตกลงหรือข้อตกลงทวิภาคีหรือพหุภาคีใดที่ใช้บังคับอยู่ไม่ว่าทั้งหมดหรือบางส่วน ในการกลับของผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

3 การป้องกัน ความร่วมมือ และมาตรการอื่น ๆ

ข้อ 9

การป้องกันการค้ามนุษย์

1. รัฐภาคีจะต้องสร้างนโยบาย โครงการ และมาตรการอื่น ๆ ที่ครอบคลุม
(ก) เพื่อป้องกันและต่อต้านการค้ามนุษย์ และ
(ข) เพื่อปกป้องผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็ก ไม่ให้ถูกกระทำซ้ำอีก
2. รัฐภาคีจะต้องพยายามดำเนินมาตรการต่าง ๆ เช่น การค้นคว้าวิจัย การจัดข้อเสนอเทศ และการรณรงค์ผ่านสื่อสารมวลชนต่าง ๆ รวมทั้งการริเริ่มทางสังคมและเศรษฐกิจเพื่อป้องกันและต่อต้านการค้ามนุษย์
3. นโยบาย โครงการ และมาตรการอื่น ๆ ที่กำหนดขึ้นตามข้อนี้ จะต้องรวมถึงการร่วมมือกับ องค์กรเอกชน องค์กรที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ และส่วนต่าง ๆ ของประชาสังคมตามสมควร
4. รัฐภาคีจะต้องดำเนินหรือเสริมสร้างความเข้มแข็งในมาตรการต่าง ๆ รวมทั้งความร่วมมือในระดับทวิภาคีหรือพหุภาคี เพื่อลดปัจจัยที่ทำให้บุคคล โดยเฉพาะผู้หญิงและเด็กอ่อนแอต่อการค้ามนุษย์ เช่น ความยากจน การด้อยพัฒนา และการขาดโอกาสที่เท่าเทียมกัน
5. รัฐภาคีจะต้องรับเอาหรือเสริมสร้างความเข้มแข็งให้มาตรการทางกฎหมายหรือมาตรการอื่น ๆ เช่น มาตรการทางการศึกษา ทางสังคม หรือทางวัฒนธรรม รวมถึงการดำเนินการผ่านทางความร่วมมือระดับทวิภาคีและพหุภาคี เพื่อลดความความต้องการที่ทำให้เกิดการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบจากบุคคลทุกรูปแบบ โดยเฉพาะจากผู้หญิงและเด็ก ซึ่งนำไปสู่การค้ามนุษย์

ข้อ 10

การแลกเปลี่ยนข้อเสนอเทศและการฝึกอบรม

1. หน่วยงานด้านการบังคับใช้กฎหมาย ด้านการตรวจคนเข้าเมือง และด้านอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องของ รัฐภาคีจะต้องร่วมมือซึ่งกันและกันตามความเหมาะสม ด้วยการแลกเปลี่ยนข้อเสนอเทศตามกฎหมายภายในของตน เพื่อให้หน่วยงานเหล่านั้นสามารถระบุ
(ก) ว่าบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งกำลังข้ามหรือพยายามที่จะข้ามเขตแดนระหว่างประเทศด้วยเอกสารการเดินทางที่เป็นของผู้อื่นหรือโดยปราศจากเอกสารการเดินทางเป็นผู้กระทำความผิด หรือเป็นผู้เสียหายในการค้ามนุษย์หรือไม่
(ข) ถึงชนิดของเอกสารการเดินทางที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งได้ใช้หรือพยายามจะใช้ข้ามเขตแดนระหว่างประเทศเพื่อความมุ่งประสงค์ในการค้ามนุษย์ และ
(ค) ถึงวิถีทางและวิธีการที่ใช้โดยกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรเพื่อความมุ่งประสงค์ในการค้ามนุษย์ รวมถึงการจัดหาและขนส่งผู้เสียหาย เส้นทางและการเชื่อมโยงระหว่างบุคคลใดบุคคลหนึ่งกับ

อีกบุคคลหนึ่งและระหว่างกลุ่มซึ่งประกอบการค้ามนุษย์ดังกล่าว และมาตรการที่เป็นไปได้ในการตรวจพบ การกระทำเหล่านั้น

2. รัฐภาคีจะต้องจัดให้มีหรือสร้างเสริมการฝึกอบรมแก่เจ้าหน้าที่บังคับใช้กฎหมาย เจ้าหน้าที่ตรวจ คนเข้าเมือง และเจ้าหน้าที่อื่น ๆ ที่เกี่ยวข้องในการป้องกันการค้ามนุษย์ การฝึกอบรมควรเน้นที่วิธีการในการ ป้องกันการค้ามนุษย์ การฟ้องร้องดำเนินคดีผู้ค้ามนุษย์ และการคุ้มครองสิทธิของผู้เสียหาย ตลอดจนการ คุ้มครองผู้เสียหายจากผู้ค้ามนุษย์ การฝึกอบรมยังควรคำนึงถึงความจำเป็นที่ต้องพิจารณาถึงสิทธิมนุษยชน ประเด็นที่ละเอียดอ่อนเกี่ยวกับเด็กและเพศ และการฝึกอบรมควรส่งเสริมความร่วมมือกับองค์กรเอกชน องค์กร ที่เกี่ยวข้องอื่น ๆ และส่วนต่าง ๆ ของประชาสังคม

3. รัฐภาคีซึ่งได้รับข้อเสนอสืบสวนคดีต้องปฏิบัติตามคำขอใด ๆ ของรัฐภาคีผู้ส่งข้อเสนอสืบสวนมาให้ในเรื่องข้อ จำกัดในการใช้ข้อเสนอสืบสวนคดีดังกล่าว

ข้อ 11

มาตรการทางด้านชายแดน

1. โดยไม่กระทบต่อข้อผูกพันระหว่างประเทศเกี่ยวกับเสรีภาพในการเคลื่อนย้ายของบุคคล รัฐภาคี จะเสริมสร้างความเข้มแข็งเท่าที่เป็นไปได้ให้กับการควบคุมชายแดนเท่าที่จำเป็นเพื่อป้องกันและสืบสวนการ ค้ามนุษย์

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการทางกฎหมายหรือมาตรการอื่นที่เหมาะสมเพื่อป้องกันเท่าที่ จะเป็นไปได้ ซึ่งวิธีการในการขนส่งที่ดำเนินการ โดยผู้ประกอบการขนส่งเชิงพาณิชย์จากการถูกนำไปใช้ใน การกระทำความคิดตามที่กำหนดไว้ในข้อ 5 ของพิธีสารนี้

3. เมื่อเป็นการสมควรและโดยไม่กระทบต่ออนุสัญญาระหว่างประเทศที่มีผลใช้บังคับมาตรการ ดัง กล่าวต้องรวมถึงการกำหนดภาระหน้าที่ให้ผู้ประกอบการขนส่งเชิงพาณิชย์ ซึ่งรวมถึงบริษัทขนส่ง หรือเจ้า ของ หรือผู้ประกอบการขนส่งด้วยวิธีการต่าง ๆ เพื่อให้แน่ใจได้ว่าผู้โดยสารทุกคนมีเอกสารการเดินทางที่ จำเป็นต้องใช้สำหรับการเข้าสู่รัฐผู้รับ

4. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องดำเนินมาตรการที่จำเป็น โดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในของตนเพื่อจัด ให้มีการลงโทษในกรณีที่มีการฝ่าฝืนภาระหน้าที่ตามที่ระบุไว้ในวรรค 3 ของข้อนี้

5. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพิจารณาดำเนินมาตรการที่จำเป็น โดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในของ ตนที่จะอนุญาตให้มีการปฏิเสธการเข้าเมืองหรือการยกเลิกการตรวจลงตราให้กับบุคคลซึ่งเกี่ยวข้องกับการ กระทำความคิดตามที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้

6. โดยไม่กระทบต่อข้อ 27 ของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีจะต้องพิจารณาเสริมสร้างความเข้มแข็งของความ ร่วมมือระหว่างหน่วยงานควบคุมชายแดน โดยนอกจากสิ่งอื่นแล้วการกำหนดและรักษาช่องทางในการติดต่อ สื่อสารโดยตรง

ข้อ 12

ความปลอดภัยและการควบคุมเอกสาร

รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องดำเนินการที่จำเป็นภายใต้วิธีการเท่าที่มีอยู่

(ก) เพื่อประกันว่าเอกสารการเดินทางหรือเอกสารระบุตัวบุคคลที่ออกโดยรัฐภาคีแต่ละรัฐ มีคุณภาพที่จะไม่ถูกนำไปใช้ในทางที่ผิดได้โดยง่าย และไม่สามารถนำไปทำปลอม หรือเปลี่ยนแปลงแก้ไข ทำซ้ำหรือออกเอกสารโดยไม่ชอบด้วยกฎหมายได้โดยง่าย

(ข) เพื่อประกันความถูกต้องและความมั่นคงปลอดภัยของเอกสารการเดินทางหรือเอกสารระบุตัวบุคคลที่ออกโดยหรือออกในนามของรัฐภาคีนั้น และเพื่อป้องกันการกระทำซ้ำ การออก และการใช้เอกสารนั้นโดยไม่ชอบด้วยกฎหมาย

ข้อ 13

ความชอบด้วยกฎหมายและการมีผลของเอกสาร

เมื่อได้รับการร้องขอจากรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่ง รัฐภาคีจะโดยสอดคล้องกับกฎหมายภายในของตนให้การรับรองภายในเวลาที่สมควรซึ่งความชอบด้วยกฎหมายและการมีผลของเอกสารการเดินทางหรือเอกสารระบุตัวบุคคลซึ่งออกหรือถูกอ้างว่าได้ออกในนามของรัฐตนและถูกสงสัยว่าได้ใช้ในการค้ำมนุษย์

4 ภาคสุดท้าย

ข้อ 14

ข้อยกเว้น

1. ไม่มีสิ่งใดในพิธีสารนี้จะกระทบถึงสิทธิ พันธกรณี และความรับผิดชอบของรัฐและบุคคลภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ รวมถึงกฎหมายว่าด้วยมนุษยธรรมระหว่างประเทศ และกฎหมายว่าด้วยสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่งในกรณีที่มีผลใช้บังคับซึ่งอนุสัญญา ค.ศ. 1951 และพิธีสาร ค.ศ. 1967 ที่เกี่ยวกับสถานะของผู้ลี้ภัย และหลักการที่ห้ามส่งบุคคลกลับไปเผชิญภาวะคุกคามตามที่ระบุในอนุสัญญาและพิธีสารดังกล่าว

2. มาตรการตามที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้จะต้องตีความและใช้บังคับในทางที่ไม่เลือกปฏิบัติต่อบุคคลด้วยเหตุที่พวกเขาเป็นผู้เสียหายจากการค้ำมนุษย์ การตีความและการใช้บังคับมาตรการดังกล่าวต้องสอดคล้องกับหลักการว่าด้วยการไม่เลือกปฏิบัติที่ได้รับการยอมรับระหว่างประเทศ

ข้อ 15

การระงับข้อพิพาท

1. รัฐภาคีจะต้องพยายามระงับข้อพิพาทเกี่ยวกับการตีความและการใช้บังคับพิธีสารนี้โดยการเจรจา
2. ข้อพิพาทใด ๆ ระหว่างรัฐภาคีสองรัฐหรือมากกว่าเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับพิธีสารนี้ซึ่งไม่สามารถระงับได้โดยการเจรจายภายในระยะเวลาอันสมควร จะต้องส่งต่อไปเพื่อการอนุญาโตตุลาการตามคำร้องขอของรัฐภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หากพ้นระยะเวลาหกเดือนหลังจากวันที่มีคำร้องขอให้มีการอนุญาโตตุลาการ รัฐภาคีคู่พิพาทยังไม่สามารถตกลงกันได้ในการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ รัฐภาคีคู่พิพาท

รัฐใดรัฐหนึ่งอาจส่งข้อพิพาทดังกล่าวต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศโดยการร้องขอตามธรรมนูญของศาล
นั้น

3. ในเวลาที่มีการลงนาม การให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติพิธีสารนี้ รัฐ
ภาคีแต่ละรัฐอาจประกาศว่าไม่ถือว่าตนถูกผูกพันโดยวรรค 2 ของข้อนี้ รัฐภาคีอื่นจะต้องไม่ถูกผูกพันโดย
วรรค 2 ของข้อนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับรัฐภาคีใดที่ได้ทำข้อสงวนดังกล่าว

4. รัฐภาคีใดที่ได้ทำข้อสงวนไว้ตามวรรค 3 ของข้อนี้ อาจถอนข้อสงวนนั้นเมื่อใดก็ได้โดยการแจ้งไป
ยังเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 16

การลงนาม การให้สัตยาบัน การยอมรับ การให้ความเห็นชอบ และการภาคยานุวัติ

1. พิธีสารนี้จะเปิดให้ทุกรัฐลงนามตั้งแต่วันที่ 12 ถึง 15 ธันวาคม ค.ศ. 2000 ที่เมืองปาเลอร์โม
ประเทศอิตาลี และภายหลังจากนั้นที่สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ ณ นครนิวยอร์ก จนถึงวันที่ 12 ธันวาคม
ค.ศ. 2002

2. พิธีสารนี้จะเปิดให้ลงนามโดยองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคด้วย โดยเงื่อนไขว่า
จะต้องมีรัฐสมาชิกขององค์การนั้นอย่างน้อยหนึ่งรัฐได้ลงนามในพิธีสารนี้ตามวรรค 1 ของข้อนี้แล้ว

3. พิธีสารนี้จะต้องได้รับการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการให้ความเห็นชอบ สัตยาบันสาร สาร
ยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบจะต้องมอบให้กับเลขาธิการสหประชาชาติ องค์การการรวมกลุ่มด้าน
เศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาจมอบสัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบของตน หากมีรัฐสมาชิก
ขององค์การนั้นอย่างน้อยหนึ่งรัฐได้กระทำเช่นเดียวกัน ในสัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็น
ชอบนั้น องค์การเช่นนั้นจะต้องประกาศขอบเขตอำนาจหน้าที่ของตนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้
บังคับของพิธีสารนี้ องค์การเช่นนั้นจะต้องแจ้งผู้เก็บรักษาซึ่งการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการ
ของอำนาจหน้าที่ของตนด้วย

4. พิธีสารนี้เปิดให้มีการภาคยานุวัติโดยรัฐใด ๆ หรือองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาค
ใด ๆ ที่มีรัฐสมาชิกอย่างน้อยหนึ่งรัฐเป็นภาคีของพิธีสารนี้ ภาคยานุวัติสารจะต้องมอบให้กับเลขาธิการ
สหประชาชาติในเวลาภาคยานุวัติ องค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคจะต้องประกาศขอบเขต
ของอำนาจหน้าที่ของตนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้บังคับของพิธีสารนี้ องค์การเช่นนั้นจะต้องแจ้ง
ผู้เก็บรักษาซึ่งการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับการของขอบเขตของอำนาจหน้าที่ของตนด้วย

ข้อ 17

การมีผลใช้บังคับ

1. พิธีสารนี้จะมีผลใช้บังคับในวันที่เก้าสิบภายหลังจากวันที่มีการมอบสัตยาบันสาร สารยอมรับ
หรือสารให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สี่สิบ เว้นแต่ พิธีสารนี้จะไม่มีผลใช้บังคับก่อนการมีผล
ใช้บังคับของอนุสัญญา เพื่อความมุ่งประสงค์ของวรรคนี้ สารใดที่มอบโดยองค์การการรวมกลุ่มด้าน
เศรษฐกิจระดับภูมิภาคจะไม่นับเพิ่มจากสารที่ได้มอบไว้แล้วโดยรัฐสมาชิกขององค์การเห็นว่า

2. สำหรับรัฐใดละรัฐหรือองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจจะระดับภูมิภาคแต่ละองค์การที่ให้สัตยาบัน ขอมรับ เห็นชอบ หรือภาคยานุวัติพิธีสารนี้หลังการมอบฉบับที่สี่สิบดังกล่าว พิธีสารนี้จะมีผลใช้บังคับในวันที่สามสิบหลังจากวันที่มอบสารที่เกี่ยวข้องของรัฐหรือองค์การเช่นว่า หรือในวันที่พิธีสารนี้มีผลใช้บังคับตามวรรค 1 ของข้อนี้ แล้วแต่ว่ากรณีใดเกิดขึ้นภายหลัง

ข้อ 18

การแก้ไข

1. หลังจากครบห้าปีจากการมีผลใช้บังคับของพิธีสารนี้ รัฐภาคีรัฐหนึ่งอาจเสนอขอแก้ไขและยื่นต่อเลขาธิการสหประชาชาติ ผู้ซึ่งภายหลังจากนั้นจะแจ้งข้อแก้ไขที่ได้รับการเสนอไปยังรัฐภาคีทั้งหลาย และไปยังที่ประชุมของภาคีของอนุสัญญา เพื่อความมุ่งประสงค์ในการพิจารณาและตัดสินใจเสนอนั้น รัฐภาคีของพิธีสารนี้ที่ร่วมประชุมในที่ประชุมของภาคีจะให้ความพยายามทุกทางที่จะบรรลุฉันทามติในข้อแก้ไขแต่ละข้อ หากความพยายามทั้งหมดที่จะบรรลุฉันทามติได้ถูกใช้จนหมดและไม่สามารถบรรลุข้อตกลงใด ๆ ข้อแก้ไขจะได้รับการรับรองด้วยคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของรัฐภาคีของพิธีสารนี้ที่เข้าร่วมประชุมและลงคะแนนเสียงในการประชุมของที่ประชุมของภาคีเป็นวิธีการสุดท้าย

2. องค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจจะระดับภูมิภาค ในเรื่องที่อยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของตน จะใช้สิทธิลงคะแนนเสียงภายใต้ข้อนี้ด้วยจำนวนคะแนนเสียงเท่ากับจำนวนของรัฐสมาชิกขององค์การที่เป็น รัฐภาคีของพิธีสารนี้ องค์การเช่นว่าจะต้องไม่ใช่สิทธิลงคะแนนเสียง หากสมาชิกขององค์การนั้น ใช้สิทธิของตนและกลับกันฉันทามติ

3. ข้อแก้ไขที่ได้รับการรับรองตามวรรค 1 ของข้อนี้ จะต้องได้รับการให้สัตยาบัน การขอมรับ หรือการให้ความเห็นชอบโดยรัฐภาคี

4. ข้อแก้ไขที่ได้รับการรับรองตามวรรค 1 ของข้อนี้จะมีผลใช้บังคับต่อรัฐภาคีในวันที่เก้าสิบหลังจากวันที่ได้มอบสัตยาบันสาร สารขอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบต่อข้อแก้ไขเช่นว่าแก่เลขาธิการ สหประชาชาติ

5. เมื่อข้อแก้ไขมีผลใช้บังคับ จะมีผลผูกพันกับรัฐภาคีทั้งหลายที่ได้แสดงความยินยอมของตนที่จะผูกพันตามข้อแก้ไขนั้น รัฐภาคีอื่นจะยังคงผูกพันด้วยข้อบทของพิธีสารนี้ และข้อแก้ไขอื่นๆ ก่อนหน้าที่ รัฐภาคีเหล่านี้ได้ให้สัตยาบัน ขอมรับ หรือให้ความเห็นชอบแล้ว

ข้อ 19

การเพิกถอน

1. รัฐภาคีอาจถอนตัวจากพิธีสารนี้โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเลขาธิการสหประชาชาติ การเพิกถอนเช่นว่าจะมีผลหนึ่งปีหลังจากวันที่เลขาธิการสหประชาชาติได้รับการแจ้งนั้น

2. องค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจจะระดับภูมิภาคจะยุติการเป็นภาคีของพิธีสารนี้เมื่อรัฐสมาชิก ทั้งหมดขององค์การนั้นได้เพิกถอนตัวแล้ว

ข้อ 20

การเก็บรักษาและภาษา

1. เลขานุการสหประชาชาติได้รับมอบหมายให้เป็นผู้เก็บรักษาพิธีสารนี้

2. ต้นฉบับของพิธีสารนี้ซึ่งตัวบทภาษาอาหรับ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาสเปน มีความถูกต้องเท่าเทียมกัน จะต้องมอบไว้ที่เลขานุการสหประชาชาติ

เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มที่ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจอย่างถูกต้อง โดยรัฐบาลของผู้ลงนามเหล่านั้น ได้ลงนามในพิธีสารนี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการนี้จัดทำโดย คณะผู้แปลจากกระทรวงการต่างประเทศ คือ 1. ดร.พรชัย ดำเนวิวัฒน์ ผู้อำนวยการกองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย 2. นายธนา เวสโกสิทธิ์ 3. นางสาวมรกต ศรีสวัสดิ์ และ 4. ดร.ศุภย์ ไตรโสรัส และคณะผู้แปลจากสำนักงานอัยการสูงสุด คือ 1. นายวันชัย รุจนวงศ์ ผู้อำนวยการสถาบันกฎหมายอาญา 2. นายชาญเชาวน์ ไชยานุกิจ 3. นายศิระ บุญภินนท์ 4. นางปิยธิดา เจริญรักษา 5. นายวิพล กิตติศนาสรชัย และ 6. นายประธาน จุฬาโรจน์มนตรี

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการ
พิธีสารเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทะเล และอากาศ
เพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

อารัมภบท

รัฐภาคีทั้งหลายแห่งพิธีสารนี้

ประกาศว่า การดำเนินการที่มีประสิทธิภาพในการป้องกันและปราบปรามการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทะเล และอากาศ จำต้องอาศัยแนวทางการแก้ปัญหาระหว่างประเทศที่ครอบคลุม รวมทั้งความร่วมมือ การแลกเปลี่ยนข้อมูลข่าวสาร และมาตรการที่เหมาะสมอื่นๆ ซึ่งรวมทั้งมาตรการทางสังคมและเศรษฐกิจในระดับประเทศ ระดับภูมิภาค และระดับระหว่างประเทศ

ระลึกถึง ข้อมติของสมัชชาสหประชาชาติที่ 54/212 เมื่อวันที่ 22 ธันวาคม 2542 ซึ่งสมัชชาได้เรียกร้องให้รัฐสมาชิกและระบบขององค์การสหประชาชาติเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างประเทศในเรื่องการย้ายถิ่นฐานระหว่างประเทศและการพัฒนา เพื่อที่จะนำเสนอสาเหตุรากฐานของการย้ายถิ่นฐาน โดยเฉพาะอย่างยิ่งสาเหตุที่เกิดจากความยากจน และเพื่อที่จะทำให้การย้ายถิ่นฐานระหว่างประเทศเกิดประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ที่เกี่ยวข้องและส่งเสริมในกรณีที่เกี่ยวข้องให้มีกลไกระหว่างภูมิภาค ในภูมิภาคและอนุภูมิภาคเพื่อให้มีการให้ความสนใจของการย้ายถิ่นฐานและการพัฒนาต่อไป

เชื่อในความจำเป็นที่จะจัดให้ผู้ย้ายถิ่นได้รับการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมและได้รับการคุ้มครองสิทธิของพวกเขาอย่างเต็มที่

ตระหนักถึงความจริงที่ว่า ทั้งที่ได้มีการดำเนินการในเวทีระหว่างประเทศอื่น ๆ แล้วก็ตาม ก็ยังไม่มีเครื่องมือที่เป็นสากลซึ่งนำเสนอในทุกแง่มุมของการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่น และประเด็นอื่น ๆ ที่เกี่ยวข้อง

ห่วงกังวลถึงการเพิ่มขึ้นอย่างมากของกิจกรรมต่างๆ ของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรต่างๆ ในการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นและกิจกรรมทางอาชญากรรมที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ตามที่ระบุในพิธีสารนี้ ซึ่งก่อให้เกิดอันตรายอย่างร้ายแรงแก่รัฐทั้งหลายที่เกี่ยวข้อง

ห่วงกังวลด้วยว่า การลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นก่อให้เกิดอันตรายแก่ชีวิตหรือความปลอดภัยของผู้ย้ายถิ่นที่ เกี่ยวข้องได้ระลึกถึง ข้อมติของสมัชชาที่ 53/111 เมื่อวันที่ 9 ธันวาคม ค.ศ. 1998 ซึ่งสมัชชามีมติ ที่จะจัดตั้งคณะกรรมการเฉพาะกิจระหว่างรัฐบาล เพื่อความมุ่งประสงค์ในการจัดทำอนุสัญญาระหว่างประเทศเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่ครอบคลุมและในการอภิปรายถึงการจัดทำนอกจากสิ่งอื่นตราสารระหว่างประเทศเกี่ยวกับการลักลอบค้าและการขนผู้ย้ายถิ่นทางทะเล

เชื่อว่า การเพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ด้วยตราสารระหว่างประเทศเพื่อต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางบก ทะเล และอากาศ จะมีประโยชน์ในการป้องกันและต่อต้านอาชญากรรมนั้น ได้ตกลงกันดังนี้

1 บททั่วไป

ข้อ 1

ความสัมพันธ์กับอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร

1. พิธีสารเพิ่มเติมอนุสัญญาสหประชาชาติเพื่อต่อต้านอาชญากรรมข้ามชาติที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรและพิธีสารฉบับนี้จะต้องถูกตีความโดยสอดคล้องกับอนุสัญญา
2. บทบัญญัติของอนุสัญญาจะต้องนำมาใช้กับพิธีสารนี้โดยอนุโลม เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในพิธีสาร
3. ความผิดที่กำหนดขึ้นตามข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้ จะต้องถือว่าเป็นความผิดที่กำหนดขึ้นตามอนุสัญญาด้วย

ข้อ 2

คำประกาศความมุ่งประสงค์

ความมุ่งประสงค์ของพิธีสารนี้คือเพื่อป้องกันและต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่น รวมทั้งมุ่งส่งเสริมความร่วมมือระหว่างรัฐภาคีเพื่อบรรลุจุดมุ่งหมายดังกล่าว ในขณะที่เดียวกันก็มุ่งปกป้องคุ้มครองสิทธิของผู้ย้ายถิ่นที่ถูกลักลอบขนด้วย

ข้อ 3

การใช้คำเฉพาะ

เพื่อความมุ่งประสงค์ของพิธีสารนี้

(ก) “การลักลอบขนผู้ย้ายถิ่น” หมายถึง การจัดหาให้ซึ่งการเข้ามาในรัฐภาคีโดยผิดกฎหมายของบุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งไม่ใช่คนชาติหรือผู้อยู่อาศัยโดยถาวรของรัฐนั้น เพื่อให้ได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงินหรือผลประโยชน์ทางวัตถุอื่น ไม่ว่าจะโดยทางตรงหรือโดยอ้อม

(ข) “การเข้าเมืองโดยผิดกฎหมาย” หมายถึง การข้ามแดนโดยปราศจากการกระทำการตามกฎหมายที่จำต้องกระทำเพื่อการเข้าเมืองโดยชอบด้วยกฎหมายของรัฐผู้รับ

(ค) “เอกสารการเดินทางปลอมหรือเอกสารแสดงตนปลอม” หมายถึงเอกสารการเดินทางหรือเอกสารแสดงตนใดๆ

(1) ซึ่งถูกทำปลอมขึ้น หรือเปลี่ยนแปลงในสาระสำคัญ โดยบุคคลใดบุคคลหนึ่ง นอกเหนือจากบุคคล หรือหน่วยงานซึ่งมีอำนาจตามกฎหมายที่จะทำหรือออกเอกสารเดินทางหรือเอกสารแสดงตนในนามของรัฐหรือ

(2) ซึ่งได้ออกให้โดยไม่ถูกต้องหรือได้รับโดยการแสดงข้อความเท็จ การฉ้อราษฎร์บังหลวง หรือ การข่มขู่ หรือในวิถีทางที่ไม่ชอบด้วยกฎหมายอื่นใด หรือ

(3) ซึ่งถูกนำไปใช้โดยบุคคลนอกเหนือจากผู้ที่มิสิทธิ

(ง) “เรือ” หมายถึง พาหนะทางน้ำทุกประเภท รวมถึง พาหนะที่ไม่มีความจุบรรทุก และเครื่องบินน้ำ ซึ่งใช้หรือสามารถใช้เป็นเครื่องมือในการขนส่งทางน้ำ ยกเว้นเรือรบ เครื่องช่วยทางนาวิ หรือเรืออื่น ซึ่งรัฐบาลเป็นเจ้าของหรือควบคุมอยู่ในขณะนั้น และใช้ในทางที่ไม่ใช่ทางพาณิชย์ของรัฐบาล

ข้อ 4

ขอบเขตการใช้บังคับ

เว้นแต่จะระบุไว้เป็นอย่างอื่นในพิธีสารนี้ พิธีสารนี้จะใช้บังคับในการป้องกัน การสืบสวนสอบสวนและการฟ้องร้องคดีในความผิดตามที่กำหนดไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้ หากความผิดดังกล่าวมีลักษณะข้ามชาติและเกี่ยวข้องกับกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร และในการปกป้องสิทธิของบุคคลซึ่งเป็นผู้เสียหายจากการกระทำ ความผิดนั้น

ข้อ 5

ความรับผิดชอบทางอาญาของผู้ย้ายถิ่น

ผู้ย้ายถิ่นไม่อาจถูกฟ้องร้องดำเนินคดีภายใต้พิธีสารนี้สำหรับการกระทำที่ได้เป็นวัตถุแห่งการกระทำตาม ข้อ 6 ของพิธีสาร

ข้อ 6

การกำหนดให้เป็นความผิดอาญา

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องออกมาตรการทางกฎหมายหรือมาตรการอื่นๆ ตามที่จำเป็นเพื่อกำหนดให้การกระทำต่อไปนี้ เป็นความผิดอาญา หากได้กระทำโดยเจตนา และเพื่อที่จะได้มาซึ่งผลประโยชน์ทางการเงินหรือทางวัตถุอื่น ไม่ว่าจะทางตรงหรือทางอ้อม

(ก) การลักลอบขนผู้ย้ายถิ่น

(ข) หากได้กระทำไปเพื่อวัตถุประสงค์ในการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่น

(1) การทำปลอมซึ่งเอกสารการเดินทางหรือเอกสารแสดงตน

(2) การให้ได้มา การจัดหาให้ หรือการครอบครองซึ่งเอกสารปลอมดังกล่าว

(ค) การกระทำให้บุคคลใดบุคคลหนึ่งซึ่งไม่ใช่คนชาติหรือผู้มีถิ่นที่อยู่ถาวรในรัฐที่เกี่ยวข้อง โดยมีได้ดำเนินการตามเงื่อนไขที่จำเป็นเพื่อการอยู่โดยชอบด้วยกฎหมายในรัฐนั้น โดยวิธีการที่ได้กล่าวไว้ในอนุวรรค (ข) ของวรรคนี้ หรือโดยวิธีการที่ผิดกฎหมายอื่นใด

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการทางกฎหมายหรือมาตรการอื่นๆ ตามที่จำเป็น เพื่อกำหนดให้ความผิดดังต่อไปนี้ เป็นความผิดอาญา

(ก) ภายใต้แนวความคิดพื้นฐานของระบบกฎหมายของรัฐภาคนั้น การพยายามกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้

(ข) การมีส่วนร่วมโดยเป็นผู้มีส่วนในการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 (ก) วรรค 1 (ข) (1) หรือ วรรค (ค) ของข้อนี้ และภายใต้แนวความคิดพื้นฐานของระบบกฎหมายของรัฐภาคนั้น การมีส่วนร่วมโดยเป็นผู้มีส่วนในการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 (ข) (2) ของข้อนี้

(ค) การจัด หรือการใช้ให้บุคคลอื่นกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 1 ของข้อนี้

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการทางกฎหมายและมาตรการอื่นๆ ตามที่จำเป็นเพื่อกำหนดบทเพิ่มโทษแก่ความผิดที่ได้กำหนดขึ้นตามวรรค 1 (ก) วรรค 1 (ข) (1) และ วรรค (ค) ของข้อนี้ และภายใต้แนวความคิดพื้นฐานของระบบกฎหมายของรัฐภาคนั้น แก่ความผิดตามที่กำหนดไว้ในวรรค 2 (ข) และ (ค) ของข้อนี้ ในสถานการณ์

(ก) ซึ่งก่อให้เกิดอันตราย หรือน่าจะก่อให้เกิดอันตรายต่อชีวิตและความปลอดภัยของผู้ย้ายถิ่นที่เกี่ยวข้อง หรือ

(ข) ซึ่งเกี่ยวข้องกับการประติบัติโดยไร้มนุษยธรรมหรือเสื่อมเสียเกียรติภูมิ รวมถึงการใช้ประโยชน์จากผู้ย้ายถิ่น

4. ไม่มีบทบัญญัติในพิธีสารนี้ห้ามรัฐภาคีดำเนินมาตรการต่อบุคคลบุคคลหนึ่ง หากการกระทำของบุคคลนั้นเป็นความผิดตามกฎหมายภายในของรัฐนั้น

2 การลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางทะเล

ข้อ 7

ความร่วมมือ

รัฐภาคีทั้งหลายจะร่วมมือกันอย่างเต็มที่เท่าที่จะทำได้เพื่อป้องกันและปราบปรามการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางทะเลตามกฎหมายทะเลระหว่างประเทศ

ข้อ 8

มาตรการต่อต้านการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางทะเล

1. รัฐภาคีซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยว่า เรือลำใดซึ่งชักธงชาติของรัฐนั้นหรืออ้างว่าได้จดทะเบียนไว้กับรัฐนั้น ซึ่งปราศจากสัญชาติ หรือซึ่งในความเป็นจริงมีสัญชาติของรัฐภาคีที่เกี่ยวข้อง แม้ว่าจะชักธงต่างชาติหรือปฏิเสธที่จะแสดงธง มีส่วนเกี่ยวข้องกับลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางทะเลอาจร้องขอความช่วยเหลือจากประเทศภาคีอื่นในการปราบปรามการใช้เรือดังกล่าวสำหรับวัตถุประสงค์นั้น รัฐภาคีที่ได้รับคำร้องขอจะต้องให้ความช่วยเหลือในขอบเขตที่สามารถทำได้ภายในวิถีทางของตน

2. รัฐภาคีซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยว่า เรือซึ่งใช้สิทธิในการเดินเรือโดยเสรีตามกฎหมายระหว่างประเทศ และชักธงหรือแสดงเครื่องหมายของการจดทะเบียนของรัฐภาคีอื่นได้เกี่ยวข้องกับลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางทะเล

อาจจะแจ้งให้รัฐที่เรือนั้นชักธง หรือขอคำยืนยันการจดทะเบียนและหากได้รับการยืนยัน อาจจะขออำนาจจากรัฐเจ้าของธงที่จะดำเนินการที่เหมาะสมอันเกี่ยวเนื่องกับเรือนั้น รัฐเจ้าของธงอาจมอบอำนาจแก่รัฐที่มีคำขอ รวมถึง

(ก) เพื่อขึ้นเรือดังกล่าว

(ข) เพื่อค้นเรือดังกล่าว

(ค) หากพบหลักฐานว่า เรือดังกล่าวได้เกี่ยวข้องในการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางทะเล ดำเนินมาตรการที่เหมาะสมอันเกี่ยวข้องทั้งเรือดังกล่าวและบุคคลและสินค้าบนเรือ ตามที่ได้รับมอบอำนาจจากรัฐที่เรือนั้นชักธง

3. รัฐภาคีซึ่งได้ดำเนินการตามวรรค 2 ของข้อนี้จะต้องแจ้งรัฐที่เรือนั้นชักธงที่เกี่ยวข้องถึงผลของมาตรการดังกล่าวนั้น

4. รัฐภาคีจะต้องตอบคำขอจากรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่งอย่างรวดเร็ว เพื่อที่จะกำหนดว่า เรือซึ่งอ้างว่าได้จดทะเบียนกับ หรือชักธงชาติของรัฐนั้น มีสิทธิที่จะกระทำการดังกล่าว และต่อคำขออำนาจตามวรรค 2 ของข้อนี้

5. ภายใต้บังคับของข้อ 7 ของพิธีสารนี้ รัฐเจ้าของธงใดอาจกำหนดเงื่อนไขในการมอบอำนาจตามที่จะได้ตกลงกันระหว่างรัฐนั้นกับรัฐที่มีคำขอ รวมทั้งเงื่อนไขที่เกี่ยวข้องกับความรับผิดชอบและขอบเขตของมาตรการที่มีประสิทธิผลที่จะดำเนินการ รัฐภาคีจะต้องไม่ดำเนินการเพิ่มเติม โดยปราศจากการมอบอำนาจโดยชัดแจ้งจากรัฐเจ้าของธงนั้น เว้นแต่มาตรการที่จำเป็นเพื่อป้องกันอันตรายอันใกล้จะถึงต่อชีวิตของผู้คน หรือมาตรการที่มีอำนาจกระทำได้ตามข้อตกลงทวิภาคีและพหุภาคีที่เกี่ยวข้อง

6. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องระบุหน่วยงานหนึ่งหรือหากจำเป็นหลายหน่วยงาน เพื่อที่จะรับหรือตอบคำขอความช่วยเหลือ คำขอคำยืนยันเกี่ยวกับการจดทะเบียนหรือสิทธิของเรือที่จะชักธงและคำขออำนาจที่จะดำเนินการที่เหมาะสม การกำหนดหน่วยงานเช่นว่านั้นจะต้องแจ้งผ่านเลขาราชการไปยังรัฐภาคีอื่นๆ ทั้งหมดภายในหนึ่งเดือนนับแต่การกำหนดเช่นนั้น

7. รัฐภาคีซึ่งมีเหตุอันควรสงสัยว่าเรือใดเกี่ยวข้องกับการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่นทางทะเล และเรือนั้นปราศจากสัญชาติหรืออาจถูกเข้าใจว่าปราศจากสัญชาติ อาจจะขึ้นและค้นเรือดังกล่าวได้ หากพบหลักฐานยืนยันความสงสัย รัฐภาคีนั้นจะต้องดำเนินการที่เหมาะสมตามกฎหมายภายในและกฎหมายระหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง

ข้อ 9

นพบัญญัติเพื่อความปลอดภัย

1. ในกรณีที่รัฐภาคีดำเนินการต่างๆ ต่อเรือตามข้อ 8 ของพิธีสารนี้ รัฐภาคีดังกล่าวจะต้อง

(ก) เน้นใจในความปลอดภัยและการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมต่อบุคคลบนเรือ

(ข) คำนึงถึงความจำเป็นที่จะต้องไม่ก่อให้เกิดความเสียหายต่อความปลอดภัยของเรือหรือสินค้าบนเรือ

(ค) คำนึงถึงความจำเป็นที่จะต้องไม่เลือกปฏิบัติต่อผลประโยชน์ทางพาณิชย์หรือทางกฎหมายต่างๆ ของรัฐเจ้าของธงหรือรัฐที่มีส่วนได้เสียอื่นๆ

(ง) ประกันว่าภายในวิถีทางที่พึงมี มาตรการใดๆที่ได้ดำเนินการไปต่อเรือนั้น ไม่กระทบต่อสิ่งแวดล้อม

2. หากพิสูจน์ได้ว่า เหตุที่เป็นพื้นฐานแห่งมาตรการที่ได้ดำเนินการไปตามข้อ 8 แห่งพิธีสารนี้ไม่มีมูล เรือดังกล่าวจะได้รับการทดแทนสำหรับการสูญหายหรือเสียหายอย่างไรๆ ซึ่งอาจจะได้รับ หากเรือนั้นไม่ได้กระทำการที่จะทำให้สามารถดำเนิน มาตรการต่างๆ นั้นได้

3. มาตรการใดๆ ที่ได้กระทำ รับเอา หรือดำเนินการตามบทนี้ จะต้องคำนึงอย่างยิ่งถึงความจำเป็นที่จะต้องไม่ แทรกแซงกับหรือส่งผลกระทบต่อ

(ก) สิทธิและหน้าที่ต่างๆ และการใช้อำนาจอธิปไตยของรัฐชายฝั่งตามกฎหมายทะเลระหว่างประเทศ หรือ

(ข) อำนาจของรัฐเจ้าของธงที่จะใช้อำนาจอธิปไตยและการควบคุมในเรื่องด้านปกครอง ด้านเทคนิค และด้านสังคม อันเกี่ยวกับเรือนั้น

4. มาตรการใดๆ ที่ได้ดำเนินการในทะเลตามข้อนี้ จะต้องดำเนินการโดยเรือรบ หรืออากาศยานทางทหาร หรือเรืออื่นๆ หรืออากาศยานอื่นๆ ซึ่งได้มีเครื่องหมายหรือสามารถแสดงได้อย่างชัดเจนว่า อยู่ระหว่างปฏิบัติหน้าที่ของรัฐและได้รับมอบอำนาจให้กระทำการดังกล่าวเท่านั้น

3 การป้องกัน ความร่วมมือ และมาตรการอื่นๆ

ข้อ 10

ข้อมูลข่าวสาร

1. โดยไม่กระทบต่อข้อ 27 และข้อ 28 แห่งอนุสัญญา 1 รัฐภาคีต่างๆ โดยเฉพาะอย่างยิ่ง รัฐภาคีที่มีชายแดนร่วมกัน หรือตั้งอยู่บนเส้นทางที่ผู้ย้ายถิ่นถูกผลักดัน เพื่อประโยชน์แห่งการบรรลุดุประสงค์ของพิธีสารนี้ จะต้องแลกเปลี่ยนระหว่างกัน โดยสอดคล้องกับระบบกฎหมายภายในและระบบการปกครองของตน ซึ่งข้อมูลข่าวสารที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่างๆ อาทิ

(ก) จุดลงเรือและจุดหมายปลายทาง และเส้นทาง ผู้ขนส่ง และวิธีการขนส่ง ซึ่งได้รู้หรือสงสัยว่าใช้โดยกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรที่เกี่ยวข้องกับการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้

(ข) ลักษณะเฉพาะและวิธีการขององค์กรต่างๆ หรือกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรต่างๆ ซึ่งได้รู้หรือสงสัยว่า มีส่วนเกี่ยวข้องกับการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้

(ค) ความแท้จริงและรูปแบบที่ถูกต้องของเอกสารการเดินทางต่างๆ ที่ออกให้โดยรัฐภาคี และการถูกขโมยหรือกระหายในทางที่ผิดอื่นๆ ผู้เอกสารการเดินทางและเอกสารแสดงตนต่างๆ ที่ยังไม่ได้กรอกข้อมูลรายละเอียด

(ง) วิถีทางและวิธีการในการปกปิดและการขนส่งบุคคล การเปลี่ยนแปลง การผลิตหรือการได้มา ที่ไม่ชอบด้วยกฎหมาย หรือกระใช้ไม่ถูกต้อง ซึ่งเอกสารการเดินทางหรือเอกสารแสดงตนต่างๆ ซึ่งใช้ในการกระทำ ซึ่งได้ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้ รวมทั้งหนทางในการสืบทราบ

(จ) ประสิทธิภาพ และทางปฏิบัติและมาตรการต่างๆ ทางกฎหมาย ในการป้องกันและต่อต้านการกระทำที่ไ้ระบุไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้ และ

(ฉ) ข้อมูลข่าวสารทางด้านวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยีที่จำเป็นต่อการบังคับใช้กฎหมาย เพื่อที่จะเสริมสร้างความสามารถซึ่งกันและกันในการป้องกัน สืบสวน และสอบสวน การกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้ และในการนำผู้ที่เกี่ยวข้องมาลงโทษ

2. รัฐภาคีที่ได้รับข้อมูลข่าวสารจะต้องปฏิบัติตามคำร้องขอใดๆ ของรัฐภาคีที่ได้ส่งให้ซึ่งข้อมูลข่าวสารที่มีข้อจำกัดต่างๆ ในการใช้

ข้อ 11

มาตรการด้านชายแดน

1. โดยไม่กระทบต่อพันธกรณีระหว่างประเทศอันเนื่องมาจากการเคลื่อนย้ายโดยเสรีของประชาชน รัฐภาคีจะต้องเสริมสร้าง ในขอบเขตที่เป็นไปได้ การควบคุมด้านชายแดนเท่าที่จำเป็นเพื่อการป้องกันและสืบหาการลักลอบขนผู้ย้ายถิ่น

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องรับเอามาตรการทางกฎหมายและด้านอื่นๆ ที่เหมาะสมเพื่อที่จะป้องกัน ในขอบเขตที่เป็นไปได้ มิให้วิถีทางการขนส่งที่ดำเนินการโดยผู้ขนส่งทางพาณิชย์ ถูกนำไปใช้ในการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในข้อ 6 วรรค 1 (ก) ของพิธีสารนี้

3. หากเหมาะสมและไม่กระทบต่ออนุสัญญาะหว่างประเทศที่เกี่ยวข้อง มาตรการเช่นว่าจะรวมถึง การกำหนดหน้าที่ของผู้ขนส่งทางพาณิชย์ รวมถึงบริษัทขนส่งใดๆ หรือเจ้าของหรือผู้ประกอบการขนส่งประเภทใด เพื่อให้แน่ใจว่า ผู้โดยสารทั้งหมดมีเอกสารการเดินทางที่จำเป็นเพื่อการเข้าไปในรัฐผู้รับ

4. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสม สอดคล้องกับกฎหมายภายใน เพื่อที่จะให้มีมาตรการการลงโทษในกรณีที่มีการฝ่าฝืนหน้าที่ตามที่กำหนดไว้ในวรรค 3 ของข้อนี้

5. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพิจารณาดำเนินมาตรการซึ่งสอดคล้องกับกฎหมายภายในของตน อนุญาตให้มีการปฏิเสธการเข้าเมืองหรือการเพิกถอนการตรวจลงตราของบุคคลซึ่งมีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำความผิดตามที่กำหนดไว้ในพิธีสารนี้

6. โดยไม่กระทบต่อข้อ 27 ของอนุสัญญานี้ รัฐภาคีจะต้องพิจารณาเสริมสร้างความร่วมมือระหว่างหน่วยงานที่ควบคุมด้านชายแดน อาทิ โดยการจัดตั้งและดำรงไว้ซึ่งช่องทางโดยตรงต่างๆ ในการติดต่อกัน

ข้อ 12

ความปลอดภัยและการควบคุมเอกสาร

รัฐแต่ละรัฐจะต้องดำเนินมาตรการตามที่จำเป็น ภายในวิถีทางที่มี

(ก) เพื่อประกันว่าเอกสารการเดินทางหรือเอกสารแสดงตนที่ออกโดยรัฐนั้นมีคุณภาพที่ไม่สามารถนำไปใช้ในทางที่ผิดได้ง่ายและไม่สามารถทำปลอมหรือเปลี่ยนแปลง ทำซ้ำ หรือออกให้ โดยผิดกฎหมายได้ง่าย และ

(ข) เพื่อประกันความถูกต้องแท้จริงและความปลอดภัยของเอกสารการเดินทางหรือเอกสารแสดงตน ซึ่งออกให้โดยรัฐภาคีหรือออกให้ในนามของรัฐภาคี และเพื่อป้องกันมิให้มีการทำขึ้น การออกให้ และการใช้ โดย ผิดกฎหมาย

ข้อ 13

ความชอบด้วยกฎหมายและการมีผลของเอกสารต่างๆ

หากมีคำร้องจากรัฐภาคีอีกรัฐหนึ่ง รัฐภาคีตามกฎหมายภายในของคนที่ต้องตรวจสอบภายในเวลาอันควร ถึงความชอบด้วยกฎหมายและการมีผลของเอกสารการเดินทางหรือเอกสารแสดงตนซึ่งได้ออกให้หรืออ้างว่าได้ ออกให้ในชื่อของรัฐนั้น และสงสัยว่าได้ถูกใช้เพื่อจุดมุ่งหมายต่างๆ ของการกระทำตามที่กำหนดไว้ในข้อ 6 ของพิธี สานนี้

ข้อ 14

ความร่วมมือด้านการฝึกอบรมและด้านเทคนิค

1. รัฐภาคีต่างๆ จะต้องจัดหาหรือเสริมสร้างการฝึกอบรมเฉพาะด้านสำหรับเจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้า เมืองหรือเจ้าหน้าที่ที่เกี่ยวข้องอื่นๆ ในการป้องกันมิให้มีการกระทำตามที่กำหนดไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้ และใน การประคับคองอย่างมีมนุษยธรรมต่อ ผู้ย้ายถิ่นซึ่งเป็นวัตถุแห่งการกระทำดังกล่าว และในขณะเดียวกัน เคารพสิทธิ ต่างๆ ของผู้ย้ายถิ่นตามที่ระบุไว้ในพิธีสารนี้

2. รัฐภาคีต่างๆ จะต้องร่วมมือกันและร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศที่มีหน้าที่รับผิดชอบ องค์ กรที่มีใช้ รัฐบาล และองค์กรที่เกี่ยวข้องอื่นๆ และส่วนอื่นๆ ของประชาชาติ ตามที่สมควรเพื่อให้แน่ใจว่ามีการฝึ กอบรมบุคลากรที่เพียงพอในดินแดนของรัฐภาคีนั้น เพื่อป้องกัน ต่อต้านและจัดการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้ และเพื่อปกป้องสิทธิของ ผู้ย้ายถิ่นซึ่งเป็นวัตถุแห่งการกระทำนั้น การฝึกอบรมเช่นว่านั้นรวมถึง

(ก) การปรับปรุงความปลอดภัยและคุณภาพของเอกสารการเดินทาง

(ข) การทราบถึงและการพิสูจน์ทราบถึงเอกสารการเดินทางหรือเอกสารแสดงตนปลอม

(ค) การรวบรวมข่าวกรองด้านอาชญากรรมที่เกี่ยวข้อง โดยเฉพาะถึงการแสดงตนของกลุ่มอาชญากร ที่จัดตั้งในลักษณะองค์กร ที่ได้ทราบว่ามีส่วนเกี่ยวข้องหรือสงสัยว่ามีส่วนเกี่ยวข้องในการกระทำที่ระบุไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้ วิธีการต่างๆ ที่ใช้ในการขนส่งผู้ย้ายถิ่นที่ถูกลักลอบขน การใช้เอกสารการเดินทางหรือเอกสารแสดง ตนต่างๆ ในทางที่ผิดเพื่อจุดมุ่งหมายของการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 และวิธีการปกปิดซ่อนเร้นซึ่งใช้ในการลัก ลอบขนผู้ย้ายถิ่น

(ง) การปรับปรุงกระบวนการเพื่อการค้นหาบุคคลที่ได้ถูกลักลอบขน ณ จุดเข้าออกโดยปกติและจุด เข้าออกที่ไม่ใช่จุดเข้าออกปกติ และ

(จ) การประคับคองอย่างมีมนุษยธรรมต่อผู้ย้ายถิ่นและการปกป้องสิทธิต่างๆ ของผู้ย้ายถิ่นตามที่ระบุไว้ ในพิธีสารนี้

3. รัฐภาคีที่มีความเชี่ยวชาญที่เกี่ยวข้องจะต้องพิจารณาให้ความช่วยเหลือด้านเทคนิคแก่รัฐต่างๆ ซึ่งบ่อยครั้งเป็นประเทศที่เป็นจุดเริ่มต้นหรือเป็นจุดผ่านของบุคคลที่เป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้ รัฐภาคีต่างๆ จะต้องพยายามทุกวิถีทางที่จะจัดให้มีทรัพยากรที่จำเป็น เช่น พาหนะ ระบบคอมพิวเตอร์ และเครื่องมืออ่านเอกสารต่างๆ เพื่อที่จะต่อต้านการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6

ข้อ 15

มาตรการป้องกันอื่นๆ

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องดำเนินมาตรการต่างๆ เพื่อประกันว่ารัฐนั้นได้จัดให้มีหรือเสริมสร้างโครงการด้านข่าวสารเพื่อเพิ่มการรับทราบของประชาชนถึงข้อความจริงว่า การกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้เป็นกิจกรรมทางอาญาที่มักจะทำโดยกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรเพื่อผลกำไร และว่าการกระทำดังกล่าวก่อให้เกิดความเสียหายอย่างร้ายแรงต่อผู้ย้ายถิ่นที่เกี่ยวข้อง

2. โดยสอดคล้องกับข้อ 31 แห่งอนุสัญญา รัฐภาคีจะต้องร่วมมือกันในด้านข้อมูลสาธารณะเพื่อจุดมุ่งหมายในการป้องกันมิให้ผู้ที่อยู่ในข่ายที่จะเป็นผู้ย้ายถิ่นตกเป็นเหยื่อของกลุ่มอาชญากรที่จัดตั้งในลักษณะองค์กรต่างๆ

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องชี้ชวนหรือเสริมสร้าง ตามที่เหมาะสม ซึ่งโครงการพัฒนาต่างๆและความร่วมมือในระดับประเทศ ภูมิภาคและระหว่างประเทศ โดยคำนึงถึงความจริงทางด้านสังคมและเศรษฐกิจของการย้ายถิ่น รวมทั้งให้ความ สนใจเป็นพิเศษต่อพื้นที่ที่ด้อยทางด้านเศรษฐกิจและสังคม เพื่อที่จะต่อต้านสาเหตุรากหญ้าทางด้านเศรษฐกิจและสังคมของการ ถักทอขบวนการผู้ย้ายถิ่น อาทิ ความยากจนและการด้อยพัฒนา

ข้อ 16

มาตรการคุ้มครองและช่วยเหลือต่างๆ

1. ในการดำเนินการตามพิธีสารนี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐ โดยสอดคล้องกับพันธกรณีของรัฐนั้นตามกฎหมายระหว่างประเทศ จะต้องดำเนินมาตรการต่างๆ รวมถึงการออกกฎหมายหากจำเป็น ที่จะดำรงรักษาและคุ้มครองสิทธิของบุคคลต่างๆ ซึ่งได้เป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้ ตามที่พึงมีตามกฎหมายระหว่างประเทศที่มีผลใช้บังคับ โดยเฉพาะอย่างยิ่งสิทธิในชีวิต และสิทธิที่จะไม่ตกอยู่ภายใต้การทรมานหรือการประตบัติหรือการลงโทษที่ลบลู่ ไร้มนุษยธรรมหรือโหดร้ายอื่นๆ

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องดำเนินมาตรการที่เหมาะสมที่จะจัดให้ผู้ย้ายถิ่นซึ่งการคุ้มครองจากความรุนแรงที่อาจประสบ ไม่ว่าจะโดยบุคคลหรือกลุ่มบุคคลต่างๆ โดยเหตุที่เป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้

3. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องจัดให้มีการช่วยเหลือที่เหมาะสมแก่ผู้ย้ายถิ่น ซึ่งชีวิตและความปลอดภัยของตนตกอยู่ในภยันตราย โดยเหตุที่เป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้

4. ในการบังคับใช้บทบัญญัติต่างๆ ของข้อนี้ รัฐภาคีจะต้องคำนึงถึงความจำเป็นพิเศษต่างๆ ของสตรีและเด็ก

5. ในกรณีของการกักขังบุคคลผู้ซึ่งได้เป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องปฏิบัติตามพันธกรณีของตนภายใต้อนุสัญญากรุงเวียนนาว่าด้วยความสัมพันธ์ทางกงสุล ในกรณีต่างๆ ที่ปรับใช้ได้ รวมถึงกรณีการแจ้งให้บุคคลที่เกี่ยวข้องทราบโดยพลันเกี่ยวกับบทบัญญัติที่เกี่ยวกับการแจ้งและการสื่อสารกับเจ้าหน้าที่ด้านกงสุล

ข้อ 17

ข้อตกลงและความตกลงต่างๆ

1. รัฐภาคีต่างๆ จะต้องพิจารณาทำข้อตกลงระดับทวิภาคีหรือระดับภูมิภาค หรือความตกลงในการปฏิบัติการ หรือความเข้าใจต่างๆ ซึ่งมุ่งถึง

(ก) การจัดให้มีมาตรการที่มีประสิทธิผลและเหมาะสมที่สุด เพื่อป้องกันและต่อต้านการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้ หรือ

(ข) การเสริมสร้างความสำคัญของบทบัญญัติของพิธีสารนี้ระหว่างรัฐภาคีด้วยกัน

ข้อ 18

การส่งผู้ย้ายถิ่นที่ถูกลักลอบขนกลับคืน

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐตกลงที่จะอำนวยความสะดวกและยอมรับ โดยปราศจากความล่าช้าซึ่งไม่มีเหตุอันควร การคืนบุคคลซึ่งได้เป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้ และซึ่งเป็นคนชาติหรือซึ่งมีสิทธิในการอยู่อาศัยอย่างถาวรในดินแดนของตนในขณะที่คืนตัว

2. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพิจารณาถึงความเป็นไปได้ในการอำนวยความสะดวกและการยอมรับบุคคลผู้ซึ่งเป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้ และผู้ซึ่งมีสิทธิในการอยู่อาศัยอย่างถาวรในดินแดนของตน ในขณะที่เข้ามาในรัฐผู้รับตามกฎหมายภายในของตนกลับคืน

3. หากได้รับคำขอจากรัฐภาคีผู้รับ รัฐภาคีที่ได้รับคำขอจะต้อง โดยปราศจากความล่าช้าที่ไม่มีเหตุอันควร ตรวจสอบว่าบุคคลซึ่งเป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้เป็น คนชาติของตนหรือมีสิทธิในการอยู่อาศัยอย่างถาวรในดินแดนของตน

4. เพื่อที่จะอำนวยความสะดวกในการคืนบุคคลซึ่งได้เป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้และมีเอกสารที่จำเป็นไม่ครบ รัฐภาคีซึ่งบุคคลนั้นเป็นคนชาติ หรือบุคคลนั้นมีสิทธิในการอยู่อาศัยอย่างถาวร จะต้องตกลงที่จะออกให้ หากมีคำขอของรัฐภาคีผู้รับ ซึ่งเอกสารในการเดินทางและการมอบอำนาจอื่น ๆ ตามที่จำเป็นเพื่อให้บุคคลผู้นั้นสามารถเดินทางไปยังหรือกลับเข้ามายังรัฐของตนได้

5. รัฐภาคีแต่ละรัฐที่เกี่ยวข้องกับการคืนบุคคลซึ่งได้เป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้ จะต้องดำเนินมาตรการต่างๆ ที่เหมาะสมในการคืนบุคคลในลักษณะที่เป็นระบบและโดยคำนึงอย่างถึงถึงความปลอดภัยและเกียรติภูมิของบุคคล

6. รัฐภาคีอาจร่วมมือกับองค์การระหว่างประเทศต่างๆ ที่เกี่ยวข้องในการดำเนินการตามข้อนี้

7. ข้อนี้จะไม่กระทบต่อสิทธิใดๆ ที่กฎหมายภายในใดๆ ของรัฐภาคีผู้รับมีให้แก่บุคคลซึ่งเป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 ของพิธีสารนี้

8. ข้อนี้จะไม่กระทบต่อพันธกรณีต่างๆ ภายใต้สนธิสัญญาที่สามารถปรับใช้ได้อื่นใด ไม่ว่าจะเป็นทวิภาคีหรือ พหุภาคี หรือข้อตกลงหรือความตกลงด้านการปฏิบัติการที่สามารถบังคับใช้ได้อื่นใด ไม่ว่าจะทั้งหมดหรือแต่บางส่วน กับการคืนบุคคลซึ่งเป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารนี้

4 ข้อบทสุดท้าย

ข้อ 19

ข้อยกเว้น

1. ไม่มีสิ่งใดในพิธีสารนี้จะกระทบต่อสิทธิ พันธกรณีและความรับผิดชอบอื่นๆ ของรัฐและบุคคลต่างๆ ภายใต้กฎหมายระหว่างประเทศ รวมถึงกฎหมายว่าด้วยมนุษยธรรมระหว่างประเทศและกฎหมายว่าด้วยสิทธิมนุษยชนระหว่างประเทศ และโดยเฉพาะอย่างยิ่ง ในกรณีที่มีผลใช้บังคับซึ่งอนุสัญญา ค.ศ. 1951 และพิธีสาร ค.ศ. 1967 ที่เกี่ยวกับสถานะของผู้ย้ายถิ่น และหลักที่ห้ามส่งผู้ย้ายถิ่นกลับไปเผชิญภาวะคุกคาม ตามที่ระบุในอนุสัญญาและพิธีสารดังกล่าว

2. มาตรการต่างๆ ที่ระบุไว้ในพิธีสารนี้จะต้องตีความและใช้บังคับในทางที่ไม่เลือกปฏิบัติต่อบุคคลบนพื้นฐานว่า บุคคลนั้นเป็นวัตถุแห่งการกระทำตามที่ระบุไว้ในข้อ 6 แห่งพิธีสารฉบับนี้ การตีความและการใช้บังคับมาตรการต่างๆ ดังกล่าว จะต้องสอดคล้องกับหลักการต่างๆ ซึ่งเป็นที่ยอมรับระหว่างประเทศว่าด้วยการไม่เลือกปฏิบัติ

ข้อ 20

การระงับข้อพิพาท

1. รัฐภาคีแต่ละรัฐจะต้องพยายามอย่างยิ่งที่จะระงับข้อพิพาทต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับการตีความหรือการใช้บังคับพิธีสารนี้ โดยการเจรจา

2. ข้อพิพาทระหว่างรัฐภาคีสองรัฐหรือมากกว่าเกี่ยวกับการตีความหรือการใช้บังคับพิธีสารนี้ ซึ่งไม่สามารถระงับได้โดยการเจรจาภายในระยะเวลาอันควร จะต้องส่งเรื่องต่อไปเพื่อการอนุญาโตตุลาการตามคำร้องขอของรัฐภาคีคู่พิพาทฝ่ายหนึ่งฝ่ายใด หากพ้นระยะเวลาหกเดือนหลังจากวันที่คำร้องขอให้มีการอนุญาโตตุลาการ รัฐภาคีคู่พิพาทยังไม่สามารถตกลงกันได้ในการจัดตั้งคณะอนุญาโตตุลาการ รัฐภาคีคู่พิพาทรัฐใดรัฐหนึ่งอาจส่งข้อพิพาทดังกล่าวต่อศาลยุติธรรมระหว่างประเทศโดยการร้องขอตามธรรมนูญของศาลนั้น

3. ในเวลาที่มีการลงนาม การให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการเห็นชอบหรือภาคยานุวัติพิธีสารนี้ รัฐภาคีแต่ละรัฐอาจประกาศว่าไม่ถือว่าตนถูกผูกพันโดยวรรค 2 ของข้อนี้ รัฐภาคีอื่นจะต้องไม่ถูกผูกพันโดยวรรค 2 ของข้อนี้ในส่วนที่เกี่ยวกับรัฐภาคีใดที่ได้ทำข้อสงวนดังกล่าว

4. รัฐภาคีใดที่ได้ทำข้อสงวนไว้ตามวรรค 3 ของข้อนี้ อาจถอนข้อสงวนนั้นเมื่อใดก็ได้โดยการแจ้งไปยังเลขาธิการสหประชาชาติ

ข้อ 21

การลงนาม การให้สัตยาบัน การยอมรับ การให้ความเห็นชอบ และการภาคยานุวัติ

1. พิธีสารนี้จะเปิดให้ทุกรัฐลงนามตั้งแต่วันที่ 12 ถึง 15 ธันวาคม ค.ศ. 2000 ที่เมืองปาเลอร์โม ประเทศอิตาลี และภายหลังจากนั้นที่สำนักงานใหญ่สหประชาชาติ ณ นครนิวยอร์ก จนถึงวันที่ 12 ธันวาคม ค.ศ. 2002

2. พิธีสารนี้จะเปิดให้ลงนามโดยองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคด้วย โดยเงื่อนไขว่าจะต้องมี รัฐสมาชิกขององค์การนั้นอย่างน้อยหนึ่งรัฐได้ลงนามในพิธีสารนี้ตามวรรค 1 ของข้อนี้แล้ว

3. พิธีสารนี้จะต้องได้รับการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการให้ความเห็นชอบ สัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบจะต้องมอบให้กับเลขาธิการสหประชาชาติ องค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคอาจมอบสัตยาบันสาร สารยอมรับหรือสารให้ความเห็นชอบของตน หากมีรัฐสมาชิกขององค์การนั้นอย่างน้อยหนึ่งรัฐได้กระทำเช่นเดียวกัน ในสัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบนั้น องค์การเช่นนั้นจะต้องประกาศขอบเขตอำนาจหน้าที่ของตนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้บังคับของพิธีสารนี้ องค์การเช่นนั้นจะต้องแจ้งผู้เก็บรักษาซึ่งการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตของอำนาจหน้าที่ของตนด้วย

4. พิธีสารนี้เปิดให้มีการภาคยานุวัติโดยรัฐใด ๆ หรือองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคใด ๆ ที่มีรัฐสมาชิกอย่างน้อยหนึ่งรัฐเป็นภาคีของพิธีสารนี้ ภาคยานุวัติสารจะต้องมอบให้กับเลขาธิการสหประชาชาติในเวลาภาคยานุวัติ องค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคจะต้องประกาศขอบเขตของอำนาจหน้าที่ของตนที่เกี่ยวข้องกับเรื่องต่าง ๆ ที่อยู่ภายใต้บังคับของพิธีสารนี้ องค์การเช่นนั้นจะต้องแจ้งผู้เก็บรักษาซึ่งการเปลี่ยนแปลงใด ๆ ที่เกี่ยวข้องกับขอบเขตของอำนาจ หน้าที่ของตนด้วย

ข้อ 22

การมีผลใช้บังคับ

1. พิธีสารนี้มีผลใช้บังคับในวันที่เก้าสิบภายหลังจากวันที่มีการมอบสัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบ หรือภาคยานุวัติสารฉบับที่สี่สิบ เว้นแต่ พิธีสารนี้จะไม่มีผลใช้บังคับก่อนการมีผลใช้บังคับของอนุสัญญา เพื่อความ มุ่งประสงค์ของวรรคนี้ สารใดที่มอบโดยองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคจะไม่นับเพิ่มจากสารที่ได้มอบไว้แล้วโดยรัฐสมาชิกขององค์การเช่นว่า

2. สำหรับรัฐแต่ละรัฐหรือองค์การการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคแต่ละองค์การที่ให้สัตยาบัน ยอมรับ เห็นชอบหรือภาคยานุวัติพิธีสารนี้หลังการมอบฉบับที่สี่สิบดังกล่าว พิธีสารนี้มีผลใช้บังคับในวันที่สามสิบหลังจากวันที่มอบสารที่เกี่ยวข้องของรัฐหรือองค์การเช่นว่า หรือในวันที่พิธีสารนี้มีผลใช้บังคับตามวรรค 1 ของข้อนี้ แล้วแต่ว่ากรณีใดเกิดขึ้นภายหลัง

ข้อ 23

การแก้ไข

1. หลังจากครบห้าปีจากการมีผลใช้บังคับของพิธีสารนี้ ภูมิภาครัฐหนึ่งอาจเสนอขอแก้ไขและยื่นคำขอแก้ไขการ สหประชาชาติ ผู้ซึ่งภายหลังจากนั้นจะแจ้งข้อแก้ไขที่ได้รับการเสนอไปยังภูมิภาคทั้งหลาย และไปยังที่ประชุมของภาคีของอนุสัญญา เพื่อความมุ่งประสงค์ในการพิจารณาและตัดสินใจเสนอนั้น ภูมิภาคของพิธีสารนี้ที่ร่วมประชุมในที่ประชุมของภาคีจะให้ความพยายามทุกทางที่จะบรรลุฉันทมติในข้อแก้ไขแต่ละข้อ หากความพยายามทั้งหมดที่จะบรรลุฉันทมติได้ถูกใช้จนหมดและไม่สามารถบรรลุข้อตกลงใด ๆ ข้อแก้ไขจะได้รับการรับรองด้วยคะแนนเสียงข้างมากสองในสามของภูมิภาคของพิธีสารนี้ที่เข้าร่วมประชุมและลงคะแนนเสียงในการประชุมของที่ประชุมของภาคีเป็นวิธีการสุดท้าย
2. องค์กรการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาค ในเรื่องที่อยู่ภายในอำนาจหน้าที่ของตน จะใช้สิทธิลงคะแนนเสียงภายใต้ข้อนี้ด้วยจำนวนคะแนนเสียงเท่ากับจำนวนของรัฐสมาชิกขององค์กรที่เป็นภูมิภาคของพิธีสารนี้ องค์กรเช่นว่าจะต้องไม่ใช่สิทธิลงคะแนนเสียง หากสมาชิกขององค์กรนั้นใช้สิทธิของตน และกลับกัน ฉะนั้น
3. ข้อแก้ไขที่ได้รับการรับรองตามวรรค 1 ของข้อนี้ จะต้องได้รับการให้สัตยาบัน การยอมรับ หรือการให้ความเห็นชอบโดยภูมิภาค
4. ข้อแก้ไขที่ได้รับการรับรองตามวรรค 1 ของข้อนี้จะมีผลใช้บังคับต่อภูมิภาคในวันที่เก้าสิบหลังจากวันที่ได้มอบสัตยาบันสาร สารยอมรับ หรือสารให้ความเห็นชอบต่อข้อแก้ไขเช่นว่าแก่เลขาธิการสหประชาชาติ
5. เมื่อข้อแก้ไขมีผลใช้บังคับ จะมีผลผูกพันกับภูมิภาคทั้งหลายที่ได้แสดงความยินยอมของตนที่จะผูกพันตาม ข้อแก้ไขนั้น ภูมิภาคอื่นจะยังคงผูกพันด้วยข้อบทของพิธีสารนี้ และข้อแก้ไขอื่นๆ ก่อนหน้าที่ภูมิภาคเหล่านี้ได้ให้สัตยาบัน ขอมรับ หรือให้ความเห็นชอบแล้ว

ข้อ 24

การเพิกถอน

1. ภูมิภาคอาจถอนตัวจากพิธีสารนี้โดยการแจ้งเป็นลายลักษณ์อักษรถึงเลขาธิการสหประชาชาติ การเพิกถอนเช่นว่าจะมีผลหนึ่งปีหลังจากวันที่เลขาธิการสหประชาชาติได้รับการแจ้งนั้น
2. องค์กรการรวมกลุ่มด้านเศรษฐกิจระดับภูมิภาคจะยุติการเป็นภาคีของพิธีสารนี้เมื่อรัฐสมาชิกทั้งหมดขององค์กรนั้นได้เพิกถอนตัวแล้ว

ข้อ 25

การเก็บรักษาและภาษา

1. เลขาธิการสหประชาชาติได้รับมอบหมายให้เป็นผู้เก็บรักษาพิธีสารนี้



ศูนย์สารสนเทศสิทธิมนุษยชน
สำนักงานคณะกรรมการสิทธิมนุษยชนแห่งชาติ

2. ต้นฉบับของพิธีสารนี้ซึ่งด้วยภาษาอาหรับ ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษารัสเซีย และภาษาสเปน มีความถูกต้องเท่าเทียมกัน จะต้องมอบไว้ที่เลขาธิการสหประชาชาติ เพื่อเป็นพยานแก่การนี้ ผู้มีอำนาจเต็มที่ลงนามข้างท้ายนี้ซึ่งได้รับมอบอำนาจอย่างถูกต้องโดยรัฐบาลของ ผู้ลงนามเหล่านั้น ได้ลงนามในพิธีสารนี้

คำแปลอย่างไม่เป็นทางการนี้จัดทำโดย คณะผู้แปลจากกระทรวงการต่างประเทศ คือ 1. ดร.พรชัย คำนวิวัฒน์ ผู้อำนวยการกองสนธิสัญญา กรมสนธิสัญญาและกฎหมาย 2. นายธนา เวสโกสิทธิ์ 3. นางสาวมรกต ศรีสวัสดิ์ และ 4. ดร.ตุลย์ ไตรโสรัส และคณะผู้แปลจากสำนักงานอัยการสูงสุด คือ 1. นายวันชัย รุจนวงศ์ ผู้อำนวยการสถาบันกฎหมายอาญา 2. นายชาญเชาวน์ ไชยานุกิจ 3. นายศิระ บุญภินนธ์ 4. นางปิยธิดา เจริญธรรม 5. นายวิพล กิติทัศนาศรัย และ 6. นายประธาน จุฬาโรจน์มนตรี

